

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALCATRAZ

KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE KARŞI



BRANDON
SANDERSON



AKILÇELEN
kitaplar

"Sanderson'ın gençler ve her zaman genç kalanlar için kaleme aldığı bu orijinal ve çılgın roman, Artemis Fowl ve Talihsiz Serüvenler Dizisi'ni anımsatıyor. İçinde barındırdığı mizah öğeleri gençleri gülmekten kırıp geçirecek ve yetişkinler de bu komik kitabın sayfaları arasında kendileri için bırakılmış zekice göndermeler bulacaklar... Şeytani bir zekânın ürünü olan son sayfayı çevirdiğinizde, kendinizi bu yetenekli yazarın kaleminden çıkan başka şeyleri okumayı isterken bulacaksınız."

VOYA Dergisi

* * *

Öksüz bir çocuk olan Alcatraz Smedry, on üçüncü doğum gününde beklenmedik bir hediye alır. Postayla gelen paketin içinden bir torba kum çıkmıştır ve bu kum, ebeveynlerinden kalan yegâne mirastır! Alcatraz bunun tuhaf bir hediye değil son derece değerli bir şey olduğunu kısa zamanda öğrenecektir. zira gerçekleri gizleyip yanlış bilgiler yayarak dünyaya hâkim olmayı planlayan Kötü Kütüphaneciler, çoktan kumların peşine düşmüştür!

Alcatraz onlara mani olmak zorunda ve bu zorlu mücadeleden başarıyla çıkmak için elinde tek bir silah var: Bir şeyleri bozmakla ilgili inanılmaz yeteneği!

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları



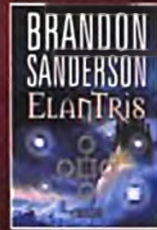
Sissoylu (4 kitap)



Fırtınasığı Arşivi
(2 Kitap)



Beyaz Kum



Elantris



Alcatraz Kötü
Kütüphanecilere
Karşı



Lejyon



t 18

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

ISBN 978-605-9800-30-3



9 786059 800303

ALCATRAZ KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE ◀ KARŞI ▶

BRANDON SANDERSON

Çeviri: M. Eralp Ersoy

 AKILÇELEN
kitaplar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AKILÇELEN KİTAPLAR

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

Matbaa Sertifika No: 26649

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Alcatraz versus the Evil Librarians, Brandon Sanderson

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-9800-30-3

Ankara, 2017

Türkçesi : M. Eralp Ersoy
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım
Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanayi, 1.Cad., Sedef Sok.
No:6/1, İskitler/ Ankara

Bana kitaplar alan babam Winn Sanderson'a...

Önsöz

İyi bir insan değilim.

Ah, hakkımdaki hikâyeleri biliyorum. Bana Optiğeşi Dramatus, Kahraman, On Yedi Krallığın Kurtarıcısı diyorlar... Bunlar sadece birer söylenti. Bir kısmı abartı; çoğu ise büsbütün yalan. Gerçek, anlatılanlardan çok daha az etkileyici.

Bay Bagsworth otobiyografimi yazmamı tavsiye etmek için bana ilk kez geldiğinde tereddütlüydüm. Sonrasında ise bunun kendimi halka anlatabilmek için mükemmel bir fırsat olduğunu fark ettim.

Anladığım kadarıyla bu kitap Özgür Krallıklar ve İç Kitapya'da eş zamanlı olarak yayımlanacaktı. Bu benim için bir sorun teşkil ediyordu zira hikâyemi iki bölgedeki insanlar için de anlaşılır bir şekilde yazmak zorunda kalacaktım. Özgür Krallıklar'da yaşayanlar bazukalar, evrak çantaları ve silahlar gibi nesnelere aşina olmayabilirdi. Buna karşın Kitapya'da -ya da sıklıkla anıldıkları üzere Suskun Diyar- yaşayanlar ise Optiğeşiler, Kristalyalılar ve Kütüphaneçi komplolarının derinliklerine aşina olmayacaklar.

Siz Özgür Krallıklar'da yaşayanlar için önerim bir reh-

ber kitap edinmeniz -pek çoğu işinizi görecektir- zira yabancı olduğunuz kavramları anlamaya yardımcı olacaktır. Yine de bu kitap topraklarınızda bir biyografi olarak yayımlanacak ve amacım size Kitapya'nın garip makineleri ile antik silahlarını öğretmek değil. Amacım, size kendimle ilgili doğruları göstermek ve herkesin iddia ettiği gibi bir kahraman olmadığımı kanıtlamak.

Suskun Diyarlar'da -Birleşik Devletler, Kanada ve İngiltere gibi kütüphaneciler tarafından yönetilen ülkeler- bu kitap bir fantastik roman olarak basılacak. Kandırılmayın! Bu ne bir kurgu hikâye ne de gerçek adım Brandon Sanderson. İkisi de kitabı Kütüphaneci ajanlardan saklamak için uydurulmuş kılıflar. Maalesef, tüm önlemlere rağmen kütüphanecilerin bu kitabı keşfedip yasaklayacağından şüpheleniyorum. Bu durumda Özgür Krallık Ajanları kütüphanelere ve kitapçılara sızarak bu kitabı raflara yerleştirmek zorunda kalacaklar. Eğer bu gizli kopyalardan birine sahipseniz kendinizi şanslı sayın.

Siz Suskun Diyarlılar için hayatımda karşıma çıkan şeylerin harikulade ve gizemli geldiğinin farkındayım. Bunları açıklamak için elimden geleni yapacağım ama lütfen amacımın sizi eğlendirmek olmadığını aklınızda tutun.

Bunları kaleme almamın iki dünyada da daha az arkadaş edinmeme sebep olacağını biliyorum. İnsanlara inançlarının doğru olmadığını ortaya çıkarttığınızda memnun olmazlar.

Ama yapmam gereken şey bu... Bu benim hikâyem -bençil, aşağılık bir ahmağın hikâyesi...

Bir korkağın hikâyesi.

1

İşte oradaydım, son kullanma tarihi geçmiş ansiklopedilerden yapılmış bir sunağa bağlanmış hâlde kötü Kütüphaneciler tarikatının karanlık güçlerine kurban edilmek üzereydim.

Hayal edebileceğiniz üzere bu durum oldukça rahatsız edici. Böylesi bir tehlikenin insan beyni üzerinde komik etkileri oluyor –aslında insanın bir an için duraksamasını ve hayatını gözden geçirmesini sağlıyor. Diğer yandan, eğer böylesi bir durumla karşı karşıya gelmiş *olsaydınız* muhtemelen çoktan ölmüş ve bunu okuyamayacak durumda olurdunuz.

İçinde bulunduğum durum, ölüme bu kadar yakın olmak, ebeveynlerimi düşünmemi sebep olmuştu. Bu garip bir hısti zira onlarla birlikte büyümemiştim. Aslında, mesela on üçüncü yaş günümünden aklımda kalan tek şey, çarpık bir espri anlayışına sahip olduklarıydı.

Neden mi böyle diyorum? Aslında, ailem adımlı Al koymuş. Bu, çoğunlukla Albert'ın kısaltması olarak kabul edilir, kaldı ki güzel bir isimdir. Aslında sizler de hayatınız boyunca bir iki Albert tanımışsınızdır ve muhtemelen oldukça makul insanlardır. Eğer öyle değilse de bu kesinlikle isimlerinden kaynaklanan bir sorun değildir.

Benim adım Albert değil.

Al, Alexander'ın da kısaltması olabilir. Böyle olsaydı da kafama takmazdım zira Alexander da harika bir isim. Kulağa soylu geliyor.

Adım Alexander da değil.

Kısaltması Al olabilecek daha pek çok isim bulabileceğinize eminim. Örneğin Alfonso harika bir aday. Alan da kabul edilebilir, tıpkı Alfred gibi. Gerçi karakterim uşaklığa pek de uygun değil.

Adım ne Alfonso, ne Alan ne de Alfred. Hatta Alejandro, Alton, Aldris ya da Alonzo da değil.

Adım Alcatraz. Alcatraz Smedry. Siz Özgür Krallıklar'da yaşayanların bir kısmı adımdan etkilenmiş olabilir. Sizin adınıza çok sevindim ama ben Suskun Diyarlar'da, Birleşik Devletler'de büyüdüm dolayısıyla Optikçiler ya da benzerleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, tıpkı hapishaneler gibi.

Ebeveynlerimin çarpık bir espri anlayışına sahip *oldukları* sonucuna işte bu sebeple vardım. Yoksa çocuklarına neden Birleşik Devletler tarihinin en kötü şöhretli hapishanesinin adını koysunlardı ki?

On üçüncü yaş günümde, ebeveynlerimin gerçekten de zalim insanlar olduğu konusunda ikinci bir teyit aldım. O gün, beklenmedik bir posta ile elime ulaşan, bana bıraktıkları tek mirası aldığım gündü.

Bir torba kum.

Postacı uzaklaşırken, kaşlarım çatık, ellerimde tuttuğum pakte baka baka kapıda duruyordum. Paket eski görünüyordu; ipleri aşınmış, kahverengi kese kâğıdı ise yıpranmış ve solmuştu. Paketin içinde basit bir not içeren bir kutu buldum.

Alcatraz,

On üçüncü yaşın kutlu olsun!

İşte sana söz verdiğimiz mirasın.

Sevgiler, Annen ve Baban

Notun altında kum torbasını buldum. Küçüktü, ancak bir yumruk boyutundaydı ve içi sıradan kahverengi plaj kumuyla doluydu.

Aslında ilk eğilimim bunun bir şaka olduğunu düşünmek ol-

muştı. Siz de olsanız muhtemelen aynısını düşünürdünüz. Ama bir şey durmama sebep oldu. Kutuyu yere indirdim ve kırışık paket kâğıdını açtım.

Kâğıdın bir köşesi karalamalarla doluydu; sanki biri elindeki tükenmez kalemin yazıp yazmadığını kontrol etmiş benziyordu. Ön tarafında bir yazı vardı. Eski ve solmuş görünüyordu –yer yer okunaksızdı– ama yine de adresim doğru yazıyordu. Yalnızca sekiz aydır yaşadığım adres.

İmkânsız, diye düşündüm.

Sonra evime girdim ve mutfağı ateşe verdim.

Sizi iyi bir insan olmadığım konusunda uyarmıştım. Beni gençken tanıyan herhangi biri bir gün kahraman olarak anılacağıma asla inanmazdı. *Kahramanca* kelimesi üzerime hiç oturmuyor. Bu insanlar beni tanımlamak için *iyi* ya da *arkadaş canlısı* kelimelerini de kullanmazlardı. Kullanacakları kelime *akıllı* olurdu. Gerçi *hilekâr* daha uygun bir sıfat olabilir. *Yıkıcı* da sıklıkla duyduğum bir sıfattı ama hiç umurumda olmadı. (Aslında o kadar da yerinde bir ifade değildi.)

Hayır, insanlar benim hakkımda asla iyi bir şeyler söylemedi. İyi insanlar mutfakları ateşe vermez.

Elimde paketle, düşüncelere dalmış hâlde koruyucu ebeveynlerimin mutfağına doğru hareketlendim. Beyaz duvar kâğıtları olan ve çok sayıda parlak krom eşya barındıran modern görünümlü bir mutfaktı. İçeri giren herhangi biri bu mutfağın, maharetleriyle gurur duyan birine ait olduğunu hemen anlardı.

Paketimi masaya bıraktım ve kuzineye yöneldim. Eğer bir Suskun Diyarlı olsaydınız beni bol kesim kot pantolon ve tişört giyen oldukça normal görünümlü bir Amerikan çocuğu olarak düşünebilirdiniz. Yakışıklı bir çocuk olduğumu söylerlerdi –hatta bazıları “masum bir yüzüm” olduğunu bile söylemişti. Çok uzun değilim, koyu kahverengi saçlarım vardı ve bir şeyleri kırma konusunda epey maharetliydim.

Epey maharetli.

Çok küçükken diğer çocuklar bana 'sakar' derdi. Her zaman bir şeyler kırardım –tabaklar, kameralar, tavuklar. Elime aldığım her ne ise yere düşmesi, kırılması ya da bir şekilde bozulması neredeyse kesindi. Bunun genç bir adam için ilham verici yeteneklerden biri olmadığıнын farkındaydım. Yine de bunun aksini kanıtlamak için genellikle elimden geleni yapardım.

Tıpkı o gün yaptığım gibi. Aklımda hâlâ o garip paket varken bir çaydanlığa su koydum. Sonra biraz hazır Çin makarnası çıkarttım. Gözüm kuzinedeyken makarnaları koydum. Gerçek ateşleri olan harika bir ocaktı. Üvey annem Joan elektriğe alışamamıştı.

Bazen eşyaları ne kadar kolay kırabildiğimi bilmek ürkütücü geliyordu. Bu minicik lanet tüm hayatıma hükmedecekti sanki. Belki akşam yemeğini hazırlamaya çalışmamalıydım. Belki de sadece odama çekilmeliydim. Ama ne yapmalıydım ki? Tüm vaktimi orada mı geçirmeliydim? *Kırabileceğim* şeylerin korkusuyla hiç dışarıya çıkmamalı mıydım? Elbette hayır.

Uzandım ve gazı açtım.

Doğal olarak, kuzinenin yanlarından *aniden* alevler yükseldi hem de mümkün olabilecek seviyenin çok üstüne çıkarak. Çabucak gazı kısmayı denedim ama düğme elimde kaldı. Çaydanlığı tutup kuzinenin üzerinden almayı denedim. Ama elbette çaydanlığın sapı koptu. Bir an için elimde kalan sapa, ardından alevlere baktım. Kıpır kıpır alevler perdeyi tutuşturdu. Alevler kumaşı neşe içinde tüketiyordu.

Derin bir iç çekerek *Eh, şimdilik bu kadar yeter*, diye düşünerek elimdeki sapı arkaya attım. Alevleri kendi hâline bıraktım –pek de iyi bir insan olmadığımı bir kez daha hatırlatmak isterim– ve garip paketimle birlikte çalışma odasına geçtim.

Kahverengi kese kâğıdını açtım ve kâğıdı masa üzerinde tek elimle düzelterek arkasındaki pullara baktım. Birinde, arka plan da eski model bir uçak olan, uçuş gözlükleri takan bir kadının

resmi vardı. Pulların hepsi eski görünüyordu; belki de benimle yaşıtlardı. Bilgisayarı açtım ve pulların basım tarihlerini içeren bir veri tabanını inceleyerek haklı olduğumu anladım. Pullar on üç yıl önce basılmışlardı.

Birileri, hediyemin on yıldan daha uzun bir süre önce paketlenip, üzerine adresim yazılıp üzerine pul yapıştırılarak gönderildiği *süsünü vermek için* epey çaba harcamıştı. Yine de saçmaydı. Paketi gönderen kişi burada yaşadığımı nasıl bilebilirdi ki? Geçen on üç yılda düzinelerce koruyucu aile değiştirmiştım. Ayrıca, tecrübelerime göre, bir paketi göndermek için kullanılması gereken pul miktarının bir kural ya da uyarıya bağlı olmaksızın zaman içinde artması gerekiyordu. (Postanede çalışan insanların bu bağlamda sadist bir eğilime sahip olduklarına ikna olmuştum.) Herhangi birinin bundan on üç yıl önce böyle bir paketi adresime göndermek için ne kadar pula ihtiyaç duyulması gerektiğini bilmesine olanak yoktu.

Klavyedeki M tuşunu çöpe atarken ayağa kalktım ve başımı salladım. Tuşları yerine yapıştırmaktan vazgeçmişim –her hâlükarda düşüyorlardı. Koridor dolabından yangın söndürücüyü aldım ve şimdi baştanbaşa dumanla kaplanmış olan mutfığa doğru ilerledim. Kutuyu ve söndürücüyü masaya koydum, bir süpürge aldım ve nefesimi tutarak, olabildiğince sakın bir şekilde perde kalıntılarını lavaboya attım. Suyu açtım ve yanan duvar kâğıdını, dolapları ve kuzineyi söndürmek için yangın söndürücüyü kullandım.

Elbette duman alarmı çalmamıştı. Anlayacağınız üzere *onu* daha önce bozmuştum. Yapmam gereken tek şey ona bir iki saniye dokunmak olmuştu ve parçalara ayrılmıştı.

Pencere açmadım ama aklımın bir köşesinde bir pense bularak kuzinenin gazını kesme fikri vardı. Sonra gözüm lavabonun içinde kül yığınının dönüşen perdelerle takıldı.

Hayal kırıklığı içinde *Tamam, işte bu kadar*, diye düşündüm, *Joan ve Roy artık bana koruyuculuk yapmazlar.*

Utanmam gerektiğini düşünmüş olabilirsiniz. Ama ne yapabildim ki? Dediğim gibi; her zaman odamda saklanamazdım. Hayat benim için sıradan insanlara kıyasla birazcık daha farklı diye yaşamaktan mı vazgeçecektim? Hayır. Üzerimdeki garip lanetle baş etmeyi öğrenmiştim. Diğerlerinin de aynısını yapması gerektiğini anlamıştım.

Garaj yoluna giren bir arabanın sesini duydum. Nihayet, mutfağın hâlen dumanla dolu olduğunu fark ederek pencereyi açtım ve dumanı dışarı atmak için bir havlu kullandım. Koruyucu anem –Joan– sadece bir saniye sonra mutfağa dalmıştı. Dehşete düşmüş bir hâlde durdu ve yangının verdiği hasara baktı.

Havluyu kenara attım ve tek kelime etmeden odama doğru yola koyuldum.

* * *

“Bu oğlan tam bir felaket!”

Joan’ın sesi açık pencereden süzülerek odama ulaştı. Koruyucu ebeveynlerim hakkımda yaptıkları “sakin” görüşmeleri için en sevdikleri yerde, birinci kattaki çalışma odasındaydılar. Şansıma, evde kırdığım ilk şeylerden biri çalışma odasının penceresinin menteşeleri idi, bu sayede pencere her daim açıktı ve ben de dinleyebiliyordum.

İç rahatlatıcı bir ses, “Dinle Joan,” dedi. Ses Roy’a, koruyucu babama aitti.

“Buna katlanamıyorum!” dedi Joan tükürürcesine. “Dokunduğu her şeyi yok ediyor!”

İşte yine o kelime. *Yok etmek*. Duyduğum rahatsızlıktan dolayı tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. *Ben bir şeyleri yok etmiyorum*, diye düşündüm. *Onları bozuyorum. İşim bittiğinde durdukları yerde duruyorlar, sadece çalışmıyorlar.*

“Kötü niyetle yapmıyor,” dedi Roy. “Çok iyi kalpli bir çocuk.”

“Önce bulaşık makinesi,” diye çıkıştı Joan. “Sonra çim biçme

makinesi. Sonra üst kattaki banyo. Şimdi de mutfak. Hem de bir yıldan daha az zamanda!”

Roy, “Çok zor bir hayat yaşamış,” dedi. “Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor; aileden aileye itilip asla bir evin olmasaydı nasıl hissederdin...?”

“Peki, onu başlarından atmak istiyorlar diye insanları suçlayabilir misin?” dedi Joan. “Ben—”

Sözü kapının çalmasıyla kesildi. Bir an sessizlik oldu ve koruyucu annem ile babam arasında neler geçtiğini gözümde canlandırdım. Joan muhtemelen Roy’a o “bakış”ı atıyordu. “Bakış”ı atan genelde beni ortamdan uzaklaştırmak isteyen Roy olurdu. Roy, yine de bu ilişkide hep yumuşak taraf olagelmmişti. Kapıya doğru yürürken ayak seslerini duydum.

“Gelin,” dedi, sesi kapı boşluğunda durduğu için daha derinden geliyordu. Ben yatağımda kaldım. Henüz akşamın erken saatleriydi... güneş batmamıştı bile.

“Bayan Sheldon,” dedi aşağılardan gelen, Joan’ı işaret eden bir ses. “Kazayı duyar duymaz geldim.” Ses bir kadına aitti ve bana tanıdık geliyordu. Ciddi, sert ve epey küçümser bir tondaydı. Belki de Bayan Fletcher’ın evlenmemiş olmasının bununla bir alakası vardı.

“Bayan Fletcher,” dedi Joan, zamanı gelmiş olacaktı ki bocalıyordu. Hep böyle yaparlardı. “Ben... üzgünüm—”

“Hayır,” dedi Bayan Fletcher. “Bu kadar dayanarak bile harika bir iş çıkardınız. Çocuğun yarın aldırılması için gerekli ayarlamaları yapabilirim.”

Gözlerimi kapattım, sessizce iç çektim. Joan ve Roy ile epeyi uzun sürmüştü; önceki koruyucu ailelerimin hepsinden daha uzun. Sekiz ay, söz konusu *benimle* ilgilenmek olunca oldukça üstün bir gayretti. Midemde hafif bir buruntu hissettim.

“Şimdi nerede?” diye sordu Bayan Fletcher.

“Üst katta.”

Sessizce bekledim. Bayan Fletcher kapıyı çaldı ama cevabımı beklemeden açtı.

"Bayan Fletcher," dedim. "Harika görünüyorsunuz."

Konuyu dağıtmaya çalışıyordum. Bayan Fletcher –benden sorumlu olan sosyal hizmet görevlisi– o gudubet, boynuz çerçeveli gözlükleri takmıyor olsa gerçekten de güzel *sayılabilirdi*. Sarı saçlarını sürekli olarak tatmin edilmemiş dudaklarından azıcık daha gevşek bir topuz şeklinde toplardı. Sade, beyaz bir bluz ile baldırının yarısına kadar inen siyah bir etek giymişti. Onun standartlarına göre cesur bir kıyafetti –ayakkabıları, her şeyin ötesinde, kahverengiydi.

"Alcatraz, mutfak?" diye sordu. "Neden mutfak?"

"Kazaydı," diye mırıldandım. "Koruyucu ailem için güzel bir şey yapmak istemiştım."

"Bunu Joan Sheldon'ın –şehrin en iyi ve en tanınmış aşçılarından birinin– mutfağını yakarak mı yapacaktın?"

Omuzlarımı silktim. "Yalnızca akşam yemeğini hazırlamak istemiştım. Çin makarnasını *ben* bile elime yüzüme bulaştırmadan yapabilirim diye düşündüm."

Bayan Fletcher homurdandı. Sonunda odaya girdi, dolabımın yanından geçerken başını sallıyordu. Bana miras kalan paketi işaret parmağıyla dürtüp buruşuk kâğıt ile yıpranmış paket bağlarına bakarken burnundan soluyordu. Dağınıklığa karşı bir hassasiyeti vardı. Bana döndü. "Elimizdeki aile sayısı azalıyor Smedry. Diğer çiftler söylentileri duyuyor. Yakında seni gönderebileceğimiz bir yer kalmayacak."

Sessiz kaldım, hâlâ yatıyordum.

Bayan Fletcher iç çekti, kollarını kavuşturdu, işaret parmağıyla hafifçe koluna vuruyordu. "Beş para etmezsin, farkındasın değil mi?"

İşte başlıyoruz, diye düşündüm, hasta hissediyordum. Bu kısım, bu sürecin en sevmediğim yeriydi. Bakışlarımı tavana yönelttim.

“Öksüz ve yetimsin,” dedi, “sistemde bir parazitsin. Kendisine ikinci, üçüncü, bugün *yirmi yedinci* kere şans verilmiş bir çocuksun. Peki, bu bonkörlüğe karşı verdiğin cevap bu mu? Kayıtsızlık, saygısızlık ve *yok etme eğilimi!*”

Sessizce, “Ben yok etmiyorum,” dedim. “Bozuyorum. Arada fark var.”

Bayan Fletcher iğrenircesine burnunu çekti. Kapıyı çarparak çıktı ve beni odada yalnız bıraktı. Sheldon'lara hoşça kal dediğini ve yardımcısının benimle ilgilenmek üzere sabah burada olacağını sözünü verdiğini duydum.

Çok kötü, diye düşündüm iç çekerek. *Roy ve Joan gerçekten de iyi insanlardı. Harika birer anne baba olabilirlerdi.*

2

Ş u anda aklınızda muhtemelen bir önceki bölümün başlangıcı var, hani kötü Kütüphaneciler, ansiklopedilerden yapılan sunaklar ve genel olarak "Ah hayır! Alcatraz'ı kurban edecekler!" hissini barındıran kısım.

Oraya geçmeden önce size kendimle ilgili bir şey açıklamak istiyorum. Öğrenci. Ajan. Kurban. Saksı bitkisi. Ş u noktada, tüm bunlardan tamamen farklı bir noktada olduğumu söylemeliyim –ve tüm bunlardan daha korkutucu.

Ben bir yazarım.

Hikâyeme içinde tehlike ve gerginlik barındıran hızlı ve enerjik bir giriş yaptığımı fark etmişsinizdir. Sonra hemen ardından hızlıca çocukluğumla ilgili sıkıcı konulara girdim. Aslında böyle yaparak size bir şey kanıtlamak istedim: *Ben iyi bir insan değilim.*

Sizce iyi bir insan böylesi bir girişin ardından hikâyenin devamını okumanız için sizi tüm kitap boyunca bekletir miydi? Sizce iyi bir insan siz cahil Suskun Diyarlar halkı için dünyanın gerçek doğasını açıklayan bir kitap yazar ve yaşamlarınızı karmaşanın ortasına iter miydi? Peki ya iyi bir insan Özgür Krallıklar'ın en büyük kahramanı olan Alcatraz Smedry'nin sadece pespaye bir ergen olduğunu kanıtlayan bir kitap yazar mıydı?

Elbette ki hayır.

Ertesi sabah, birilerinin kapımı çalma sesiyle, huysuz bir şekilde uyandım. Yataktan çıktım ve üzerime sabahlığımı aldım. Saatin üzerinde 10:00 yazmasına rağmen hâlâ yorgun hissediyordum. Gece düşüncelere dalmıştım ve çok geç uyuyabilmiştim. Sonra Joan ile Roy hoşça kal demeyi denediler. Kapımı onlara açmadım. Olayın üstesinden gelmek böyle taşkınlıklar olmadan daha kolaydı.

Hayır, sabahın 10:00'unda uyandırılmış olmaktan memnun değildim; gerçi bu sabahın *herhangi* saati için de geçerli. Gerindim, Bayan Fletcher'ın herhangi bir yardımcısıyla karşılaşmayı bekleyerek merdivenlerden indim ve kapıyı açtım. "Hay—" (Niyetim küfretmek değildi ama baskın bir ses ben daha "—ırlı sabahlar," diyemeden sözümü kesmişti.)

Kapıdaki adam, "Alcatraz, oğlum!" diye haykırdı. "Mutlu yıllar!"

"—ırlı sabahlar," dedim.

Evin içine adımını atarken, "Küfretmemelisin oğlum!" dedi. Jilet gibi siyah bir smokin giyen ve garip kırmızı çerçeveli bir gözlük takan yaşlıca bir adamdı. Kel sayılırdı, ensesinden doğru uzanan ve dağınık duran az miktarda beyaz saçı vardı. Saçıyla aynı oranda karışık beyaz bıyıkları vardı. Bana döndüğünde yüzünde koskocaman bir gülümseme vardı. Yüzü kırışmış ancak gözleri heyecan içinde parıldamıştı.

"Pekâla, delikanlı," dedi, "on üç yaşında olmak nasıl bir şey?"

"Dünkü gibi," dedim esnerken. "*Gerçek* doğum günü tarihim gibi yani. Bayan Fletcher size yanlış tarih söylemiş olmalı. Henüz toparlanmadım; biraz beklemeniz gerekecek."

Yorgun argın merdivenlere doğru hareketlendim.

"Bekle," dedi yaşlı adam. "Doğum günün... dün müydü?"

Başımla onayladım. Bu adamı daha önce hiç görmemişim ama Bayan Fletcher'ın çok sayıda yardımcısı vardı. Hepsini tanı mıyordum.

“Gümbürdeyen Mahsuller!” diye haykırdı. “Geç kaldım!”

“Hayır,” dedim merdivenlerden çıkarken. “Aslında erken geldin. Dediğim gibi biraz beklemen gerekecek.”

Yaşlı adam hemen ardımdan merdivene koştu.

Kaşlarımı çatıp döndüm. “Aşağıda bekleyebilirsin.”

“Çabuk, oğlum!” dedi yaşlı adam. “Bekleyemem. Çok yakında eline posta yoluyla bir paket geçecek ve—”

“Dur. Paketten haberin var mı?”

“Elbette, elbette. Bana sakın geldiğini söyleme tamam mı?”

Başımı salladım.

“Çağlayan Irmaklar!” diye bağırdı. “Nerede dostum? Nerede o?”

Kaşlarımı çattım. “Seni Bayan Fletcher mı gönderdi?”

“Bayan Fletcher mı? Daha önce adını bile duymadım. Paketi annenle baban gönderdi oğlum!”

Adını bile duymamış mıydı? Sonra, bu adamın kim olduğunu sormadığım aklıma geldi. Şahane! Eve bir deli aldım!

Yaşlı adam, “Hay patlayasınca!” dedi ve ceketinin cebine uzanarak sarı çerçeveli gözlüklerini çıkarttı. Hızlıca gözündeki kırmızı çerçevelilerle bunları değiştirip etrafına bakındı. Beni itip merdivenleri hızla çıkarken “İşte!” demişti.

Arkasından “Hey!” diye seslendim ama durmadı. Kendi kendime söylene söylene onu takip ettim. Adam, yaşına göre epeyi çevikti ve sadece birkaç saniye içinde odamın kapısına ulaşmıştı.

“Bu senin odan mı oğlum?” diye sordu. “Çok sayıda ayak izi buraya çıkıyor. Kapının koluna ne oldu?”

“Düştü,” dedim, “evdeki ilk gecemde.”

Yaşlı adam kapıyı açarken, “ne kadar da garip,” dedi. “Eee, nerede bu kutu...?”

“Bak,” dedim koridorda dururken. “Gitmen gerekiyor. Eğer gitmezsen polisi arayacağım.”

“Polis mi? Neden böyle bir şey yapasın ki?”

“Çünkü evimdesin,” dedim, “yani en azından eski evimde...”

“Ama beni içeriye sen aldın delikanlı,” dedi yaşlı adam.

Duraksadım. “Pekâlâ, şimdi de gitmeni söylüyorum.”

“Ama neden? Beni tanımıyor musun oğlum?”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Ben senin büyükbabanım delikanlı! Büyükbaba Smedry! Leavenworth Smedry. Optikçi Dramacus. Bana beni hatırlamadığını söyleme, sen doğduğunda ben oradaydım!”

Gözlerimi kırıştırdım. Sonra kaşlarımı çattım. Sonra kafamı bir yana yatırdım. “Oradaydın demek...”

“Evet, evet,” dedi yaşlı adam. “On üç yıl önce! Beni ta o zamandır görmüyorsun elbette.”

“Ve seni hatırlamam gerekiyor öyle mi?”

“Elbette! Seninle harika anılarımız var. Biz Smedry’leriz. Şimdi, şu kutuyla ilgili olarak...”

Büyükbaba mı? Bu adam elbette ki yalan söylüyor olmalıydı. Benim annem babam bile yok. Büyükbabam nasıl olsun ki?

Şimdi arkama bakarken bunun saçma bir düşünce olduğuna karar verdim. Herkesin bir büyükbabası vardır; aslında iki. Onları görmemiş olmak var olmadıkları anlamına gelmez. Bu bağlamda büyükbabalar bir nevi kangurulara benzerler.

Her hâlükârda evime giren bu ihtiyar karşısında polisi *aramalıydım*. Gelmiş geçmiş tüm sorunlarımın ana kaynağı bu adam olmalıydı. Maalesef onu def etmedim. Def etmek yerine sarı çerçeveli gözlüklerini çıkarıp yerlerine yine o kırmızı çerçeveliye takmasını izledim. Bir süre sonra dolabımdaki kutuyu fark etti. Üzeri karalanmış kahverengi kâğıt hâlâ yanındaydı. İhtiyar büyük bir heyecanla kutuya hamle yaptı.

Bunu o mu gönderdi acaba? diye meraklandım.

Kutuya uzandı, garip seviyede bir saygı ifadesiyle içindeki notu çıkarttı. Belli belirsiz gülümseyerek okudu, sonra bana baktı.

“Nerede?” diye sordu Büyükbaba Smedry; ya da her kimse.

“Ne nerede?”

“İçindekiler delikanlı!”

“Kutuda,” dedim, paketi işaret ederek.

“Bunun içinde not dışında bir şey yok ki.”

“Ne?” dedim ona yaklaşırken. Gerçekten de kutu boştu. Küçük kum torbası gitmişti.

“Ona ne yaptın,” diye sordum.

“Neye?”

“Kum torbasına,” dedim.

İhtiyar mutluluk içinde nefes verdi. “Yani gerçekten geldi mi?” diye fısıldadı fal taşı gibi açılmış gözlerle. “Bu kutuda gerçekten de bir torba kum mu vardı?”

Yavaşça başımı salladım.

“Kum ne renkti delikanlı?”

“Hmm... kum rengi?”

“Dört Nala Koşan Moruklar!” diye bağırdı. “Çok geç kaldım. Buraya benden önce gelmiş olmalılar. Çabuk ol delikanlı. Kutuyu aldığından bu yana bu odaya kimler girdi?”

“Kimse,” dedim. Bu noktada tahmin edebileceğiniz üzere hayal kırıklığı seviyem artarken kafam iyice karışmıştı. Aç ve hâlâ yorgun olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bir de geçen haftaki beden eğitimi dersinin yorgunluğu da var tabii; ama bunun konumuzla pek alakası yok sanırım değil mi?

“Hiç kimse mi?” diye tekrarladı ihtiyar. “Bu odada senden başka kimse bulunmadı değil mi?”

“Hiç kimse,” diye kestirip attım. “Hem de hiç. Sadece...” Kaşlarımı çattım. “Sadece Bayan Fletcher girdi.”

“Kim bu sürekli bahsedip durduğun Bayan Fletcher delikanlı?”

Omuz silkтім. “Benden sorumlu olan sosyal hizmet görevlisi.”

“Neye benziyor?”

“Gözlüklü,” dedim. “Hafif kendini beğenmiş bir ifadesi var. Saçlarını genelde topuz yapıyor.”

“Gözlükler,” dedi Büyükbaba Smedry yavaşça. “Çerçevesi... kemik mi?”

“Genellikle,”

“Aşırı Havalandırılan Kıl Yumakları!” diye bağırdı. “Bir Kütüphaneci! Çabuk ol delikanlı hemen gitmemiz gerekiyor. Üzerini giy; ben de gidip koruyucu ebeveynlerinden yiyecek bir şeyler çalayım!”

“Bekle!” dedim ama ihtiyar ani bir aciliyet dalgası eşliğinde odadan çoktan çıkmıştı.

Şaşkına dönmüş hâlde oracıkta kalakaldım.

Bayan Fletcher mı? diye düşündüm. Mirasımı çalması? Bu saçmaydı. Neden aptal bir torba kumu istesindi ki? Tüm bu olanlar içinde ne yapacağımdan emin olamayarak başımı salladım. Sonra, dolabıma yöneldim. Giyinmek, güzel bir fikre benziyordu. Üzerime kot pantolonumu geçirdim, bir tişört giydim ve en sevdiğim yeşil ceketimi aldım.

İşimi bitirdiğimde Büyükbaba Smedry hızla odama girdi. Roy’un iki yedek evrak çantasını taşıyordu. Birinin ağzından bir parça marulun dışarıya sarktığını fark ettim. Diğeri de sanki biraz ketçap sızdırıyordu.

Büyükbaba Smedry, marullu çantayı bana uzatarak, “işte!” dedi. “Öğlen yemeklerimizi çantalara koydum. Yemek yemek için ne zaman mola verebileceğimiz belli değil!”

Kaşlarım çatık hâlde çantayı kaldırdım. “Yemekleri çantalara mı koydun?”

“Bu şekilde daha az şüphe çekecekler. Buna uyum sağlamalıyız. Şimdi, haydi hareketlenelim. Kütüphaneciler kum üzerinde çalışmaya başlamış bile olabilirler.”

“Yani?” dedim.

“Yani!” diye bağırdı ihtiyar. “Delikanlı, Kütüphaneciler o kumla krallıkları yok edebilir, kültürleri alaşağı edebilir, dünyaya hükmedebilirler! Kum geri almalıyız. Darbemizi hızlı ve muh-

temelen hayatımızı büyük bir tehlikeye sokarak indirmeliyiz. Bu, Smedry tarzıdır!"

Çantayı indirdim. "Madem öyle diyorsun."

"Hareket etmeden önce elimizde ne olduğunu bilmem gerekiyor. Senin Yeteneğin ne delikanlı?"

Kaşlarımı çattım. "Yetenek mi?"

"Evet," dedi Büyükbaba Smedry. "Her Smedry'nin bir Yeteneği vardır. Seninki ne?"

"Hmm... Obua çalmak?"

"Şakanın zamanı değil delikanlı!" dedi Büyükbaba Smedry. "Bu konu ciddi! Eğer kumu geri alamazsak..."

"Tamam," dedim iç çekerek. "Ben bir şeyleri bozma konusunda oldukça iyiyim."

Büyükbaba Smedry donakaldı.

Belki de ihtiyarla oyun oynamamalıydım, diye düşündüm, suçlu hissediyordum. Deli olabilirdi ama bu durum onunla eğlenmemi gerektirmezdi.

Büyükbaba Smedry, "Bir şeyleri bozmak mı?" dedi, sesinde hayranlık vardı. "Öyleyse doğru. Yüzyıllardır böylesi bir Yeteneğin görülmemiş olması..."

"Bak," dedim ellerimi kaldırarak. "Ben sadece takılıyordum. Niyetim seni..."

Büyükbaba Smedry, heyecan içinde, "Biliyordum!" dedi. "Evet, evet, bu şansımızı artırıyor! Gel delikanlı, hareketlenmemiz gerekiyor." Arkasını döndü ve yine odadan çıktı. Elinde çantasıyla alelacele merdivenlerden aşağı koşuyordu.

"Bekle!" diye bağırdım. Hemen arkasından koşuyordum. Yine de, kapı ağzına geldiğimde durdum.

Dışarıdaki avluda bir araç park etmişti. Eski bir arabaydı. Şimdi siz burada *eski araba* tamlamasını okuduğunuzda, gözünüzün önüne güç bela çalışan pas yığını bir araba geliyor. Bu araba eskiydi, müzik kasetlerinin eskimiş olması gibi eskimişti.

Öyle sıradan bir araba değildi. Kasetler gibi değildi; daha önceki kayıt bantları seviyesinde bile değildi. Hayır, bu araba eskiydi, Beethoven kadar eskiydi hem de. Ya da en azından öyle görünüyordu. Bana ve –siz Suskun Diyarlar halkının çoğuna göre– bu araba tam bir antikaydı. Model T (Ford'un 1908 ile 1927 yılları arasında ürettiği otomobil) gibi bir şeydi.

Ama bu sadece kendi varsayımımdı.

Aslında, bir kişinin bir şey –ya da bir kişi– hakkındaki öncül kabulleri çoğunlukla yanlıştır. Ya da en iyi ihtimalle eksiktir. Örneğin genç Alcatraz Smedry'yi ele alın. Hikâyemi bu noktaya kadar okuduktan sonra kafanızda muhtemelen bazı fikirler oluşmuştur. Belki –tüm çabalarımın rağmen– bana biraz acıyorsunuzdur bile. Öksüzlerden her hâlükârda oldukça sempatik kahramanlar doğuyor.

Belki, nükte yapma alışkanlığımı güvensizliğimi saklama yöntemim olarak değerlendiriyorsunuz. Belki de gaddar değil sadece kafası karışık bir çocuk olduğuma karar verdiniz. Belki de, sahte umursamazlığımın altında bir şeyleri *bozmaktan* hiç de hoşlanmadığım sonucuna vardınız.

Açıkçası muhakemesi oldukça kötü olan birisiniz. Sizden, ben aksini söylemedikçe bazı yargılara varmaktan kendinizi alıkoymanızı rica ediyorum. Bu kötü bir alışkanlık ve yazarları huysuz yapıyor.

Ben bunlardan hiçbiri değildim. Ben sadece, mutfakların yanı sıra kül olması ya da olmamasına aldırmayan gaddar bir oğlandım ve bu gaddar oğlan kapı eşiğinde durmuş, heyecan içinde gelmesi için el kol işaretleri yapan Büyükbaba Smedry'yi izliyordu.

Şimdi, o an biraz özlem hissettiğimi *belki* itiraf edebilirim. Bir... arzu etme hâli diyebilirsiniz. Anne babamdan geldiği söylenen bir paket bana üzerinden çok uzun geçmiş günleri anımsatmıştı –ne kadar aptalca davrandığımı fark etmeden önceki günleri– gerçek anne babamı öğrenme hasretiyle yandığım günleri. Sadece akra-

bası olduğum için beni sevmek *zorunda* olan birilerinin özlemini çektiğim günleri.

Şansıma o duyguların üstesinden gelmiştım. Bu zayıflık anı çabucak geçti. Kapıyı çarparak kapattım, kilitledim ve ihtiyarı dışarıda bıraktım. Ardından kahvaltı etmek için mutfağa yöneldim.

İşte o an birinin bana silah doğrulttuğu andı.

3

Bu fırsatı önemli bir konuyu açıklığa kavuşturmak için kullanmak isterim. Eğer akli melekeleri şüpheli yaşlı bir adam bir anda kapınızda bitip –dedeniz olduğunu belirterek bir çeşit gizemli görev için onun peşine takılmanızı isterse– onu net bir şekilde reddetmelisiniz.

Size şeker verirse onu da almayın.

Maalesef, birazdan göreceğiniz üzere bu kuralı hızlıca çiğnemek zorunda kaldım. Bunu lütfen yüzüme vurmayın. Bu hareketi baskı altında yaptım. Vurulmaya pek alışkın değilim.

Garip ihtiyarın kapıya yüklenmeyeceğini umarak yorgun argın –bolca duman kokan– mutfığa ilerledim. Polis çağırmak istemiyordum. Telefonu bozacağımdan endişe ettiğimden değil (telefonlarla aram özellikle kötüydü) sadece bu ihtiyar çatlağı bir polis arabasının arka koltuğunda paketlenmiş görmek istemiyordum. Bu biraz şey olurdu...

Bir ses aniden, “Alcatraz Smedry?” dedi.

Sıçradım ve elimde bir kutu mısır gevreği ile yarısı yanmış dolabın yanından uzaklaştım. Arkamda, kapı girişinde dağınık ve düğmeleri gevşek bir gömlek giyen bir adam duruyordu. Kaşlarımı çattım, adamın giydiği gömleğin cebindeki amblemi ve standart evrak çantasını tanımıştım. Bu adam da bir sosyal hizmetler görevlisiydi; *bu adam* Bayan Fletcher’ın beni evden aldırma için

gönderdiği kişiydi. O anda, ihtiyarın peşinde odama koşarken evin ön kapısını açık bıraktığımı fark ettim. Görevli muhtemelen ben üst katta bir kaçıkla sohbet hâlindeyken gelmişti.

“Merhaba,” dedim ve elimdeki kutuyu indirdim. “Birazdan hazır olacağım; ama önce kahvaltımı edeyim.”

“Öyleyse o sen misin?” diye sordu, boynuz çerçeveli gözlüğünü düzeltirken. “Smedry denilen çocuk?”

Başımı salladım.

“Güzel,” dedi ve evrak çantasından bir silah çıkartarak bana doğrulttu. Namlunun ucunda susturucu vardı.

Şoke oldum, donakaldım. (Sakin bir hükümet görevlisinin hayatınızda ilk kez silah doğrultması karşısında farklı bir şey yapabileceğinizi iddia etmeye kalkmayın.)

Şansıma, dilimin varlığını yeniden keşfettim. “Bekle!” dedim ellerimi kaldırarak. “Ne yapıyorsun?”

“Kumlar için teşekkürler evlat,” dedi ve sanki tetiği çekecekmiş gibi hareketlendi.

Tam o anda koskocaman bir şey evimin duvarını yıkarak içeriye girdi; önden bakınca Ford Model T’ye fazlaca benzeyen bir şey. Kendimi yana atarken çılgılığı koyuverdim ve sosyal hizmetler görevlisi karmaşa içinde yere yığıldı.

Kendisini Büyükbaba Smedry olarak tanıtan adam şoför koltuğunda hâlimden memnun bir şekilde oturuyordu. Duman isiyile kaplanmış tavanın bir parçası arabanın çatısına düşerek beyaz bir toz bulutu yarattı. Adam kafasını camdan uzattı.

“Delikanlı,” dedi, “şu anda sana iki seçeneğin olduğunu belirtmem gerek var mı? Ya benimle birlikte arabaya binersin ya da şu eli silahlı adamlarla burada kalırsın.” Kalakaldım.

“Aslında karar vermek için pek de fazla zamanın yok,” dedi büyükbaba Smedry. Konuşurken bana eğilerek, sanki çok büyük bir sırrı paylaşıyormuşçasına fısıldamıştı.

Bu noktada hikâyeye ara vererek büyükbaba Smedry’nin bana

yalan söylediğini belirtmem gerekiyor. O anda sadece iki seçeneğim yoktu; bundan epey fazla seçeneğe sahiptim. Gerçekten de oda-da kalarak vurulabilirdim. Yine de yapabileceğim onlarca farklı şey vardı. Mesela dışarı fırlayıp kollarımı sallayarak evin etrafında turlar atarken penguen taklidi yapabilirdim. Bu durum karşısında yapılabilecek en mantıklı seçim her iki manyak için de polis çağırmaktı.

Maalesef o an aklıma ne penguenler ne de polis geldi ve büyükbaba Smedry'nin söylediğini yaparak kendimi arabaya attım.

Bu bölümün başında da belirttiğim üzere, bunu gerçekten yapmamalıydım. Görev uğruna garip yaşlı adamların peşine takılmanın doğurabileceği tehlikeleri yakında öğrenecektim. Hikâyenin devamına ilişkin ipucu vermek istemiyorum ama kaderimin tam da bu anda sunaklar, kurbanlar ve kötü Kütüphanecilere doğru sert bir manevra yaptığını belirtmeliyim.

Ve muhtemelen bir miktar köpekbalığı.

Araba, evin duvarından yavaşça geri çıktı, tekerlekler çimenler üzerinde iz bırakıyordu. Ön koltukta oturuyordum, hâlâ şaşkındım ve Sheldon'ların harabeye dönmüş evine bakıyordum.

Dış kaplamanın parçaları dökülüyor ve Roy'un pek kıymetli lalelerini eziyordu. Bu, koruyucu ailelilerimin herhangi birinin evine verdiğim zararların en büyüğüydü. Bu kez doğrudan benim hatam değildi... ama bu, mutfağın neredeyse tamamen yanmış olduğu ve şimdi de duvarında kocaman bir delik olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Evin önünden geçen caddeye döndük; araç mütevazı bir hızda çırpınıyordu. Sosyal hizmetler görevlisi bizi takip etmedi ama bu beni evi gözden kaybedene kadar tedirgin gözlerle geriyi izlemekten alıkoymamıştı.

Biri az önce beni öldürmeye çalıştı diye düşündüm. Uyuşmuş-tum. Hayatım boyunca bozduğum şeylerin sayısını göz önüne al-dığınızda inanmakta zorluk çekebilirsiniz ama bu defa biri gerçekten beni vurmaya çalışmıştı. Rahatsızlık veren bir histi bu. Azıcık

da olsa grip olduğunuzda hissettiklerinize yakındı. Belki de arada bir bağlantı vardı.

“Pekâlâ, bu eğlenceliydi!” dedi büyükbaba Smedry.

Hâlâ pencereden dışarıya bakıyordum. Yol akıyordu, ülkenin her köşesinde birbirinin aynı gibi görünen bir banliyöden geçiyorduk. Sakin, iki katlı evler. Yeşil çimenler. Meşe ağaçları, çalılar, çiçeklikler; her biri yerli yerindeydi.

“Beni öldürmeye çalıştı,” diye fısıldadım.

Büyükbaba Smedry homurdandı. “Pek iyi değil. Zaman içinde anlayacaksın delikanlı ama bir Smedry’ye silah çekmek, bir adamın yapabileceği en akıllıca şey sayılmaz. Ama bu olay geçmişte kaldı. Şimdi, ne yapacağımıza karar vermeliyiz.”

“Yapacağımıza mı?”

“Elbette. Kumları onlara öylece veremeyiz!”

Büyükbaba Smedry bir elini kaldırdı ve parmağını bana yöneltti. “Anlamıyorsun değil mi delikanlı? Burada hayatı tehlikede olan sadece sen değilsin. Oyun oynadığımız şey tüm *dünyanın* kaderi! Özgür Krallık’lar Kütüphanecilerle giriştikleri savaşı kaybediyor. Kütüphanecileri Rashid Kumları gibi bir araç ile kazanmalarını sağlayacak o minicik avantajı elde edecekler. Eğer kumları dökme sokmadan önce geri alamazsak –ki bu sadece birkaç saat alır– bu durum Özgür Krallıklar’ın tamamen yıkılmasına yol açabilir. Biz, medeniyetin tek umuduyuz.”

“Ben... Anlıyorum,” dedim.

“Anladığını sanmıyorum delikanlı. Bu kum eritilerek dökülen Mercekler, iki dünyanın da şimdiye dek gördüğü en güçlü Optik Bozulmaları içerecek. Bu kumları toplamak babanın hayatını adadığı bir işti. Kütüphanecilerin onları senden çalmasına izin verdiğine inanmıyorum. Açık konuşacağım delikanlı; senden beklentim bundan çok daha fazlasıydı. Gerçekten daha iyisini bekliyordum. Eğer bu kadar geç gelmeseydim...”

Sessizce oturuyor ve yan pencereden dışarıyı izliyordum. İşte

şimdi benim hakkımda bir şey öğrendiniz. Hikâyelerde şerefim ve önsezi yeteneğim hakkında anlatılanların aksine gerçekte bün-yemde bu iki erdemden de fazla miktarda barındırmıyorum. Buna karşın *her zaman* sahip olduğum erdem gözü karalık olagelmıştır. Bazıları buna sorumsuzluk der, bazıları ise doğaçlama yeteneği. Yine de, hangi sıfatla anılırsam anılayım, her zaman tetikte ve hareketlerimin sonuçlarını düşünen bir çocuktan ziyade, pervasız biri olarak tanımlanabilirdim.

İçinde bulunduğum durumda, aldığım kararın arkasında elbet-te daha başka şeyler de bulunuyordu. O gün çok garip bazı şey-lerle karşılaşmıştım. Bu olaylar bana sanki evimin orta yerinde beliren silahlı bir adam ya da bu ihtiyarın büyükbabam olması kadar garip gelmişti.

Biri beni öldürmeye çalışmıştı. Evim savaş alanına dönmüştü. Bir deli ile birlikte yüz yaşında bir arabanın içinde oturuyordum. *Oğlum n'ooluyo* dedim kendi kendime. *Bu eğlenceli olabilir.*

Büyükbabam olduğunu iddia eden adama odaklanarak dön-düm. Kendimi, "Ben... kumu benden çalmalarına *izin* verme-dim," derken buldum.

Büyükbaba Smedry bana döndü.

"Ah, pekâlâ, *ben* yaptım," dedim, "hatta kumu almalarını bi-lerek ve isteyerek sağladım elbette. Onları takip etmek ve kumla neler yapmayı deneyeceklerini görmek istedim. Her hâlükârda, alçak planlarını başka nasıl ortaya çıkarabilirdik ki?"

Büyükbaba Smedry durdu, sonra gülümsedi. Gözleri anlayışla parıldıyordu, işte o an, yaşlı adamın sahip olduğu bilgeliğe dair ilk ipucunu gördüm. Büyükbaba Smedry söylediğime inanmış gö-rünmüyordu ancak yine de bana doğru uzandı ve kolumu kavradı. "İşte *bu* Smedry gibi konuşmak!"

"Şimdi," dedim parmağımı kaldırarak. "Bir şeyi çok net bir şe-kilde ortaya koymak istiyorum. Bana şimdiye dek söylediklerinin tek bir kelimesine dahi inanmıyorum."

"Anlaşıldı," dedi büyükbaba Smedry.

"Seninle geliyorum çünkü az önce biri beni öldürmeye çalıştı. Görüyorsun, biraz pervasız bir gencim ve her zaman tetikte olup, hareketlerimin sonuçlarını düşünmüyorum."

"Kesinlikle Smedry'lerin sahip olduğu bir erdem," dedi büyükbaba Smedry.

"Aslında," dedim, "bence sen bir kaçıksın ve büyükbabam olma ihtimalin yok."

"Pekâlâ," dedi büyükbaba Smedry gülümseyerek.

Eski araba oldukça yavaş bir hızla bir köşeyi dönerken durdum. Mahalleyi arkamızda bırakıyor, dükkânların olduğu caddeye dönüyorduk. Bakkalları, benzin istasyonlarını ve sıklıkla gördüğümüz ayaküstü lokantaları geçmeye başlamıştık.

Tam o anda, büyükbaba Smedry'nin konuşmamız esnasında zaman zaman ellerini direksiyondan çektiğini fark ettim. Şimdi elleri dizlerindeydi ve hâlden memnun bir şekilde gülümsüyordu. Şaşkınlık içinde sıçradım.

"Büyükbaba!" diye çığlık attım. "Direksiyon!"

Büyükbaba Smedry, "Esaslı Ördekler!" diye bağırdı. "Neredeyse unutuyordum!" Araba bir diğer virajı alırken direksiyonu kavradı. Büyükbaba Smedry, direksiyonu, sanki küçük bir çocuk oyuncak arabasıyla oynarmış gibi bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Araba ise bu hareketlere yanıt vermiyor ve azar azar hızlanarak yolda düzgün bir şekilde ilerliyordu.

"İyi gördün delikanlı!" dedi. "Dışarıdan nasıl görüldüğümüze her zaman dikkat etmeliyiz değil mi?"

"Hm... evet," dedim. "Sanırım araba kendi kendine gidiyor değil mi?"

"Elbette. Eğer kendi kendine gidemeseydi ne işe yarardı ki? Böylesi önemsiz bir faaliyet için neden emek harcayasın ki? Yoksa yürümeyle aynı şey olurdu!"

Haklı, diye düşündüm.

Siz Özgür Krallıklar'da yaşayanlar slimatik motorlara aşına olabilirsiniz ve –belki de– bir taklit araba yaratmak için nasıl kullanılabileceğini bilebilirsiniz. Ayrıca, eğer Özgür Krallıklar'da yaşayan biriyseniz, daha büyük taşıtlar kullandığınızdan, bir arabanın ne olduğu hakkında bile ancak belli belirsiz fikriniz vardır. (Bacaklar yerine tekerlekleri olan paletli slimatik taşıyıcıya benziyor ve insanlar bu araçları atlar gibi değerlendiriyor. Yalnızca, atlardan farklı olarak, canlı değiller –ayrıca dışkıladıklarında çevreciler çıldırıyor.)

“Eee,” dedim, “nereye gidiyoruz?”

“Kütüphanecilerin Rashid Kumları gibi güçlü bir kadim nesneyi götürebilecekleri sadece tek bir yer var,” dedi. “Yerel harekât merkezleri.”

“Orası mesela... kütüphane olabilir mi?”

“Başka neresi olabilir ki? Daha açık ifade etmek gerekirse merkez kütüphane. Oraya sızarken son derece dikkatli olmalıyız.”

Başımı kaldırdım. “Oraya daha önce girmiştim. Son gördüğümde girilmesi pek de zor olmayan bir yerdi.”

“Sadece içeriye girmeyeceğiz,” dedi. “İçeriye sızmak zorundayız.”

“Ve bu ikisi arasındaki fark da...?”

“Birinin daha gizli yapılması gerekiyor.” Büyükbaba Smedry bu fikirden fena hâlde hoşlanmışa benziyordu.

“Ah,” dedim. “Tamam o zaman. Peki... ne bileyim bazı özel eşyalara ihtiyacımız olacak mı? Ya da belki biraz yardıma?”

“Ah. Oldukça mantıklı bir fikir delikanlı,” dedi büyükbaba Smedry.

Araba aniden sarsıldı ve daha geniş bir caddeye döndü. İki yanımızdan kendi yollarına giden arabalar vızır vızır geçiyor, Büyükbaba Smedry'nin küçük siyah otomobili ise orta şeritte mutlu mesut yoluna devam ediyordu. Büyükbaba direksiyonu birkaç afili hareketle çevirdi ve sessizlik içinde yolumuza devam ettik.

Gözüm direksiyondaydı ve aracı kontrol eden mekanizmayı çözmeye çalışıyordum. Benim dünyamda araçlar kendi kendilerini kullanmazdı ve Büyükbaba Smedry gibi insanlar duvarları yumuşak malzemelerle kaplanmış küçük odalarda yanlarında bolca pastel boya ile kapalı tutulurdu.

Nihayetinde (yaşadığım hayal kırıklığı karşısında aklımı kaçırmamaya çalışarak) tekrar diyaloga girmeyi denemeye karar verdim. "Eee," dedim, "sence o adam beni neden öldürmeye çalıştı?"

"Çünkü kütüphaneciler senden istedikleri şeyi aldı delikanlı," dedi. "Kumları aldılar ki bildiğimiz tek şey sana bu şekilde ulaştıkları. Şu anda senin mirasına sahip olduklarına göre, onların gözünde kıymetin kalmadı. Aslında şu anda onlar için bir tehdiisin! Senin Yeteneğinden korkmakta da haklılar."

"Yeteneğim mi?"

"Eşyaları bozmak. Her Smedry'nin bir Yeteneği vardır evlat. Bu, soyumuzun bir özelliği."

"Yani... sende de mi şu Yetenek şeylerinden biri var?" diye sordum.

"Elbette delikanlı!" dedi Büyükbaba Smedry. "Nihayetinde ben bir Smedry'yim."

"Peki nedir?"

Büyükbaba alçak gönüllü bir şekilde gülümsedi. "Aslında böbürlenmeyi sevmem ama oldukça güçlü bir Yetenek."

Şüphe içinde bir kaşımı kaldırdım.

"Görüyorsun ya," dedi Büyükbaba Smedry, "benim Yeteneğim bir yerlere geç kalmak."

"Hmm," dedim. "Elbette."

"Biliyorum, biliyorum. Böylesi bir gücü hak etmiyorum ama bunu iyi bir şekilde kullanmaya çalışıyorum."

"Kafayı tamamen yemişsin biliyorsun değil mi?" İnsanlara karşı pervasız davranmak her zaman en iyisidir.

"Teşekkürler!" Büyükbaba Smedry tam bunu söylerken araba

yavaşlamaya başladı. Araç, küçük bir benzin istasyonunda durdu. Bu markayı bilmiyordum; yukarıda sallanan ve üzerinde anlamsız seviyede yüksek fiyatların yazdığı tabela tepetaklak duran bir oyuncak ayı görselini betimliyordu.

Kapılarımız kendi kendine açıldı. Büyükbaba koltuğundan kalktı ve hızla depoyu doldurmaya gelen istasyon görevlisine yöneldi.

Hâlâ arabanın içinde oturuyordum ve kaşlarımı çatmıştım. Görevli kirli bir tulum giymişti ve içinde tişört yoktu. Tıpkı eski Suskun Diyarlar filmlerindeki gibi, ağzındaki kuru ot parçasını çiğniyordu ve kafasında kocaman bir hasır şapka vardı.

Büyükbaba Smedry adama abartılı bir umursamazlık edasıyla yaklaştı. “Merhaba efendim,” dedi etrafına bakınarak. “Bir Philip rica ediyorum.”

Görevli, şapkasıyla oynayıp Büyükbaba Smedry’den bir çift kupon alırken, “Elbette efendim,” dedi. Görevli arabaya yaklaştı, beni başıyla selamladı ve yakıt pompalarından birini alarak arabanın yan tarafına, benzin deposuna doğru tuttu. Gördüğüm kadarıyla orada benzin deposuna dair bir işaret yoktu. Görevli hâinden memnun bir şekilde orada dikilip mutlu mesut ılık çalarken arabanın yan tarafına doğru duran pompaya tamamen gereksiz bir şekilde basıyordu.

Büyükbaba Smedry, benzin istasyonunun marketine doğru ilerlerken, “Alcatraz gel!” diye seslendi. “Vakit yok!”

Sonunda başımı salladım ve arabadan çıktım. Büyükbaba Smedry içeriye girdi, tel kapı arkasından hızla çarptı. Merdivenleri çıktım, tel kapıyı açtım –ki bu esnada elimde kalan kapı kolunu omzumun üstünden geriye atıyordum– ve Büyükbaba Smedry’nin ardından içeriye girdim.

Bankoya yaslanmış –ağzında yine bir kuru ot parçası ve kafasında kocaman bir hasır şapka ile– başka bir görevli duruyordu. Küçük “market” tek bir raf abur cubur ve duvar boyutunda bir

buzdolabından ibaretti. Dolap, üzerindeki FERAHLATICI BİR SOĞUK İÇECEĞİN TADINI ÇIKARTIN! yazısına inat motor yağları ile doldurulmuştu.

“Tamam,” dedim, “siz insanlar şehrin orta yerinde çiğneyecek bunca kuru otu nereden buluyorsunuz? Bu hiç de kolay olmamalı.”

“Çabuk ol. Çabuk!” Büyükbaba Smedry dükkânın arka tarafında çıldırmış gibi hareketler yapıyordu. Her iki yanına da hızlıca baktıktan sonra daha yüksek bir sesle, “sanırım soğuk bir şeyler içeceğim!” diyerek dolabın kapısını açtı.

Donakaldım.

Bu noktada aptal olmadığımı anlamanız çok önemli. Bu kitabı bitirdiğinizde ise bazı raporlarda yazanın aksine bir kahraman olmadığımı ikna olmanız ise mükemmel olur. Yine de yeni tanıştığım insanların bana karşı bir “kıt zekâlı” önyargısı oluşmasını da istemem. Eğer böyle olsaydı insanların yarısı bana sigorta poliçesi satmaya çalışırdı.

İşin aslı, en zeki insanların bile zaman zaman olağandışı şekilde şaşıarak söyleyebilecek tek bir kelime bulamamalarıdır. Ya da en azından mantıklı bir şeyler ifade edebilecek kelimeler.

“Gak!” dedim.

Görüyorsunuz. Şimdi, beni yargılamadan önce kendinizi benim yerime koyun. Diyelim ki delirmiş bir ihtiyarın ağzına kadar motor yağı ile doldurulmuş bir dolabı açtığını gördüğünüz. O anda görmeyi beklediğiniz şey... bir dolap dolusu motor yağı olmalıdır değil mi?

Orta yerinde kızıl-turuncu alevler neşe içinde yanan bir ocak bulunan bir oda görmeyi *beklemezsiniz*. Kapının iki yanında tepeden tırnağa zırh kuşanmış iki muhafız görmeyi de *beklemezsiniz*. Esasında –sıra sıra dizilmiş yağ tenekeleri yerine– bir oda ile karşılaşmayı bile *beklemezsiniz*.

Belki siz de “Gak” derdiniz.

“Gak!” diye tekrarladım.

“Şunu kesecek misin evlat?” dedi Büyükbaba Smedry. “Burada bir tane bile Gak yok. Sence neden etrafta bu kadar çok kuru ot tutuyoruz? Şimdi gel!” Eşikten içeri adım atarak odaya girdi.

Yavaşça yaklaştım ve odanın cam kapısından içeriye göz attım –duvar raflarında soğumakta olan motor yağı kutularını gördüm. Döndüm, eşikten içeriye baktım. Sanki normalde görebileceğimden daha fazlasını görüyormuşum gibi geldi. Küçük kapı eşığının iki yanında nöbet tutan şövalyeler yüzünden geçecek yer olmaması gerekiyordu ama Büyükbaba Smedry rahatlıkla geçmişti.

Uzandım ve şövalyelerden birinin göğüs zırhını tıklattım.

Miğferin vizörünün ardından, “Bunu lütfen yapma,” diye bir ses geldi.

“Ah,” dedim, “üzgünüm.” Kaşlarım çatık hâlde odaya adım attım.

Geniş bir odaydı. Markete sığması mümkün olanın çok ötesinde bir genişlikteydi. Şimdi, odanın ortasındaki ocağa bakacak şekilde dizilmiş, böylelikle odaya ev havası veren, taht şeklindeki sandalyeleri görebiliyordum (eğer eviniz bir Orta Çağ kalesiyse tabii). Solumda uzun, geniş bir masa vardı ve bunun da çevresi sandalyelerle donatılmıştı.

“Şarkı!” diye bağırdı Büyükbaba Smedry. Sesi odada yankılanmıştı. “Şarkı!”

Eğer şarkı söylemeye başlarsa sanırım kendimi asmam gerekecek, diye düşündüm.

Koridorun sonundan, “Lord Smedry,” diye bir ses yükseldi ve görüş alanıma bir anda koskocaman biri girdi.

Eğer daha önce gözünde güneş gözlükleri, üzerinde bir tunik ve altında bir tayt olan iri bir Mokialı görmediyseniz...

Tamam. Daha önce güneş gözlüklü, tunikli ve taytlı bir Mokialı görmediğinizi varsayacağım. Ben daha önce böyle bir şey kesinlikle görmemişim.

Adam –belli ki adı Şarkı idi– iki metrenin üzerinde, siyah saçlı ve koyu tenliydi. Hawaii, Samoa ya da Tongalı gibi görünüyordu. Eni boyu tastamam bir Amerikan futbolcusu gibiydi ve sahaya koysanız hiç sırtmazdı. En azından üzerinde tunik yerine –ki hâlâ aptalca bir kıyafet olduğunu düşünüyorum– forma ve koruyucu zırhları olsaydı. Bastille’de benim bunların içinde çekilmiş bir fotoğrafım var. Eğer isterseniz size büyük bir neşe içinde gösterecektir.

Elbette, eğer bunu yaparsanız peşinize düşmem ve sizi öldürmem gerekecek. Ya da benzer şekilde giydirip fotoğraflarınızı çekmem. Hangisinin sizin için daha kötü olduğundan emin değilim.

“Şarkı,” dedi Büyükbaba Smedry. “Tastamam bir kütüphaneye sızma operasyonu istiyoruz. *Şimdi.*”

Heyecanlanan Şarkı, “Kütüphaneye sızmak mı?” dedi.

Büyükbaba Smedry aleracele, “Evet, evet,” dedi. “Git, yanına kuzenini al ve kılık değiştirin. Benim de Merceklerimi toplamam gerekiyor.”

Şarkı hızla geldiği yöne doğru koştu. Büyükbaba Smedry ocağın öbür yanındaki duvara doğru ilerledi. Başka ne yapabileceğinden emin olmadığından onu takip ettim. Büyükbaba Smedry siyah camdan yapılmış gibi görünen kocaman bir kutunun yanında diz çöktü. Büyükbaba Smedry gözlerini kapattı, elini kutunun üzerine koydu ve kutunun ön tarafı paramparça oldu.

Geriye sıçradım ama Büyükbaba Smedry siyah cam parçalarını umursamadı. Sandığın içine uzandı ve kırmızı kadifeye sarılmış bir tepsi çıkarttı. Tepsiyi, sandığın üzerine yerleştirdi ve kırmızı kılıfının içinden çıkarttı. Tepsinin üzerinde küçük bir kitap ve camları birbirlerinden çok hafif farklı renklerde olan bir düzineye yakın gözlük vardı.

Büyükbaba Smedry smokininin önünü açtı ve gözlükleri ceketinin astarının içinde dikilmiş küçük keseciklere yerleştirmeye

başladı. Ceketinin içindeki keseler bir işportacının ceketinin içinde sakladığı kaçak saatleri andırıyordu.

Sonunda, "Çok garip bir şeyler oluyor değil mi?" diye sordum.

"Evet delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry, hâlâ gözlükleri yerleştiriyordu.

"Gerçekten de kütüphaneye gizlice gireceğiz değil mi?"

Büyükbaba Smedry başıyla onayladı.

"Yalnız, orası sadece kütüphane değil, çok daha tehlikeli bir yer."

"Ah, orası gerçekten de sadece bir kütüphane," dedi Büyükbaba Smedry. "Şimdiye dek farkına varmadığın şey, *bütün* kütüphanelerin sandığından çok daha tehlikeli olduğu."

"Ve biz de oraya sızacağız," diye tekrarladım. "Beni öldürmek isteyen insanlarla dolu bir yere."

"Kuvvetle muhtemel," dedi Büyükbaba Smedry. "Ama zaten başka ne yapabiliriz ki? Ya içeri gireceğiz ya da kumları Mercek hâline getirmelerine izin vereceğiz."

Bu şaka değildi, anlamaya başlamıştım. Bu adam aslında deli değildi. Ya da içinde bulunduğu delilik kendisinden fazlasını da kapsıyordu. Bir an için orada durdum. Bunalmıştım ve gördüklerimi düşünüyordum.

"Tamam o zaman," dedim sonunda.

Şimdi, siz Suskun Diyarlar ahalisi, yaşadığım tüm bu garip tecrübelerle oldukça iyi başa çıktığımı düşünebilirsiniz. Nihayetinde her gün silahlı bir tehdide maruz kalmıyor ya da alelade bir benzin istasyonunun marketinde yer alan sıradan bir içecek dolabının içinde Orta Çağ'dan kalma bir odayla karşılaşmıyorsunuz. Buna karşın eğer dokunduğunuz hemen her şeyi kırma ya da bozma gibi büyümlü bir güçle birlikte büyümüş *olsaydınız* içinde bulunduğunuz benzer alışılmadık durumları ivedilikle benimserdiniz.

"İşte delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry, ayakta duruyordu ve tepsideki son gözlük elindeydi. Tıpkı Büyükbaba Smedry'nin

şimdi gözünde olan gibi kırmızı çerçevesiydi. "Bu gözlük senin, senin için saklıyordum."

Durdum. "Gözlüğe ihtiyacım yok."

"Sen bir Optikçisin delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry. "Gözlüklere *her zaman* ihtiyacın olacak."

"Şarkı gibi güneş gözlüğü takamaz mıyım?"

Büyükbaba Smedry kıkırdadı. "Savaş Merceklerine ihtiyacın yok delikanlı. Çok daha kuvvetli becerilere erişebilirsin. Al bunu. Bunlar Optikçi Mercekleri."

"Optikçi nedir?" diye sordum.

"Biziz evlat. Tak şunu."

Somurttum ama gözlüğü taktım. Taktım ve etrafa bakındım. "Hiçbir şey farklı görünmüyor," dedim, hayal kırıklığına uğramıştım. "Oda daha... kırmızı bile görünmüyor."

"Elbette görünmez," dedi Büyükbaba Smedry. "Çerçeve, merceklerin yapıldığı kumdan gelir ve mercekleri sabit tutmamıza yarar. Görüntüleri farklılaştırmak gibi bir meziyetleri yok."

"Ben sadece... gözlüklerin bir şeyler yapabileceğini sanmıştım."

"Yapıyorlar zaten," dedi Büyükbaba Smedry. "Sana görmem gereken şeyleri gösteriyorlar. Etkisi aslında belli belirsizdir delikanlı. Bir süre gözünde dursun... gözlerinin alışmasına izin ver."

"Tamam..." Büyükbaba Smedry, tepsiyi kırılmış sandığın içine geri yerleştirirken etrafa bakındım. "O kitap ne?"

Büyükbaba Smedry başını kaldırdı. "Hmm? Bu mu?" Küçük kitabı aldı ve bana uzattı. İlk sayfasını açtım. Karalamalarla doluydu ve sanki küçük bir çocuğun elinden çıkmış gibiydi.

"Unutulmuş Dil," dedi Büyükbaba Smedry. "Yüzyıllardır çözmeye çalışıyoruz –sen doğmadan önce baban da bu kitap üzerinde çalışmıştı. Kitabın sakladığı sırların onu Rashid Kumlarına ulaştırabileceğini düşünüyordu."

"Bu bir dil değil," dedim. "Sadece bir tomar karalamaca."

“Anlamadığın her dil sana karalamaca gibi gelecektir delikanlı!”

Kitabın sayfalarını çevirdim. Tepeden tırnağa rastlantısal daireler, zikzaklar, iç içe geçmiş yuvarlaklar ve benzerleriyle doluydu. Herhangi bir model ya da sıralama dizisi yoktu. Bazı sayfalarda sadece bir iki işaret vardı; diğerleri ise sanki bir çocuğun bir fırtınayı kendi çapında yorumlaması gibi mürekkep lekeleri ile dolu ve kapkaraydı.

“Hayır,” dedim. “Hayır, sanmıyorum. Bir dilin bir şekilde sıralanan dizileri olmalı! Burada öyle bir şey yok!”

Büyükbaba Smedry, kitabı geri alırken, “işte büyük gizem bu delikanlı,” dedi. “Yüzyıllar geçmesine rağmen sence neden bir kişi bile bu gizli mesajı çözemedi? Incarna halkı –bu dilin yaratıcıları– büyük miktarda sırra sahipti. Maalesef kimse onların kayıtlarını okuyamıyor ve Incarna’lar yüzyıllar önce ortadan kayboldu.”

Bu garip yorum karşısında yüzümü buruşturdum. Büyükbaba Smedry ayağa kalktı ve cam sandıktan uzaklaştı. Hemen ardından, sandığın kırılmış olan ön yüzeyi eriyerek tekrar pürüzsüz bir cam hâline geldi.

Şoke olmuş hâlde birkaç adım geriledim. Sonra şüphe içinde gözlüklerimi çıkarttım. Sandık yine de sapasağlam görünüyordu. Sanki hiç kırılmamıştı.

“Yenilenen Cam,” dedi Büyükbaba Smedry, sandığa bakıyordu. “Onu sadece bir Optikçi kırabilir. Kırdıktan sonra ondan yeterli miktarda uzaklaştığında ise kendini yenileyerek eski şekline kavuşur. Harika bir kasa görevi görür. Doğru kullanıldığında Kurucu Camdan bile daha sağlamdır.”

Gözlüğümü yeniden taktım.

“Söyle bana delikanlı,” dedi Büyükbaba Smedry, elini omzuma attı, “koruyucu ailenin mutfağını neden yaktın?”

Şoke oldum. Beklediğim soru bu değildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bir Optikçiyim de ondan.”

Somurttum.

"Peki, neden?" diye sordu. "Neden yakmak?"

"Kazaydı," diye yanıtladım.

"Öyle miydi?"

Bakışlarımı kaçırdım. *Elbette bir kazaydı*, diye düşündüm. Biraz utanmıştım. *Böyle bir şeyi nasıl kasıtlı yapabilirdim ki?*

Büyükbaba Smedry beni inceliyordu. "Bir şeyleri bozma konusunda Yetenek sahibisin. "Ya da bana öyle söyledin. Buna karşın, perdeleri tutuşturarak bir mutfağı dumanlı bir harabeye çevirmek sanki bu Yetenekle yapılacak iş değil. Eğer ateşe müdahale etmeden önce bir süre büyümesine izin verilmezse tabii. Bu bozmak değil, daha çok yok etmek oluyor."

"Ben yok etmem," dedim sessizce.

"Öyleyse neden?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

Titredim. Neyi ima ediyordu? Her zaman ortalığı karıştırmamın bir şekilde hoşuma mı *gittiğini* düşünüyordu? Her birkaç ayda bir taşınmak zorunda kalmaktan hoşlandığımı mı düşünüyordu? Sanki ne zaman birilerini sevebileceğimi düşünsem Yeteneğim bir anda onlara taşınması çok zor bir yüke dönüşüyordu.

Sırtıma bıçak gibi saplanan bir yalnızlık hissine kapıldım ama bunu bastırdım.

"Ah," dedi Büyükbaba Smedry. "Cevap vermeyeceksin, anlıyorum. Ama bu merak etmeme engel olamaz değil mi? Bir oğlan, böylesi nazik insanların evlerine neden böylesi zararlar versin? Bu, Yeteneğin yoldan çıkmasına benziyor. Evet, gerçekten de öyle..."

Hiçbir şey söylemedim. Büyükbaba Smedry sadece gülümse-di, başını kaldırdı ve kol saatini kontrol etti. "Çarpık Yeşillikler! Geç kaldık! Şarkı! Quentin!"

"Biz hazırız Amca!" ses koridorun derinliklerinden gelmişti.

"Ah, güzel," dedi Büyükbaba Smedry. "Gel evlat. Seni kuzenlerinle tanıştırayım!"

4

Suskun Diyarlar ahalisi, bu noktada size bu kitabı okumanızı şiddetle öneriyorum. Kitabı elde ederken karşı karşıya kaldığınız zorlukların farkındayım; nihayetinde içinde barındırdığı sırlar düşünüldüğünde hiçbir Kütüphaneci size bu kitabı önermeyecektir.

Aslında tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, hiçbir insan size bu tipteki bir kitabı önermeyecektir. Çok ama çok fazla ilgi çekici bir eser. Belki size şimdiye dek başka kitaplar önerilmiştir. Hatta belki de arkadaşlarınız, akrabalarınız ya da öğretmenleriniz size kitaplar vermiştir ve "Bunu kesinlikle okumalısın," demiştir. Bu kitapların hepsi kaçınılmaz şekilde "önemli" sıfatıyla tanımlanmıştır; ki, tecrübelerime göre bu ifade sıkıcılıkla eşdeğerdir. (*Anlamli ve düşündürücü* gibi sıfatlar da bu yöndeki diğer önemli ipuçlarıdır.)

Bu tip kitaplarda, bir çocuktan bahsediliyorsa, o çocuk Kütüphanecilere, kâğıt canavarlara ya da tek gözlü Karanlık Optikçilere karşı savaşa girmeyecektir. Aslında, bahsi geçen delikanlı hiçbir maceraya atılmayacak ve hiçbir kavgaya karışmayacaktır. Sadece ve sadece köpeği ölecektir. Ya da bazı durumlarda annesi. Eğer kitap *gerçekten* anlamli bir eserse hem köpeği *hem de* annesi ölecektir. (Yazarların çoğunun annelere ve köpeklere karşı garezi olduğu apaçık ortada.)

Bu kitapta ne annem ölüyor ne de köpeğim. Bu tip hikâyelerden sıkıldım. Bence böylesi fantastik ve gerçeklikten uzak kitaplar –çocukların dağlarda yaşadığı, ailelerin çiftliklerde çalıştığı ya da Büyük Buhran'da herkesi her şeyi yaptığı kitaplar– beyni köreltiyor.

Böylesi bir ahmaklıkla savaşmak için elinizde tuttuğunuz cildi kaleme aldım; somut, gerçek bir hikâye. Umarım, bu gerçeklere bağlanmanıza yardım eder.

Kısacası, birileri kapağında süslü bir ödül nişanı olan bir kitap vermeye kalktığında onlara nezaketinizi kaybetmeden “fantezi” okumadığınızı, onun yerine gerçek hikâyeleri tercih ettiğinizi söyleyin. Sonra buraya geri gelin ve dünyayı gizlice yöneten kötü Kütüphaneciler tarikatı üzerindeki araştırmanıza devam edin.

“Bu,” dedi Büyükbaba Smedry Şarkı'yu işaret ederek, “bu senin kuzenin Şarkı. Şarkı Smedry. Antik silahlar konusunda uzmandır.”

Şarkı, mütevazı bir şekilde başıyla selam verdi. Ceketini resmî tören kimonosu gibi görünen bir şeyle değiştirmişti ve koyu güneş gözlükleri hâlâ gözündeydi. Kimono, oldukça kaliteli koyu mavi ipektendi ve üzerine çok iyi oturuyordu, ama yine de genel olarak görünümünde... yanlış bir şey vardı. Amerika'da insanların günlük kıyafet olarak kimono giymemesi gerçeği dışında bir gariplik. Şarkı'nın göğsü ipekten ceketin ön tarafından görünüyordu, gevşek bir kumaş ise koca bir yığın hâlinde koskocaman göbeğinin çevresini sarıyordu.

“Hm, tanıştığımıza memnun oldum Şarkı...” dedim.

“Bana sadece Şarkı demen yeterli,” dedi koca adam.

Büyükbaba, “ona Yeteneğinin ne olduğunu sor,” diye fısıldadı.

“Ah,” dedim, “hm, senin Yeteneğin ne Şarkı?”

“Takılıp yere düşebiliyorum,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Bu, bir Yetenek mi?”

“Çok güçlü olmadığını biliyorum,” dedi Şarkı, “ama işimi oldukça iyi görüyor.”

"Peki ya kimono?" diye sordum.

"Büyükbabandan farklı bir krallıktan geliyorum," dedi. "Ben Mokialhyım ama büyükbaban ve Quentin Nalhallalı."

"Tamam," dedim. "Peki, bu ne gibi bir fark doğuruyor?"

"Bu, kılık değiştirirken sizden daha farklı kıyafetler giymek zorunda olduğum anlamına geliyor," diye açıkladı Şarkı. "Böylelikle fazla dikkat çekmem. Eğer Amerika'ya yabancı biri gibi görünürsem insanlar beni görmezden gelecektir."

Durdum. En sonunda "Neyse," dedim.

"Son derece mantıklı," dedi Büyükbaba Smedry. "Güven bana. Bu konuyu araştırdık." Döndü ve diğer adamı işaret etti. "Bu da diğer kuzenin Quentin Smedry." Kısa ve inceydi. Büyükbaba Smedry'ninkine benzer bir smokin giymişti. Kıyafeti, yakasındaki kırmızı karanfille tamamlanıyordu. Koyu kahverengi saçları, soluk bir teni ve çilleri vardı. O da Şarkı gibi otuz yaşlarında görünüyordu.

Quentin, koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından, "Memnun oldum genç Optikçi," dedi.

Görev duygusu içinde, "Peki senin Yeteneğin ne?" diye sordum.

"Kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler söyleyebiliyorum."

"Bu Yeteneğin hemen herkeste olduğunu sanıyordum," dedim. Kimse gülmedi. Özgür Krallıklar'da yaşayanlar esprilerini hiç anlamıyor.

"Ayrıca oldukça sinsidir," diye ekledi Büyükbaba Smedry.

Quentin başını salladı.

"Harika," dedim. "Yani, ikiniz de... Optikçisiniz değil mi?"

"Ah, tanrım hayır," dedi Şarkı. "Biz, Smedry ailesinin kuzenleri, ana aile soyuna üye değiliz."

Büyükbaba Smedry, "Gözlükleri fark etmedin mi?" diye sordu. "Onlar Savaş Mercekleri takıyorlar, Optikçi olmayanların kullanabilecekleri tek mercekleri yani."

“Hmm, evet,” dedim. “Aslında gözlükleri fark ettim. Ayrıca... smokinleri de fark ettim. Böyle giyinmenizin belirli bir sebebi var mı acaba? Böyle giyinerek bir şekilde gözlerden uzak kalacaksınız sanırım?”

Şarkı, çenesini kaşıyarak, “Genç lordun hakkı var,” dedi.

Aklımdan *lord mu?* diye geçirdim. Bundan ne anlamam gerektiğinden emin değildim.

Quentin, büyükbabama dönerek, “Alcatraz da kılık değiştirmeli mi acaba Lord Smedry?” diye sordu.

Büyükbaba Smedry, “Hayır, hayır,” diye cevapladı. “Bu yaşta böyle bir kostüm giymesine gerek yok. En azından yoktur diye düşünüyorum.”

Çabucak, “Ben böyle iyiyim,” dedim.

Smedry’ler grubu topluca başlarını salladı.

Şu anda siz Suskun Diyarlılar Smedry grubunun kılık değiştirme esnasında kullandıkları kıyafetlere burun büküyorsunuzdur. Onları yargılamadan önce, kendi yaşam alanları dışında hareket ettiklerini hatırlayın. Gelenek ve göreneklerine tamamen yabancı olduğunuz bir toplumun içine bir anda atıldığınızı düşünün. Rounsfield ve Larika pantolonları arasındaki farkı bilir miydiniz? Bir batol ile karfuyu ne zamanlarda giyeceğinizi ayırt edebilir miydiniz? Hatta bir Carlflog kayışını *nerenize* bağlayacağınızı bilebilir miydiniz? Hayır mı? Güzel, çünkü az önce saydığım şeylerin hepsini ben uydurdum. Ama bunun farkında değildiniz değil mi?

Böylece, haklı olduğum kanıtlanmış oluyor. Tüm bunlar düşünülduğünde Smedry’lerin oldukça iyi bir iş çıkardıklarını düşünüyorum. Başka gizli sızma takımları gördüm; içlerinde Özgür Krallıklar’ın Amerika konusunda uzak ara en büyük uzmanı kabul edilen Büyükbaba Smedry’nin olmadığı takımlardı. Büyükbaba Smedry’nin içinde olmadığı son takım Merkez Bankası’na saksı bitkileri kılığında sızmaya çalışmıştı.

Ve onları suladılar.

“Öyleyse hazır mıyız?” diye sordu Büyükbaba Smedry. “Bu operasyonu torunum yönetecek. Hedefimiz merkez kütüphane.”

Şarkı ve Quentin birbirlerine baktılar, şaşırmış görünüyorlardı. Büyükbaba, Şarkı’ya bir kütüphane operasyonundan bahsetmişti ama *merkez kütüphanenin*, Şarkı’nın beklediği kütüphane olmadığı açıktı. Bu tepki, kendimi nasıl bir olayın içine soktuğum konusunda merakımı kabarttı.

“Bunun büyük fedakârlık gerektiren bir görev olduğunun farkındayım,” dedi Büyükbaba Smedry. “Ama başka seçeneğimiz yok. Amacımız, Kütüphanecilerin çok zekice tasarladığı sinsi bir planla ele geçirdiği efsanevi Rashid kumlarını geri almak.”

Büyükbaba Smedry döndü, bana başıyla hafif bir selam verdi. “Kumlar torunuma ait ve bu görevdeki lider Optikçi o olacak. Ana eşikten sızdıktan sonra ikiye ayrılacak ve kumları arayacağız. Toplayabildiğiniz kadar bilgi toplayın ve ne pahasına olursa olsun kumları alın. Sorusu olan?”

Quentin elini kaldırdı. “Bu bahsedilen bir kese kum tam olarak ne işe yarıyor?”

Büyükbaba Smedry geçiştirdi. “Aslında tam olarak bilmiyoruz,” diye itiraf etti. “Bugüne kadar hiç kimse bu kumlardan bir Mercek yaratacak kadar toplayamadı. En azından modern tarihimizde böyle biri yer almıyor. Yine de bazı efsaneler var. Rashid Mercekleri *çok* güçlü olmalı. Böyle bir gücün Kütüphanecilerin eline geçmesi Özgür Krallıklar halkının büyük bir tehdit altına girmesi demek.”

Oda sessizliğe gömüldü. Sonrasında Şarkı tombul elini kaldırdı. “Bu, yanıma silah alabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Elbette,” dedi Büyükbaba Smedry.

Şarkı, dikkatli bir ifadeyle, “yanıma *çok* silah alabilir miyim peki?” diye sordu.

“Nasıl uygun görüyorsan,” dedi Büyükbaba Smedry. “Uzman olan sensin ama çabuk ol! Geç kalacağız.”

Şarkı başıyla onayladı ve koridor boyunca koşmaya başladı. Büyükbaba Smedry, Quentin'e "Peki ya sen?" diye sordu. Kısa adam, "Ben böyle iyiyim," dedi. "Ama... lordum, Bastille'e ne yaptığımızı söylememiz gerekmiyor mu?"

"Gevelenen Şekerler adına hayır!" dedi Büyükbaba Smedry. "Kesinlikle hayır. Bunu yasaklıyorum."

"Pek hoşuna gitmeyecek..." dedi Quentin.

"Saçmalık," dedi Büyükbaba Smedry. "Kimsenin onu takması hoşuna gidiyor –ona huysuz olmak için sebep veriyor. Şimdi, Şarkı'nın silahlarını toplamasını beklerken kendime yiyecek bir şeyler alacağım. Neyse ki kendim ve delikanlı için yiyecek bir şeyler alacak kadar akıllı davrandım. Geliyor musun Alcatraz?"

Omuz silktim ve dışarı çıkmak için dolaba doğru yöneldik, zırhlı şövalyelerin arasından geçtik ve tekrar markete ayak bastık. Büyükbaba Smedry çiftçi görünümlü iki görevliyi başıyla selamladı, ardından arabaya yöneldi. Belli ki tıka basa yemekle dolu olan iki evrak çantasını alacaktı.

Peşinden gitmedim. O anda başıma gelmekte olan şeyin baskısı altında ezildiğimi hissediyordum. Bir parçam gördüklerime inanamıyordu, ben de içeriye o koskocaman odayı nasıl sığdırdıklarını çözmeye karar verdim. Arkamı döndüm, küçük benzin istasyonunun arka kısmına geçtim ve dikkatle duvarları adımladım.

Bina dikdörtgen şeklindeydi. İki duvarı on, diğer ikisi ise on sekiz adım uzunluğundaydı. İçerideki oda ise çok daha genişti. *Bodrum katı olabilir mi?* diye düşündüm. (Evet, oranın büyüklüğü bir yer olduğunu kabullenmem biraz zaman almıştı. Siz Özgür Krallıklar ahalisi Kütüphanecilerin kontrolü altındaki bölgelerde yaşamamanın ne demek olduğunu hayal dahi edemezsiniz. Beni yargılamayı bırakın ve okumaya devam edin.)

Israrcıydım, mantıklı bir açıklama arıyordum. Sıcak, zift lekeleri ile bezenmiş asfalta çömeldim, zeminde bir eğim arıyordum. Kalktım, binanın arka tarafına göz attım. Küçük bir pencere vardı,

hemen yakındaki çöpten kırık bir sandalye aldım ve üzerine çıkarak küçük pencerenin içinden odaya göz attım.

Koyu renk camın ardını göremedim. Yüzümü cama yapıştırdım, gözlüklerimi de, elimi güneşe karşı siperlik yaptım ama yine de içeriyi göremiyordum.

İç çekerek vazgeçtim. Ama... tam o anda bana sanki bir şeyler *görebilecekmışim* gibi geldi. Pencereden değil ama yanından. Pencerenin kenarları biraz titreşiyor gibiydi ve o anda sanki duvar kaplamasının ardını görebilecekmışim gibi *garip* bir hisse kapıldım.

Gözlüğümü çıkarttım. Yanılsama ortadan kayboldu ve duvar eskisi gibi sapasağlam bir hâle büründü. Tekrar taktım ama hiçbir değişiklik olmadı. Bir süre sonra, duvara bakarken aynı garip hisse yeniden kapıldım. Sanki *daracık* bir görüş alanım varmış gibi, kırık sandalyenin üzerinde sendeleyerek kafamı uzattım. En sonunda elimi uzattım ve binanın beyaz dış kaplamasına dokundum.

Ve elbette onu bozdum.

Aslında fazla bir şey yapmadım. Sallamam, asılmam ya da çekmeme gerek yoktu. Sadece elimi bir süreliğine duvara dayadım ve kaplama plakalarından biri yerinden kurtularak yere düştü. Kırılan bölgeden binanın gerçek duvarlarını görebiliyordum.

Cam. Koskoca duvar koyu eflatun bir camdan yapılmıştı.

Kaplamanın ardını gördüm, diye düşündüm. Bunu yapabilmemi sağlayan gözlükler miydi?

Arkamdaki çakıllı alandan bir ayak sesi geldi.

Sıçradım. Neredeyse sandalyeden düşüyordum. İşte oradaydı: evimdeki adam, sosyal güvenlik görevlisi... Üzerinde takım elbisesi ve elinde silahıyla.

Donakaldım. İçimdeki dehşet hissi yükseliyordu. Elbette bizi takip edecekti. Elbette bizi bulacaktı. Ne düşünüyordum ki? Neden polisi aramadım ki?

“Delikanlı?” dedi Büyükbaba Smedry. Elinde ketçaplı ve açık

bir evrak çantasıyla köşeyi döndü. "Kumburgerin hazır. Aç değil misin?"

Silahlı adam döndü. Silahı hâlâ havadaydı. "Kımıldama!" diye bağırdı gergin bir edayla. "Olduğun yerde kal!"

Yürümeye devam eden Büyükbaba Smedry, "Efendim?" diye sordu.

Sosyal hizmetler görevlisi tetiğe basarken "*Büyükbaba!*" diye haykırdım.

Silah ateşlendi.

Büyük bir çatırtı geldi ve duvar kaplamasından bir parça, duvardan ayrılarak Büyükbaba Smedry'nin hemen önüne geçti. İhtiyar, son derece rahat bir şekilde gülümseyerek yürümeye devam etti.

Sosyal hizmetler görevlisi yeniden ateş etti. Sonra bir daha. İkisinde de kurşunlar Büyükbaba Smedry'nin önündeki kaplama parçasına isabet etti.

Bu noktada, bir kahramanın büyükbabasına ateş eden bir adamı alaşağı etmesi ya da buna yakın seviyede bir kahramanlık gösterisi yapması beklenir. Ben gerçek bir kahraman değilim. Oracıkta, şoke olmuş vaziyette kalakaldım.

"Şimdi," dedi Büyükbaba Smedry... "Neler oluyor?"

Çaresiz görünen sosyal hizmetler görevlisi silahı bana doğrulttu ve tetiği çekti. Sonuç ise elbette ki kaçınılmazdı.

Silahın şarjörü düştü.

Üst kısmındaki hareketli mekanizma dağıldı.

Tetik, kopan bir yayın da etkisiyle yerinden hızla fırladı.

Silahın yanındaki vidalar döküldü.

Sosyal hizmetler görevlisi, silahın elinde kalan son parçasının, kabzasının da elinde parçalara ayılmasını izlerken gözlerine inanamıyordu. Bu onur kırıcı sahnenin finalinde ise, son nefesini vermek üzere olan silah, can havliyle bir parça metali –ateşlenmemiş bir kurşunu– fırlatmayı başardı, ki o da havada kendi eksenini etrafında birkaç tur attıktan sonra yere düştü.

Adam, silahının parçalarına bakıyordu.

Büyükbaba Smedry yanımda durdu. "Sanırım silahı bozdun," diye fısıldadı.

Sosyal hizmetler görevlisi döndü ve aleracele kaçtı. Büyükbaba Smedry, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle adamın uzaklaşmasını izledi.

"Ne yaptın," diye sordum.

"Ben mi?" dedi Büyükbaba Smedry. "Hayır, bunu yapan *sendin*! Hem de silaha temas bile etmeden! Böylesi bir Yeteneğin böylesi bir güçle kullanıldığını çok az kereler gördüm. Gerçi böylesine güzel antika bir silahın parçalanması yazık oldu."

"Ben..." silahın parçalarına baktım. Kalbim hızla çarpıyordu. Bunu ben yapmış olamazdım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

"Daha önce hiç silahla direkt olarak tehdit edildin mi?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

"Aslında hayır."

Büyükbaba Smedry başını salladı. "Panik içgüdüsü. Yeteneğin seni koruyor... seni tehdit eden şeyle aranda mesafe olsa bile. Böylesine ilkel bir silahla saldırması güzel oldu. Yetenekler bu ve benzeri şeylere karşı çok daha kuvvetlidir. Aslında Kütüphanecilerin gerçek Smedry soyundan gelen birine karşı elinde silah olan bir arkadaşlarını göndermemeleri gerektiğini bileceklerini düşünebilirsin. Seni kesinlikle hafife alıyorlar."

"Ne yapıyorum ben burada?" diye fısıldadım. "Beni öldürecekler."

"Saçmalama delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry. "Sen bir Smedry'sin. Malzemen Kütüphanecilerin düşündüğünden çok daha sağlam. Suskun Diyarlar'ı bunca sene yönetmek onları köreltmış."

Sessizce durdum. Sonra başımı kaldırdım. "Gerçekten bir kütüphaneye *girmeye* gidiyoruz değil mi? Bu adamların geldiği yere. Bu biraz... aptalca değil mi?"

“Evet,” dedi Büyükbaba Smedry, sesi –ilk kez– büyük bir ciddiyet içinde çıkmıştı. “Eğer istiyorsan geride kalabilirsin. Tüm bunların sana nasıl görüldüğünün farkındayım. Bunaltıcı. Korkutucu. Garip. Ama görevimizin *hayati* olduğu konusunda beni dinlemelisin. O kumların yanlış ellere geçmesine izin vererek korkunç bir hata yaptık; ben yaptım. Binlerce insan bu yüzden acı çekmeden önce bu durumu düzelterek.”

“Ama... bunu yapabilecek başka kimse yok mu?”

Büyükbaba Smedry başını salladı. “Kumlar, bu gün bitmeden eritilerek Mercek hâline getirilecek. Tek şansımız –dünyanın tek şansı– bu olay olmadan önce kumları geri almak”

Yavaşça başımı salladım. “Öyleyse varım,” dedim. “Beni geride bırakamazsın.”

“Aksini hayal dahi etmemiştim,” dedi Büyükbaba Smedry. Sonra duvarın kırdığım bölgesine baktı. “Bunu sen mi yaptın?”

Yine başımı salladım.

“Vızıldayan Periler! Bir şeyleri bozma konusunda *gerçekten* maharetlisin,” dedi. “Daha erken yaşlarında bununla baş etmek oldukça zor olmalı.”

Omuz silktim.

“Ne tip şeyleri bozabiliyorsun?” diye sordu.

“Her şeyi,” dedim. “Kapılar, elektronik eşyalar, masalar. Bir keresinde bir tavuğu bozmuştum.”

“Bir *tavuğu* mu?”

Başımı salladım. “Pikniğe gitmiştik. Biraz... canım sıkılmıştı ve bir tavuk yakalamıştım. Tavuğu yere bıraktığım anda tüyleri döküldü ve kedi maması dışında hiçbir şey yememeye başladı.”

Büyükbaba Smedry kendi kendine, “Canlıları bozmak...” diye mırıldandı. “Sıra dışı. Yabani, evet ama kesinlikle sıra dışı...”

Konuyu değiştirme umuduyla binayı gösterdim. “Bu camdan bir kutu.”

"Evet," dedi Büyükbaba Smedry. "Genişletici Cam; eğer içinde bir alan yaratırsan, kenar duvarlarını içeriden dışarıya doğru istediğin kadar genişletebilirsin, hem de duvarları dışarıdan hareket ettirmeden."

"Bu mümkün değil. Fizik kurallarına aykırı." (Biz Suskun Diyarlar ahalisi fizik kurallarına *epey* önem veriyoruz.)

"Bu sadece Kütüphaneci söylemi," dedi Büyükbaba Smedry. "Öğreneceğin çok şey var delikanlı. Haydi, harekete geçmemiz gerekiyor. Geç kaldık!"

Duvar kaplamasındaki üç kurşun deliğinin yanından geçerken Büyükbaba'nın önden gitmesine izin verdim. Kendi kendime, "Iskaladılar," dedim. "Bu adamın bu kadar kötü bir nişancı olması büyük şans."

Büyükbaba Smedry güldü. "Kötü nişancılık! Beni vurma şansı yoktu. Bana nişan alıp her ateş ettiğinde hedeflediği noktaya geç kaldım. Yeteneğin bazı harika şeyler yapmana olanak tanıyabilir evlat ama seninki dünyadaki tek büyük Yetenek değil! Doğduğun günden beri ölüm anıma geç kalıyorum. Hatta bir keresinde ölümle randevuma daha yerimden hareket etmeden geç kalmıştım!"

Durdum. Son cümlesini anlamaya çalışıyordum ama Büyükbaba Smedry eliyle işaret ederek hareket etmemi söyledi. Binanın etrafından dolaştık. Quentin ve Şarkı istasyon görevlilerinden birinin yanında duruyor, sessizce bir şeyler konuşuyorlardı. Şarkı, üstüne bir düzine değişik silah almıştı. Her bacağına ikişer tane, kollarında ise birer tane tabanca kılıfı vardı. Bu stil, kuşağına yerleştirdiği bir çift Uzi ve sırtında asılı duran, uzaktan bir kılıca benzeyen bir pompalı tüfekle tamamlanıyordu.

"Aman tanrım," dedi Büyükbaba Smedry. "Silahları bu şekilde ortalıkta sergilememesi gerekiyor değil mi?"

"Hmm, sanırım," dedim.

“Bunlara sükûnet bağı yapmalı mıyız sence?”

“Onun ne olduğunu bilmiyorum,” dedim, “ama işe yarayacağını sanmam.” Yine de, ne denerlerse denesinler, Şarkı’nın tüm bu silahlarla kuşanmış hâli bana kendimi biraz daha rahat hissettirmişti. Ta ki kütüphaneye böylesi bir cephanelikle girmemize gerek varsa *düşmanlarımızın* elinde neler olabileceğini düşünene kadar.

“Ah, tamam,” dedi Büyükbaba Smedry. “Ona istediği kadar silah alabileceğini söylemiştim. Bunları bir çantaya ya da başka bir şeye koyabiliriz. O kadar da tehlikeli silahlar değil; eline kılıç ya da benzeri bir şey geçirdiği zamanlara kıyasla. Neyse, hareketlenmemiz gerekiyor, geç—”

“—kaldık,” dedim. “Evet, biliyorum.”

“Güzel, öyleyse haydi—”

Bu noktada cümlelerinizi yanda kesen insanlardan ciddi rahatsızlık duymanız gerekiyor. Sizi temin ederim ki ben de sizinle aynı hisleri paylaşıyorum. Aslında sanırım...

Gümüş renkli bir spor araba otoparka girdi. Camları –ön camı bile– kapkara bir şekilde kaplanmıştı ve şık ama huzursuzluk veren bir tasarımı vardı. Sanki şimdiye dek gördüğüm tüm casus arabalarının birleştirilmiş hâli gibiydi.

Kapı açıldı ve içinden bir kız –benim yaşlarımdaydı– indi. Saçları, arabanın rengiyle uyumlu şekilde gümüş rengiydi. Havalı siyah spor ayakkabılar ile gümüş rengi bir ceket giymişti. Elinde ise siyah bir el çantası vardı.

Çok ama *çok* öfkeli görünüyordu.

Çantasını, yolundan çekilmeye çalışan Şarkı’ya atarken “Smedry!” diye bağırdı.

Geriye doğru sıçrayarak “Ne?” diye sordum.

“Sen değil delikanlı,” dedi Büyükbaba Smedry iç çekerek. “Beni kast ediyor.”

“Ne?” diye sordum. “Ne yaptın?”

“Pek bir şey değil,” dedi Büyükbaba Smedry. “Onu biraz ekтім gibi oldu. Delikanlı bu Bastille. Takımımızın şövalyesi.”

Eğer olacaklar hakkında en ufak bir fikrim olsaydı oradan hemen o anda koşarak uzaklaştırdım.

5

Bu noktada, siz Suskun Diyarlılar bu anlatının gerçekliğinden şüphe etmeye başlamış olabilirsiniz. Birkaç garip ve açıklaması güç olayla karşılaştınız. (Aslında sizi hikâyenin şimdiye dek olan kısmının oldukça masum olduğu konusunda uyarmak isterim. Dinozorlarla konuşma bölümüne kadar sabredin.) Bazı okuyucular bu hikâyeyi uydurduğumu düşünebilir. Bu kitapta yazan her satırın uçuk bir aptallığın eseri olduğunu düşünebilirsiniz.

Bunlar, gerçekten daha uzak olamazdı.

Bu kitap ciddi bir eser. Dehşet verici seviyede ciddi. İçinde bulunduğunuz şüphecilik Kütüphanecilerin eğitim sistemi ve okulları içinde geçirdiğiniz senelerden ve orada öğrendiğiniz türlü türlü yalanlardan kaynaklanıyor. Aslında muhtemelen Smedry'leri hiç duymadınız ama onlar tüm dünyadaki en ünlü Optikçi ailesi. Özgür Krallıklar'ın pek çok yerinde Smedry olmak, soylulukla eşdeğerdir.

(Eğer eğlenceli bir deneme yapmak isterseniz, bir sonraki tarih dersinde tarih öğretmeninize Smedry'leri sorun. Eğer öğretmeniniz bir Kütüphaneci casusu ise yüzü kıpkırmızı kesilecek ve sizi dersten atacaktır. Eğer öğretmeniniz masumsa kafası karışacaktır ve muhtemelen sizi yine dersten atacaktır.)

Bu kitap, bir "fantastik edebiyat" eseri olarak satılsa da içinde yazanları çok önemli oldukları için son derece ciddiye almanız ge-

rektiğini, hiçbir şekilde aptalca olmadığını ve her zaman mantıklı olduğunu aklınızda tutun.

Hay bin kunduz.

"Bu, bir şövalye mi?" diye sordum gümüş saçlı kızı göstererek.

"Maalesef," dedi Büyükbaba Smedry.

"Ama o bir kız!" dedim.

"Evet," dedi Büyükbaba Smedry. "Ve belirtmem gerekir ki oldukça tehlikeli bir kız. Beni korumak için gönderildi."

"Gönderildi mi?" diye sordum. "Kim gönderdi peki?" *Ayrıca seni Kütüphanecilerden mi yoksa kendinden mi koruması gerekiyor?*

Bastille, Büyükbaba Smedry'nin yanına geldi, elleriyle kendi dudaklarına dokundu ve ona dik dik bakmaya başladı. "Eğer kendine zarar verecek bir olayla karşılaşmana geç kalacağını bilmesem elime geçecek ilk şeyi sana saplardım."

"Bastille, tatlım," dedi Büyükbaba Smedry. "Ne hoş. Elbette ki seni geride bırakmak *istememiştim*. Görüyorsun ya her yere geç kalıyorum ve harekete geçmem ge—"

Bastille, Büyükbaba Smedry'yi susturmak için elini kaldırdı, sonra gözlerini bana dikti. "Bu kim?"

"Torunum," dedi Büyükbaba Smedry. "Alcatraz."

"Bir Smedry *daha mı?*" dedi. "Şimdi *dördünüzü* birden mi korumak zorundayım?"

"Bastille tatlım," dedi Büyükbaba Smedry, "Canını sıkmana gerek yok. Büyük bir sorun yaratmayacaktır. Değil mi Alcatraz?"

"Ah... hayır," dedim. Bu elbette ki tamamen yalandı. Ama siz olsanız başka ne diyebilirdiniz ki?

Bastille gözlerini kıstı. "Bir şekilde bu söylediğinden şüphe duyuyorum. Neler planlıyorsun ihtiyar?"

"Kafaya takacak bir şey değil," dedi Büyükbaba Smedry. "Küçük bir sızma operasyonu."

"Nereye?" diye sordu Bastille.

"Merkez kütüphane," dedi Büyükbaba Smedry ve hemen ardından masum masum gülümsedi.

Bastille, "Ne?" dedi. "Sizi yarım gün bile kendi başınıza bırakamazken mi? Kırılan camlar aşkına! Oraya sızma sebebiniz nedir acaba?"

Büyükbaba Smedry, "Rashid Kumları ellerinde," dedi.

"Yani? Yeterince kumumuz var."

"Bu kumlar çok önemli," dedi Büyükbaba Smedry. "Bu Optikçilerle alakalı bir konu."

Bu yorumun ardından Bastille'in ifadesi biraz sertleşti. Ellerini havaya kaldırdı. "Her neyse," dedi. "Geç kaldığımızı varsayıyorum."

"Çok," dedi Büyükbaba Smedry.

"Güzel." Parmağını bana resmen saplamıştı, sıçramamak için kendimi zor tuttum. "Sen benimle geliyorsun. Görev hakkında beni bilgilendirebilirsin. Seninle orada görüşürüz ihtiyar."

Rahatlamış görünen Büyükbaba Smedry, "Ne hoş," dedi.

"Ben..." diye başladım.

"Alcatraz," dedi Büyükbaba Smedry, "Sana küfretmemen gerektiğini hatırlatmama gerek yok değil mi? Şimdi, geç kaldık! Hareketlenin!"

Durdum. "Küfür mü?" dedim. Şaşkınlığım Büyükbaba Smedry'ye ortadan kaybolması için aradığı fırsatı vermişti. İhtiyar arabasına atlarken gözlerindeki pırıltıyı gördüm. Quentin ve Şarkı da ona katıldı.

"Her şeye ve her yere geç kalan bir ihtiyara kıyasla," dedim, "oldukça çevik."

Tekinsiz arabasına binen Bastille, "Haydi Smedry!" diye kükredi.

İç çıktım, arabanın etrafından dolandım ve yolcu koltuğunun kapısını açtım. Elimde kalan kapı kolunu kenara attıktan sonra arabaya bindim. Bastille arabanın ön paneline hafifçe vurdu ve araba çalıştı. Ardından vitesine uzandı ve geriye taktı.

"Ah, bu araba kendi kendine gitmiyor mu?" diye sordum.

"Bazen," dedi Bastille. "İkisini de yapabiliyor... hibrid model. Gerçek Suskun Diyarlar araçlarına yakın şeyler üretmeye başlıyoruz."

Bunu söylediği anda araba hareketlendi.

Hayatım boyunca gerçekten korkuya kapıldığım sadece birkaç olay olmuştu. En kötüsünün başrollerinde bir asansör ve bir pandomimci vardı. İkinci sırada ise bir silah ve bir sosyal hizmetler görevlisi.

Bastille'in araba kullanışı üç numaralı koltuğu ele geçirmeye çok yakındı.

Çılgınlar gibi emniyet kemerine ulaşmaya çalışırken, "Senin bir çeşit koruma elemanı olman gerekmiyor mu?" dedim. Sanki değildi.

"Eee," dedi Bastille, "Yani?"

"Yani beni bir trafik kazasına öldürmekten kaçınman gerekmez mi?"

Bastille, saçma bir hızla köşeyi dönme gayretiyle direksiyonu kırarken kaşlarını çatı. "Ne demek istediğini anlamadım," dedi.

İç çektim ve bu gizemli aracın yolcularını bir şekilde koruyan birtakım düzeneklere sahip olduğunu umarak koltuğuma yerleştim. (Elbette yanıliyordum. Optikçi güçleri ve silimatik teknoloji camın işlenmesi aracılığıyla çalışıyordu ve bir hava yastığının camdan yapılabileceği (ya da camla doldurulabileceği) konusunda derin şüphelerim var. Heyecan verici ama etkinliği tartışılır.)

"Hey," dedim. "Kaç yaşındasın sen?"

Bastille, "On üç," diye yanıtladı.

"Öyleyse sence araba kullanabilecek yaşta mısın?"

"Neden olmasın ki?"

"Çok küçüksün," dedim.

"Peki bunu söyleyen kim?"

"Kanun."

Bastille'in kısılan gözlerini ve direksiyonu daha sıkı kavrayan ellerini görebiliyordum. "Kütüphaneci kanunları," diye mırıldandı.

Bu diye düşündüm, *belki de üzerine fazla gitmemem gereken bir konu*. "Ee," dedim farklı bir yol izleme gayreti içinde. "Senin Yeteneğin ne?"

Bastille dişlerini sıktı, gözlerini yola dikti.

"Eee?" dedim.

"Burayı daha fazla kaşıma Smedry," dedi.

Harika. "Yani... bir Yeteneğin yok sanırım?"

"Elbette yok," dedi. "Ben bir Kristalyalıyım dedi.

"Bir ne?"

Bastille döndü –ki bu hareket rahatsızlık seviyemi artırmıştı zira bana değil yola bakması gerekiyordu– ve sanki çok ama çok aptalca bir şey söylemişim gibi baktı. (Aslında gerçekten de çok aptalca bir şey söylemiştim. Neyse ki bu aptallıktan daha akıllıca bir hamle yarattım, bunu birazdan okuyacaksınız.)

Bastille, koskocaman bir pizza dilimi şeklinde giyinen bir adamı ezmeden hemen önce gözlerini tekrar yola çevirdi. "Yani sen gerçekten *o'sun*. Yaşlı Smedry'nin bahsedip durduğu sensin?"

Bu ilgimi çekmişti. "Sana benden mi bahsetti."

Bastille başını salladı. "Yılda iki kez bu bölgeye senin nereye taşındığına bakmaya gelirdik. İhtiyar Smedry senin oturduğun eve ulaşmadan önce her defasında beni ekmeyi başarırdı. Söylesene, gerçekten bir koruyucu ailenin evini yıktın mı?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Bu abartılı bir söylenti." dedim. "Sadece deponun çatısıydı."

Bastille başını salladı, gözlerini kısıtı. Kütüphanecilere karşı apaçık beslediği psikopatik nefrete ek olarak çatılara da garezi vardı sanki.

"Eee..." dedim yavaşça. "On üç yaşında bir kız nasıl oluyor da bir şövalye oluyor?"

Bastille, lastikleri gıcırdatarak bir köşeyi dönerken, “Ne demek bu?” diye sordu.

Zekâmı ortaya koyduğum an işte tam da o andı: Sessiz kaldım.

Bastille biraz rahatlamış görünüyordu. “Bak,” dedi. “Özür dile-
rim. İnsanlarla aram pek iyi değildir. Beni rahatsız ediyorlar. Sa-
nırım, onları dövmemi sağlayan bir işte çalışmamın sebebi de bu.”

Sanırım bu söylediğinden sonra rahatlamam gerekiyor, diye düşündüm.

“Ayrıca,” dedi, “sen bir Smedry’sin... Smedry’ler baş belasıdır. Pervasız tiplerdir, hareketlerinin sonuçlarını düşünmezler. Bu da benim için dert demek. Görüyorsun ya, *görevim* seni hayatta tutmak. Sanki... Smedry’ler sırf benim başımı derde sokmak için kendilerini öldürtmeye çalışıyorlar.”

“Böyle bir sondan uzak durmak için elimden geleni yapacağım,” dedim dürüstçe. Gerçi az önceki söyledikleri kafamda bir ışık yakmıştı. Artık çevremde dönen olayları kabullenmeye ve Büyükbaba Smedry’yi gerçek dedem olarak değerlendirmeye başlamıştım. Bunun anlamı da... *annem ve babam* diye düşündüm. *Bu işin içinde pekâlâ olabilirler. Bana kumları gönderenler onlar olabilir.*

Onlar da Smedry olabilir elbette. Acaba onlar Bastille’in az önce şahane bir şekilde dile getirdiği “kendini öldürtenler”den miydi? Yoksa kısa süre içinde varlıklarını öğrendiğim diğer akrabalarım gibi bir yerlerdeler miydi?

Bu, rahatsız edici bir düşünceydi. Biz üvey çocuklar kendimizi öksüz yetim olarak düşünmekten hoşlanmayız. Bunun, son kullanma tarihi geçmiş bir terim olduğunu düşünüyorum. Bu, kafamda sokaklarda yaşayan, sıksa, kir pas içinde ve iyi kalpli rahibelerin yemeklerini aşıran hırsızları canlandırıyor. Ben öksüz ya da yetim değildim, çok sayıda anne babam vardı. Sadece onlarla yeterince uzun süreler yaşamadım.

Bayan Fletcher, anne babam hakkında sorduğum soruları ya-

nıtlamaktaki isteksizliği birden fazla kez gösterdiğinden bu yana gerçek anne babamı çok da kafama takmadım. Hatta bir şekilde onların hayatta olması ihtimalini öldükleri gerçeğinden daha rahatsız edici bulurum.

Koruyucu ailenin mutfağını neden yaktın delikanlı? Bu soruyu Büyükbaba Smedry sormuştu. Kendimi hızla bu düşünceden uzaklaştırdım ve Bastille'e odaklandım.

Hâlâ başını sallıyor ve başını derde sokan Smedry'leri sayıklıyordu. "Büyükbaban," dedi, "o en beteri. Normal insanlar İç Kitapya'dan uzak durur. Kütüphanecilerin bizim topraklarımızda bile yüksek miktarda tehdit oluşturabilecek adamları var. Ama Leavenworth Smedry? Onlarla savaşmak, kendisi için yeterli miktarda tehlikeli *bile* değil. Lanet olası Suskun Diyarlar'da bir casus gibi yaşamak zorunda sanki! Üstelik beni de yanına sürüklüyor."

"Şimdi de *kütüphaneye* sızmak istiyor. Üstelik sıradan bir kütüphane de değil, bölgesel karargâha... üç eyaletteki en büyük kütüphaneye." Konuşmasını kesti ve bana dik dik baktı. "Sence rahatsız olmak için yeterli sebebim var mı?"

"Kesinlikle," dedim zekâmı bir kez daha kanıtlarcasına.

"Aklımdan geçen de tam olarak buydu," dedi Bastille. Sonra frenlere asıldı.

Ön panele çarptım ve neredeyse gözlüklerimi kaybediyordum. Homurdanarak arkama yaslandım. Başımı tutarak, "Ne?" diye sordum.

"Ne ne?" dedi Bastille kapıyı açarken. "Geldik."

"Haa." Kapımı açtım, elimde kalan iç kapı kolunu da yola bıraktım. (Bu davranış biçimi, elinizde kalan ilk birkaç yüz kapı kolunun ardından doğal bir hâl almaya başlıyor.)

Bastille, merkez kütüphanenin -caddenin köşesinde yer alan tek katlı büyük bina- tam karşısına, cadde kenarına park etmişti. Çevreye aşınaydım. Şehir merkezi aşırı büyük bir yer değildi -Chicago ya da Los Angeles gibi değildi- ama birkaç büyük ofis

binası ve otel vardı. Bu bahsettiğim binalar arkamızdaydı ve şehir merkezinden sadece birkaç blok ötedeydik.

Bastille, arabasının tavanına hafifçe vurdu. "Git, park edecek bir yer bul," dedi. Araba çalıştı ve uzaklaştı.

Tek kaşımı kaldırdım. "İşlevsel," dedim. Büyükbaba Smedry'nin arabası gibi bu araçta da gözle görülen bir benzin deposu kapağı yoktu. *Güç kaynağının ne olduğunu merak ediyorum.*

Bu sorunun cevabı elbette ki kumdu. Tam olarak ifade etmek gerekirse bazen parlak kum olarak da adlandırılan slimatik kum. Şu anda bu konuya girecek vaktim yok ama bu icat slimatik teknoloji ile klasik Suskun Diyarlar teknolojisi arasındaki kırılma noktasıdır. Ayrıca bu öyle bir buluştur ki, Kütüphanecilerin Özgür Krallıklar'dan ayrılarak Suskun Diyarlar'ı yaratmasına yol açmıştır.

"İhtiyar Smedry'nin gelmesi daha birkaç dakika sürer," dedi Bastille sırtındaki çantasıyla dikilirken. "Geç kalacak. Kütüphane nasıl görünüyor?"

"Hmmm... Kütüphane gibi?" dedim.

Yavan bir sesle, "Komik, Smedry," dedi. "Çok komik."

Genel olarak ne zaman komik olduğumu bilirim. Bu diyalogun geçtiği anda komik olduğumu düşünmüyordum. Bastille'in ne kastettiğini anlayabilmek için kafamı kaldırıp binaya baktım.

Binayı incelerken bir şeylerin... *değişmeye* başladığını fark ettim. Değişenin ne olduğunu işaret edip gösteremezdim belki ama sanki bir şekilde daha *karanlık* görünmeye başlamıştı. Daha tehditkâr görünüyordu. Pencereler, boynuz gibi hafifçe bükülmüştü ve taş işçiliğinin gölgeleri daha tehditkârdı.

"Tehlikeli... görünüyor," dedim.

"Evet, elbette," dedi Bastille. "O bir *kütüphane*."

"Öyle," dedim. "Başka neye dikkat etmeliyim?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ben bir Optikçi değilim."

Gözlerimi kısıtım. Kütüphaneyi incelemeye devam ederken

sanki... esnedi. "Tek bloktan oluşmuyor," dedim şaşkınlık içinde. "Üç parça gibi görünüyor."

"Bunu zaten biliyorduk," dedi Bastille. "Daha az kalıcı alanları dene."

Bu ne demekti? Binayı incelerken meraklanmıştım. Şu anda gözüme çok daha geniş ve çok daha büyük geliyordu. "En üst iki kat... zemin kata göre daha alçak görünüyor. Sanki hafifçe eziliyorlarmış gibi."

"Hmm," dedi Bastille. "O muhtemelen bir yığın alanı... yani kütüphane bugün çok kalabalık değil. Kütüphanecilerin çoğu çeşitli görevlere gitmiş olmalı. Bu bizim için iyi bir şey. Karanlık bir pencere var mı?"

"Bir tane," dedim, tam o anda görmüştüm. "Kapkara, sanki filmle kaplanmış gibi."

"Çatırdayan Cam," diye mırıldandı Bastille.

"Ne?" diye sordum.

"Karanlık Optikçi," dedi. "Kaçınıcı katta?"

"Üç," dedim. "Kuzey köşesi."

"Öyleyse oradan uzak duracağız."

Kaşlarımı çattım. "Sanıyorum Karanlık Optikçi tehlikeli bir şey değil mi?"

"*Süper* Kütüphaneci gibi bir şey," dedi Bastille.

"Tüm Kütüphaneciler Optikçi değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Elbette hayır," dedi. "Pek az kişi Optikçidir. Ana soydan gelen Smedry'ler... ve birkaç başkası. Yine de, Karanlık Optikçiler çok ama çok tehlikelidir."

"Pekâlâ," dedim. "Eğer değerli bir şey –Rashid Kumları gibi– görürsem kendime saklayacağım. Orası muhtemelen ilk olarak gitmemiz gereken yer."

Bastille gözlerini kısarak bana baktı. "İşte bir Smedry. Eğer ölürsen *asla* terfi alamam!"

"Ne kadar da rahatlatıcı," dedim ve tekrar kütüphaneye dön-

düm. "Binada başka şeyler görüyorum. Sanki pencerelerden bazıları... parıldıyor."

"Hangileri?"

"Aslında hepsi," dedim kafamı kaşıyarak. "Siyah olan bile. Biraz... acayip."

"İçeride çok fazla Optiksel güç var. Sağlam mercekler, güçlü kumlar ve benzer şeyler. Varlıklarıyla bile camlara güç aktarıyorlar."

Uzandım ve gözlüğümü burnuma indirdim. Gördüklerimin gerçek mi yoksa ışığın bana oynadığı bir oyun mu olduğundan hâlâ emin değildim. Değişimler belli belirsizdi. Binanın esnemesi de buna dâhildi ve sanki değişen hiçbir şey yoktu. Sadece birer yanılısama gibiydi.

Gözlüğümü yerine taktım ve Bastille'e baktım. "Bunun nasıl çalıştığını biliyor gibisin, özellikle de Optikçi olmadığını söyleyen birine göre."

Bastille kollarını kavuşturdu ve başını çevirdi.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. "Karanlık Optikçi ve kütüphanenin çok kalabalık olmaması durumlarından bahsediyorum."

"Bu alanları herkes bilir," deyiverdi. "Basit konular, gerçekten. Samimiyim Smedry. *Kütüphaneciler* tarafından yetiştirilen biri bile bunları bilmeli."

"Beni Kütüphaneciler büyütmedi," dedim. "Beni büyütenler normal insanlardı; iyi insanlar."

"Ya?" dedi Bastille. "Öyleyse evlerini yok etmek için neden bu kadar çaba harcadın?"

"Bak, siz şövalyelerin daha az... gıcık olmaları gerekmiyor mu?"

Bastille kaskatı kesildi ve öfkeyle nefes verdi. Sonra çantasını kafama savurdu. İrkildim ama olduğum yerde kalmayı başardım. *Çantanın sapı kopacak* diye düşünmüştüm. *Bana vurmasına imkân yok.*

Çanta, elbette suratımın tam ortasına yapıştı. Üstelik şaşırtıcı derecede ağırdı da. Bastille sanki çantasında zamanı gelir de ihtiyar Smedry'yi haklaması gerekir diye bir iki tuğla taşıyordu. Geriye adım attım –yarısı darbeden yarısı şaşkınlıktandı– tökezledim ve düştüm. Kafam sokak lambasına çarptı ve tam o anda bir kırılma sesi duydum.

Lambanın ampulü hemen yanıma düşerek paramparça oldu.

Ah, elbette, diye düşündüm başımı ovuştururken. *Kırıyor.*

Bastille tatminkâr bir edayla burnunu çekti ve bana baktı. Gözlerindeki şaşkınlık ifadesini yakaladım; sanki o da bana vurabileceğini sanmamıştı.

“Bu kadar ses çıkarmayı kes,” dedi. “İnsanlar fark edecek.” Nihayet, Büyükbaba Smedry'nin küçük, siyah arabası belirdi ve arkamızda durdu. Arka koltukta sıkışmış oturan ve tüm arka camı kapatan Şarkı'yı görebiliyordum.

Büyükbaba Smedry canlı bir hareketle arabasından inerken ben de ayakta durmuş çenemi ovuşturuyordum. Önce sokak lambasına, sonra bana sonra da Bastille'e baktıktan sonra, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim.

Büyükbaba Smedry gözleri parıldayarak gülümsedi, sanki tüm olanları biliyordu. “Tamam,” dedi, “öyleyse harekete geçelim mi?”

Gözlüğümü düzelttim ve başımı salladım. “Haydi, kütüphaneyi basalım.”

Bir kez daha, hayatımın geçtiğimiz iki saat içinde ne kadar ilginç bir hâl aldığını düşündüm.

Hay bin kunduz!

6

Bir fare kapanı fabrikası sahibi olduğunuzu düşünün lütfen. Bu anlatım tarzının size zorlama bir yapı gibi gelebileceğini fark ediyorum. Örneğin Kütüphanecilerin Büyükbaba Smedry ve küçük ekibini bu sızma operasyonuna kalkışmadan çok önce neden rehin almadıklarını merak ediyorsunuzdur. Arkadaşlarım –kaçınılmaz bir şekilde fark ettiğiniz üzere– dikkat çeken, kendi kendini kullanabilen arabaları olan, garip kılık değiştirme taktikleri uygulayan ve ölümcül el çantaları taşıyan tipler.

Bu, bizi fare kapanı fabrikanıza geri getiriyor. İşler nasıl gidiyor? Kâr rakamları nasıl? Ah, ne hoş.

Bir fare kapanı fabrikası –siz de bir tanesine sahip olduğunuzdan bilirsiniz– fare kapanı üretir. Bu kapanlar fareleri yakalamaya yarar. Buna karşın, fabrikanız şehrin oldukça güzel ve temiz bir bölgesindedir. Bu bölgede kimsenin farelerle sorunu olmamıştır ve kapanlarınız, fare nüfusunun çok daha yoğun olduğu, tarlalara yakın bölgelerde yaşayan insanlar tarafından satın alınır.

Kısacası, siz fabrikanıza kapan kurar mısınız? Elbette hayır. Ayrıca, tam da bu sebepten ötürü eğer bir şekilde minik bir fare ailesi fabrikanıza girmeyi başırırsa etrafta canlarını yakacak kapanlar olmadığından orada harika zaman geçirebilir ve hatta yaşayabilirler.

Arkadaşlar, işte buna ironi derler. Fare kapanı fabrikanız fareler tarafından istila edilmiş olabilir. Benzer şekilde, Kütüphane-

ciler, kendi sınırlarında devriye gezmek ve Büyükbaba Smedry gibi Optikçi düşmanlarını topraklarından uzak tutma konusunda oldukça başarılılar. Buna karşın Büyükbaba Smedry gibi bir fare-nin şehirlerinin orta yerinde gizlenmesini beklemiyorlar.

İşte bu yüzden smokinli iki adam, kimono ve güneş gözlükle-riyle gezen kocaman bir Mokialı, bir asker zarafetine sahip küçük bir kız ve yeşil ceket giyen, kafası karmakarışık genç bir Optikçi, Kütüphanecilerin ilgisini üzerlerine *pek fazla* çekmeden merkez kütüphaneye sallana sallana ulaşabiliyor.

Ayrıca şehir merkezinde sokaklarda dolaşan çok çeşitli tipleri görmüşsünüzdür değil mi?

"Pekâlâ, Smedry," dedi Bastille Büyükbabaya. "Plan nedir?"

"Tamam, önce binaya Optiksel Okuma yapacağım," dedi.

Bastille kısa ve öz bir biçimde, "Yapıldı," dedi. "Az Kütüp-haneci varlığı, yüksek miktarda optiksel büyü içeriği ve üçüncü katta oldukça nahoş bir arkadaş."

Büyükbaba Smedry kırmızı gözlüklerinin ardından gözlerini kı-sarak binayı inceledi. "Tamam da nereden biliyorsun?"

Bastille başıyla beni işaret etti.

Büyükbaba Smedry'nin ağzı kulaklarına vardı. "Merceklere bu kadar kısa sürede alışmak! Büyük umut vad ediyorsun delikanlı. Oldukça büyük!"

Omuz silktim. "Yorumlamayı Bastille yaptı. Ben sadece gör-düklerimi anlattım."

"Bu, kafana çantasıyla vurmasından önce mi oldu sonra mı?" diye sordu Quentin. Kısa adam bu diyalogu eğlenerek izlerken Şarkı bir su oluğunda eşelenerek bizi bekliyordu. Neyse ki Şarkı silahlarını ortadan kaldırmıştı ve onları kimonosuyla devasa bir tezat oluşturan büyük bir spor çantada taşıyordu.

"Tamam," dedi Büyükbaba Smedry. "Tamam, tamam. Niha-yet merkez kütüphaneye girme vakti! Sanırım ana sızma planımız işe yarayacak, ne dersin Quentin?"

Ufak tefek adam başıyla onayladı. "Kavun, çırpınan kâğıt ördük yapar."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Onu takma," dedi Bastille. "Mantıksız şeyler söyler."

Yeteneği buydu, diye düşündüm. *Doğru*.

"Şimdi," dedi Bastille, Büyükbaba Smedry'ye dönerek, "içeri sızma planınız tam olarak nedir?"

"Quentin birkaç dakika lobiyi gözlemleyecek, bu sayede girişimizin güvenli olduğu teyit edilecek," dedi Büyükbaba Smedry. "Şarkı, dikkat dağıtacak ve biz de çalışanlar için olan koridorlara gireceğiz. Orada ayrılacağız, her takıma bir Optikçi düşecek ve güçlü Optiksel kaynakları arayacak. O kumların parıltısı başka hiçbir şeye benzemez!"

"Peki ya kumları bulunca?" diye sordum.

"Onları al ve dışarı çık. Sessizce tabii ki."

"Hıh." Bastille durdu. "Bu kulağa nedense iyi bir plan gibi geliyor." Şaşırmış görünüyordu.

"Elbette öyle," dedi Büyükbaba Smedry. "Üzerinde çok vakit harcadık! Yıllardır böyle bir yere girmek zorunda kalabileceğimizden endişe ediyorum."

Endişe mi? diye düşündüm. Sızma operasyonunu sinir bozucu olarak değerlendiren Büyükbaba Smedry'nin şimdiki durumu daha öncekinden daha tehlikeli bulunduğu ortadaydı.

"Her neyse," dedi Büyükbaba Smedry. "Quentin başla! Zaten geç kaldık!"

Ufak tefek adam başını salladı, yakasındaki karanfili düzeltti, derin bir nefes aldı ve binanın büyük cam kapılarının arkasında kayboldu.

"Büyükbaba," dedim Büyükbaba Smedry'ye dönerek. "Bu insanlar beni öldürmek istiyor değil mi?"

"Kendini kötü hissetme," dedi gözlüğünü çıkararak. "*Hepimizi öldürmek istedikleri şüphe götürmez bir gerçek.*"

“Güzel,” dedim. “Öyleyse bizim... saklanmamız falan gerekmez mi? Yani cadde köşesinde açık alanda durmaktansa?”

“Tamam, şuna cevap ver,” dedi. “Silahlı adam, onu daha önce görmüş müydün?”

“Hayır.”

“O seni tanıdı mı?”

“Aslında hayır,” dedim. “Beni vurmaya çalışmadan önce birkaç kez kim olduğumu sormuştu.”

“Aynen öyle,” dedi ve bakışlarını kütüphanenin bir penceresine çevirdi. “Sen çok özel bir insansın Alcatraz ve sanırım bu yüzden sana bakanlar taydaşlarının senin nerede olduğunu bilmelerini istemediler. Bunu duyduğuna şaşırabilirsin ama Kütüphaneciler içinde çok sayıda rakip grup var. Karanlık Optikçiler, Parçalanmış Mercek Tarikatı, Arzuhâlcî'nin Kemikleri... birlikte çalışsalar da aralarında büyük bir rekabet var.

“Senin hareketlerini kontrol eden grup için, seni ne kadar az kişi tanırsa o kadar iyiydi. Bu sayede kumlar geldiğinde onları daha rahat bir şekilde kullanabileceklerdi.” Kısık sesle konuşmaya başladı. “Yalan söylemeyeceğim Alcatraz. Bu görev çok tehlikeli olacak. Eğer Kütüphaneciler bizi yakalarsa büyük ihtimalle öldürecekler. Şimdi kumlara sahip olduklarına göre senin hayatta kalman için bir sebepleri yok; diğer yandan seni yok etmek için pek çok sebebe sahipler. Buna karşın üç avantajımız var. İlki, pek az kişinin bizi tanıyabilecek olması; Bu sayede kimse tarafından durdurulmadan kütüphaneye girebileceğiz. İkincisi –fark ettiğin üzere– şu anda Kütüphanecilerin çoğu binanın dışında tahminimce seni ve beni arıyorlar ve şu anda benzin istasyonu üssümüze girmeye çalışıyorlar.”

“Peki, üçüncüsü ne?”

Büyükbaba Smedry gülümsedi. “Kimse böyle bir şeye kalkışacağıımızı tahmin etmiyor! Bu tamamen delilik.”

Harika, diye düşündüm.

"Şimdi," dedi, "şu Optikçi Merceklerini çıkarmak isteyebilirsin; seni diğer insanlardan farklı kılan tek şey şu anda o."

Hemen çıkarttım.

"Quentin lobide ve diğer iç alanlarda birkaç dakika daha kalacak –sıra dışı Kütüphaneci hareketleri ya da güvenlik önlemlerini tespit etmek için– yani burada pek az zamanımız var. Şüphe çekmeden beklemeyi denemeliyiz."

Başımı salladım ve Büyükbaba Smedry başka bir pencereyi incelemek için uzaklaştı. Kırmamaya özen göstererek bir sokak lambasına yaslandım. Tedirginliğim düşünülüğünde hareket-siz beklemek epey zordu. Üzerinde düşündüğümde, Büyükbaba Smedry'nin saydığı üç avantaj pek de avantajmış gibi gelmiyordu. Sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra, Şarkı silah dolu spor çantasını yere koyduğunda arkamdan bir takırtı geldi. Hafifçe sıçradım, gözüm çanta-daydı; ayak parmaklarımın "antik" silahlar tarafından koparılması fikri pek hoş değildi.

"Alcatraz," dedi Şarkı. "Deden bana Suskun Diyarlar kökenli ebeveynler tarafından yetiştirildiğini söyledi!"

Yavaşça, "Hmm, evet," dedim.

"Harika!" dedi Şarkı. "Söyle bana, *bunun* özelliği ne?" Muh-temelen su oluğunda bulduğu küçük ve sarı bir şeyi bana uzattı.

"Ah, sadece bir şişe kapağı," dedim.

"Evet," dedi Şarkı. Güneş gözlüğünün ardından dikkatli bakış-larla kapağı inceliyordu. "Sıvı saklamakta kullandığınız ilkel yön-temleri biliyorum. Ama bak, şuraya bak. *Altındaki* ne?"

Kapağı aldım. Kapağın altındaki yazıları görebiliyordum: KA-ZANAN SEN DEĞİLSİN.

Tombik parmağıyla işaret ederek, "Ne yazdığını gördün mü?" diye sordu. "Suskun Diyarlar ahalisinin birbirlerini aşağılamak için yiyecek kaplarına yazı yazması normal mi? Bu reklam kam-

panyasının amacı ne? Tüketicilerin kendilerini güvende hissetmeyecek kafein oranları daha yüksek ürünlere talep göstermesi mi?"

"Bu sadece bir yarışma," dedim. "bazı şişeler şanslıdır bazıları değil."

Şarkı kaşlarını çatı. "Bir şişe neden ödül kazanmak istesin ki? Şişeler kazandıkları ödül üzerinde nasıl *hak iddia edebilirler* ki? Canlandırıldılar mı? Halkınız eşyaları canlandırmanın *karanlık Optikçilik* olduğunun farkında mı?"

Gözlerimi yuvarladım. "Bu Optikçilik değil Şarkı. Eğer şişeyi açarsan ve kapakta kazandığın yazıyorsa ödülü alırsın."

"Ha." Biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de kapağı kemesinde asılı olan keselerden birine dikkatli bir biçimde yerleştirdi.

"Bu neden ilgini çekiyor?" diye sordum. "Sen antik silahlar uzmanı değil misin?"

"Evet öyle," dedi Şarkı, "bir antik silahlar uzmanı ve bir antik kıyafetler uzmanı ve bir antik kültürler uzmanı."

Kaşlarımı çatı.

"O bir antropolog delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry arkadaki kütüphane penceresi civarından. "Mokia Kraliyet Üniversitesi'nin en ünlü antropologlarından biri. Bu yüzden takımın bir parçası."

"Bekle," dedim. "O bir öğretim görevlisi mi?"

"Elbette," dedi Büyükbaba Smedry. "Yoksa kime lanet olası silahlarla çalışma izni verilir ki? Medeni toplumlar böyle şeyleri yüzyıllardır kullanmıyor! Sonradan bunları kullanabilen birilerinin aramızda olmasının faydalı olacağını düşündük; kılıçlar daha etkili gibi duruyor ama Suskun Diyarlar'da kimse kılıç taşımıyor. Takımda bu silahların nasıl kullanıldığı ve ne işe yaradığını bilen birilerinin olması daha iyi."

Şarkı heyecanla başını salladı. "Ama endişelenme," dedi. "Asker olmayabilirim ama bu silahlarla oldukça uzun zaman talim yaptım. Daha önce *hareket eden* hiçbir şeye ateş etmedim ama ne kadar zor olabilir ki?"

Sessizce durdum, sonra Büyükbaba Smedry'ye döndüm. "Peki ya Quentin? O da mı öğretim görevlisi?"

Şarkı güldü. "Hayır, hayır. Daha yeni mezun olacak bir öğrenci o."

"Oldukça yetenekli ama," dedi Büyükbaba Smedry. "Suskun Diyarlar diyaloglarına yoğunlaşmış bir dil uzmanı."

"Yani," dedim bir parmağımı kaldırarak. "Şunu açık açık ortaya koyalım. Vurucu ekibimiz akli havada bir ihtiyar, bir antropolog, son sınıfta bir öğrenci ve iki çocuk."

Büyükbaba Smedry ve Şarkı mutlulukla başlarını salladılar. Kütüphane duvarına yaslanmış duran Bastille bana duygusuz bir bakış attı. "Kimlerle çalışmak zorunda olduğumu anladın mı?"

Kızın bu huysuz mizacını nasıl edindiğini anlamaya başlayarak başımı salladım.

"Ah, öyle yapma," dedi Büyükbaba Smedry. Yaklaştı ve bir kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "İşte delikanlı, sana vermek istediğim şeyler var."

Büyükbaba Smedry smokinini açtı ve bir çift gözlük çerçevesi çıkarttı. Sarı çerçeveyi tutarak, "bunu hatırlarsın," dedi. "Seni evden almaya geldiğimde gözümdeydi. Kullanması oldukça kolay Merceklerdir –kaldı ki kütüphane binasındaki izleri okuyabildiğine göre bunu da rahatlıkla kullanabilirsin."

Gözlüğü aldım ve taktım. İlk başta hiçbir şey değişmedi; sonra bir şey gördüm sandım. Çeşitli renklerde ayak izleri vardı ve çevremde yavaşça soluyorlardı.

Bir başka su oluğuna doğru hareketlenen Şarkı'yı ve arkasındaki asfaltta bıraktığı mavi ayak izlerini görünce, şaşkınlık içinde, "İzler," dedim.

"Aynen öyle delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry. "Bir insanı ne kadar tanıyorsan ayak izleri o kadar uzun süre görünür olur. İçeriye girdiğimizde ayrılacağız; gruptaki Optikçiler yalnızca sen ve ben olduğumuzdan kumların nerede olduğunu sezebilecek ki-

şiler sadece biziz. Kütüphanenin içi yanıltıcı bir şekilde büyük olabilir. İçerisi zaman zaman kitap raflarından oluşan bir labirente dönüşebilir ve kaybolabiliriz. Eğer yolunu kaybedersen İzci Mercceklerini kullanarak ayak izlerini takip edebilir ve yolunu bulabilirsin. Ayrıca, eğer gerek duyarsan beni de takip edebilirsin.”

Yere baktım. Büyükbaba Smedry’nin ayak izleri sanki yerdeki alev parçaları gibi bembeyaz parlıyordu. Büyükbaba Smedry’nin hâlen caddenin karşısında park hâlinde olan arabasına doğru beyaz ayak izlerini görebiliyordum.

“Teşekkürler,” dedim. İzci Mercceklerini çıkarıp cebime yerleştirirken hâlâ biraz endişeliydim.

Büyükbaba Smedry, ikinci gözlüğü gösterirken, “İyi iş çıkarcaksın delikanlı,” dedi. “Unutma, aradığımız şey *senin* mirasın. Onu kaybeden de geri almak zorunda olan da sensin. Sonsuza kadar elinden tutamam.”

Bu macerada elimden tutulduğunu hiç fark etmediğimden bu ifade bana hiçbir şey hissettirmedi. Ne olduğu hakkında dahi fikrim yoktu ve artık akli dengemden de şüphe ediyordum. Üstelik mirasımı istediğimden bile emin değildim. Buna karşın Büyükbaba Smedry bana itiraz etme fırsatı tanımadı. İkinci gözlüğü kaldırdı. Merccekler neredeyse şeffaftı, sadece iki merceğin de orta yerlerinde birer kırmızı nokta vardı.

“Bunlar,” dedi Merccekleri bana uzatarak, “sahip olduğum belki de en güçlü Optikçi Merccekleri. Buna karşın, kullanması en kolay olanlardan, bu yüzden bunları kullanman için sana veriyorum.”

Gözlüğe baktım. “Ne yapıyor bu merccekler?”

“Merccekleri pek çok amaç için kullanabilirsin,” dedi. “Aktif hâle getirdiğinde –bunu yapmak için azıcık yoğunlaşman gerekir– etrafındaki ışığı toplayıp yoğunlaştırılmış huzmeler olarak yönlendirir.”

“Yani lazer gibi mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Çok tehlikelidir Alcatraz. Çok fazla saldırı amaç-

lı Merceğim yok ama bunları yanıma almak zorunda hissettim. Seni uyarmak zorundayım; eğer içeride gerçekten de bir Karanlık Optikçi varsa bu Mercekleri aktif hâle getirdiğin anda varlığını sezebilir. Ateşsalan Merceklerini sadece acil durumlarda kullan!"

Fazla endişe etmeyin, bu hikâye acil durumların sıklıkla yaşandığı türden değil. Evet, Ateşsalan Merceklerinin kullanıldığına şahit olmanız oldukça düşük bir ihtimal. Bu yüzden beklentinizi yükseltmeyin.

Ateşsalan Merceklerini büyükbabamdan alır almaz parlamaya başladılar.

Mercekler, ayağımın dibine bir çift aşırı sıcak ışın gönderdiğinde Büyükbaba Smedry kendini yana atarak, "Tepinen Kartlar!" diye bağırdı. Şok içinde geriye sıçradım, neredeyse Mercekleri düşürüyordum.

Büyükbaba Smedry arkamdan uzanarak Mercekleri aldı ve etkisizleştirdi. Göğе eriyik asfalt kokusu yükselirken görüş alanımda sadece iki parlak ışığın izlediği yok vardı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Büyükbaba Smedry. "Kullanımının kolay olduğunu söylemiştim." Binaya baktı. "Uzaklaşmalıyız zira fark edilebiliriz..."

Harika, diye düşündüm. Görüşüm yerine geldiğinde bana bakıp gözlerini deviren Bastille'i gördüm.

Şarkı, güneş gözlüklerini çıkartmış, yerdeki bir buçuk metre çapındaki kararmış, yarı eriyik asfaltı inceler hâlde etrafta dolanıyordu. "Güzel atış," dedi. "Bence öldü."

Kızardım ama Büyükbaba Smedry güldü. Ateşsalan Merceklerini küçük bir kadife keseye yerleştirirken, "Al," dedi. Kesenin ağzını sıkıca bağladı. "Bu Mercekler ve Yeteneğin ile birlikte Kütüphanecilerin üzerine salabileceği pek çok şeyle baş edebilirsin!"

Gözlüğü geri aldım ve şükür ki bu kez bir şey olmadı. Size daha önce söylediğim gibi bu Mercekler bu hikâyede muhtemelen hiç

kullanılmayacak. Merceklerin çalıştığına şahitlik ederseniz kendinizi şanslı sayın. Yani, tekrar çalıştığına.

“Büyükbaba,” dedim sessizce. Büyükbaba Smedry’nin tekrar yanına yanaşırken bir gözüm Bastille’deydi. “Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Saçmalık delikanlı! Sen bir Smedry’sin!”

“Ama bunu daha bugün öğrendim,” dedim. “Ya da... Smedry olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hazır olduğumu... sanmıyorum.”

“Bunu sana söyleten ne?” diye sordu Büyükbaba Smedry.

“Yeteneğimi daha önce kullanmayı denedim,” dedim. “Bastille’in bana çantasıyla vurmasına engel olmaya çalıştım. İşe yaramadı. Ayrıca bu ilk de değil; bazen bazı şeyleri bozamıyorum. Ne zaman bozmak istemesem bozuluyor ama.”

“Yeteneğin hâlâ eğitimden geçmedi,” dedi Büyükbaba Smedry. “Yeterli miktarda pratik yapmadın. Smedry olmak sadece Yetenek sahibi olmak değil, o Yeteneği nasıl kullanabileceğini ortaya çıkarabilmektir. Akıllı biri, ilk başta ne kadar dezavantaj gibi görünse de, her koşulu kendisine fayda sağlayabilecek bir şekle sokmayı başarabilir.”

“Smedry Yeteneklerinden hiçbiri tamamen kontrol edilebilir değildir. Buna karşın eğer üzerinde yeterince çalışırsan onu kavramaya başlarsın. Tam da bu noktada bozmak istediğin şeyleri nerede ve ne zaman bozabileceğinin yanında, bunu *ne şekilde* yapabileceğini anlayabilirsin.”

“Ben...” dedim güvensiz bir ifadeyle.

“Bunu söyleyen sen değilsin sanki Alcatraz,” dedi Büyükbaba Smedry. “Ruhunun kıvılcımları nerede; her yerde gösterdiğin inanın nerede?”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl biri olduğumu nereden biliyorsun? Beni yeni tanıdın.”

"Öyle mi? Seni Kütüphanecilerin eline bıraktığımı ve tüm bu zaman boyunca hiç kontrol etmediğimi mi düşünüyorsun?"

Elbette beni kontrol etmiştir, diye düşündüm. Bastille bununla ilgili bir şeylerden bahsetmişti. "Ama beni tanımıyorsun," dedim. "Yani Yeteneğimin ne olduğunu dahi bilmiyordun."

"Şüpheliydim delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry. "İtiraf etmeliyim ki *her* taşındığında, yeni ailenin evine giderdim. Seni izliyordum delikanlı, kendi tarzımda."

"Eğer öyleyse," dedim, "peki neden..."

"Neden seni koruyucu ailelerin yanında bıraktım?" diye sordu Büyükbaba Smedry. "Harika bir ebeveyn değilim. Bir oğlan çocuğu, doğum gününe ya da maçlarına zamanında gelebilecek bir aile ister. Ayrıca... bu şekilde, bu dünyada büyümeni gerektiren sebepler vardı."

Bu bana pek mantıklı bir açıklama gibi gelmemişti ama Büyükbaba'nın söyleyecek başka bir şeyi yok gibiydi. Sadece iç çekebildim. "Bu mücadelede fazla bir faydam olacağını sanmıyorum. Yeteneğimi ya da Mercekleri nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Belki de elime bir silah ya da kılıç almalıyım."

Büyükbaba Smedry gülümsedi. "Ah delikanlı. İçine gireceğimiz savaş silahlar ya da kılıçlarla olmayacak."

"Peki, öyleyse neyle olacak? Kum mu?"

"Bilgi," dedi Büyükbaba Smedry. "Bu dünyadaki gerçek güç. Sana silah doğrultan adamı düşün; senin üzerinde hâkimiyet kurmuştu. Neden?"

"Çünkü beni vuracaktı," dedim.

"Çünkü seni *vuracağını* düşündün," dedi bir parmağını havaya kaldırarak. "Ama benim üzerimde bir etkisi olmadı, çünkü ben, bana zarar veremeyeceğini *biliyordum*. Ve o da bunu fark ettiğinde..."

"Kaçtı," dedim yavaşça.

“Bilgi. Kütüphaneciler bu şehirde ve hatta tüm ülkede bilgiyi kontrol altında tutuyor. Okunan, görülen ve öğrenilen şeyleri kontrol ediyorlar. Bu yüzden güce sahipler. Bu gücü kıracağız, sen ve ben. Ama önce o kumlara ihtiyacımız var.”

“Büyükbaba,” dedim. “Bu kumların ne işe yaradığına dair *bazı* fikirlerin vardı. Nihayetinde kumları benden almaya geldin. Onları nasıl kullanacağına dair bir planın yok mu?”

“Belalı Vagonlar aşkına elbette var! Onları Merceğe dönüştürecektim, tıpkı şu anda Kütüphanecilerin muhtemelen yaptığı gibi. Senin baban, delikanlı... bir kum avcısıydı. Tüm yaşamını zerrelere bir araya getirerek, daha önce hiç kimsenin görmediği Mercikleri yaparak, yeni ve güçlü kum tipleri arayarak geçirdi. Rashid Kumları onun ustalık eseri idi. En büyük keşfiydi.” Büyükbaba Smedry'nin sesi daha da alçaldı. “Öncelikli olarak, Smedry ailesinin yeteneklerinin nereden geldiğine dair çalışması gerektiğine inanıyordu. Rashid Kumları birer anahtar, bir şekilde gücün ve tüm ailemizin kökeninin anlaşılması için bir anahtar. Kütüphanecilerin kumları neden istediğini anlayabiliyor musun?”

Yavaşça başımı salladım. “Yetenekler.”

“Aynen öyle delikanlı. Yetenekler. Eğer ajanlarını bir şekilde bizim sahip olduğumuz yeteneklerle donatmayı başarabilirlerse bu, Özgür Krallıklar için felaket olur. Kütüphanecileri topraklarımızdan bunca yıldır uzak tutan şeyin büyük kısmı Smedry güçleridir. Ama kaybediyoruz. Avustralya dediğiniz yer sadece birkaç on yıl önce kaybedildi –ve Suskun Diyarlar'a dâhil oldu. Şimdi, Şarkı'nın anavatanı da neredeyse düşmek üzere. Mokia'nın dış adalarının bir kısmını şimdiden ele geçirdiler bile. Oralara Hawa-ii, Tonga ve Samoa diyorsunuz. Korkarım Mokia'nın düşmesine da sadece birkaç yıl var.

Durdu, başını salladı, uzaklara baktı ve devam etti. “Ya Özgür Krallıklar düşecek ve her yer Suskun Diyarlar olacak ya da Kütüphanecilerin gücünü kırmanın bir yolunu bulacağız. Smedry

Yetenekleri ve kumların ortaya çıkacak gizemi bu savaşın yeni aşamasının anahtarı. Her şey değişiyor... her şey değişmek *zorunda*. Sadece savaşıp kaybetmeye devam edemeyiz. Baban ömrünün çoğunu işte bu yüzden, bu kumları alabilmek için harcadı. Saldırıya geçmemizin vakti geldiğini hissetmişti."

Endişe kaynaklı bir hançerin vücuduma saplandığını hissettim. Bu hançer, cevabını bilmeyi isteyip istemediğimden emin olamadığım bir soruydu. Sonunda merakıma yenik düştüm. "Hâlâ hayatta mı Büyükbaba?"

"Bilmiyorum," dedi bana bakarak. "Gerçekten bilmiyorum."

Bu cümle havada asılı kaldı. Büyükbaba Smedry bir elini omzuma attı. "Hayatta olsun ya da olmasın, Attica Smedry çok büyük bir insandı Alcatraz. Heyecan uyandıran bir insan. Ayrıca, aynı sen gibi, o da bir savaşçı değildi. Bizler Optikçiyiz. Bizim silahımız *bilgi*. Gözünü ve zihnini açık tut. İyi iş çıkaracaksın."

Yavaşça başımı salladım.

"Aferin delikanlı, aferin. Ah, işte Quentin."

Kısa ve smokinli adam kütüphanenin ön kapısından hızlı adımlarla çıktı. "Lobide beş kütüphaneci var," dedi sessizce. "Üçü kayıt masasının arkasında, ikisi rafların arasında. Hareket modelleri daha önce gözlemlediğimiz gibi. Çalışan koridorlarının girişi güney kanadının uzak köşesinde. Girişi şu anda koruyan biri yok ama her birkaç dakikada bir, bir Kütüphaneci kontrol amaçlı geçiş yapıyor."

"Öyleyse tamam," dedi Büyükbaba Smedry. "Gidiyoruz!"

G eçtiğimiz yıl, Özgür Krallıklar'dan bir yaşam öyküsü yazarının çocukluğum boyunca Kitapya'ya "derin bir sızma operasyonu" içinde olduğumu yazdığını anımsıyorum. Sanırım onun zihninde yaşamımı jelibon yiyerek ve video oyunları oynayarak harcamam "derin sızma" sayılıyor.

Siz Özgür Krallıklar ahalisi, doğduğum gün ejderhaların gelip önümde diz çökmediklerini öğrendiğinizde *çok* bozulmamışsınızdır. Bana ne ölmüş Smedry atalarımın ruhları yol gösterdi ne de öldürdüğüm ilk kütüphaneciyi kendi kütüphane kartıyla boğazını keserek öldürdüm.

Burada yer alan ben, gerçek benim. Büyüdüğünde daha da sorunlu bir genç olan sorunlu bir çocuk. Tamam, berbat biri değilim. Ama öyle şahane biri de değilim. Eğer siz de sunaklara bağlanırdınız, yürüyen aşk romanları tarafından yenilmenin eşiğinden dönseydiniz ve Everest'ten daha yüksek bir cam sütundan aşağı fırlatılmış olsaydınız biraz olsun bana benzerdiniz.

Şarkı takıldı.

Hayatımda bir yerlere takılan çok sayıda insan gördüm. İnsanların tökezlediğini, sendelediğini ve boşa adım attıklarını gördüm. Bir keresinde üvey kardeşimin merdivenlerden yuvarlandığını (benim hatam değildi) ve bir keresinde de bir mahalle kabadayısı-

nın ayakları altındaki kaykayı kırılınca yuvarlandığını görmüştüm (bu konuda yorum yapmak istemiyorum).

Ama bu zamana kadar, Şarkı'nın kütüphane lobisinde gerçekleştirdiği gibi harika bir düşüşü hiç görmemiştim. Hantal Moki-alı hemen kapı girişindeki hoş geldin paspasına enfes bir şekilde takıldı. Tek ayağı üzerinde sekerken bağırdı; yıkılan bir binanın kinetik enerjisine sahip, sendeleyen devasa bir yığındı.

İnsanlar kaçıştı. Çocuklar, domuzcuklu çizgi kitaplarını korkuyla büzüşen elleriyle sıkıca kavrayarak ağladı. Bir Kütüphaneci, uyarı mahiyetinde elini kaldırdı.

Şarkı, maharetli bir çeviklik ve çılgın bir kontrolsüzlüğün ilginç karışımı ile bir okuma sandalyesinin üzerine düştü ve devasa bir kitap rafına çarptı. Bu raflar –belki bilirsiniz– yere sabitlenmiştir. Bunun bir önemi yoktu. Demir, 160 kiloluk uçan bir Mokia füzesi ile karşı karşıya kaldığında bükülür.

Kitap rafı çöktü.

Kitaplar havada uçuştı. Sayfalar çırpındı. Metal inledi.

Büyükbaba Smedry, "İşte elimize geçen fırsat," dedi. İleri atıldı, kalabalık artık lobide sadece fazladan bir bedenden ibaretti.

Geri kalanımız onu takip etti. Büyükbaba Smedry bizi çocuk kitapları bölümünün arkasından güncel medya bölümüne götürdü. Arka planda, üzerinde SADECE PERSONEL yazan kırk dokü kapılar vardı.

Büyükbaba Smedry, kızıl gözlüğünü takarken, "Optikçi Mercleklerini tak delikanlı," dedi.

Dediğini yaptım, gözlüğün ardından baktığımda kapı çevresinde belli belirsiz bir parlama gördüm. Daha önce gördüğüm gibi siyah ya da beyaz bir parlama değildi. Mavimsiydi. Güç, duvarda bir kareye odaklanmıştı. Daha yakından incelediğimde duvarın o bölümüne kare şeklinde bir cam yerleştirildiğini görebildim.

"Suskun Diyarlar'da yapılmış bir parmak izi tarayıcısı," dedi

Büyükbaba Smedry. "Tanıyan Cam gibi bir şey. Ne kadar da ilginç. Tamam delikanlı, sıra sende."

Sessizce yutkundum, gergindim; zira hem Kütüphaneciler çok yakındaydı hem de herkes gözümün içine bakıyordu.

Uzandım ve elimi kapıya dayadım. Cam panelden bir vızıltı geliyordu ama dikkate almadım. Kendime odaklandım.

Hep gücümün içgüdüsel olduğunu düşünürdüm. Her zaman benimleydi ama onu nadiren kontrol etmeye çalışmıştım. Şimdi, ona odaklanmışken aniden bir sızı hissettim –dilinize pil değdirmişsiniz gibi bir histi– göğsümden çıktı ve kolum boyunca ilerledi.

Kilit kırıldığında kapıdan bir çatırtı geldi. "Usta işi, delikanlı!" dedi Büyükbaba Smedry. "Gerçekten usta işi."

Gururla omuz silktim. "Kapılar uzmanlık alanımdır."

Quentin hızlıca kapıyı açtı ve herkesi içeriye aldı. Yanımdan geçerken Büyükbaba Smedry'nin gözleri parılıyordu. "Hep bunu yapmak istemiştım," diye fısıldadı.

Bastille koridorda bize katılırken hafif tonda söylendiğini duyabiliyordum, Şarkı'nın silah çantası omzunda sallanıyordu. Quentin kapıyı bir süre daha açık tuttu ve oflayıp puflayan Şarkı raflardan kurtularak aramıza katıldı.

"Özür dilerim," dedi. "Bayan görevlilerden bir tanesi ayak bileğimi sarmak konusunda ısrar etti." Gerçekten de sandaletli sağ bileğinde destekleyici bir sargı vardı.

Quentin kapıya yaklaştı, birkaç kez çevirerek kapı kulpunu test etti. "Hindistan cevizi, ağrı can yakmaz," dedi, sonra durdu. "Özür dilerim," dedi kızarak. "Bazen istemeyerek saçmalıyorum. Neyse, kilit hâlâ kırık; biri buraya geldiğinde şüphe uyandıracaktır."

Büyükbaba Smedry, iki küçük kum saatine benzer eşya çıkarırken, "Bunu tamir edemeyiz," dedi. İkisine de birer kere hafifçe vurdu ve kumlar akmaya başladı. Bir tanesini bana verdi. Cihazı

hangi yöne çevirirsem çevireyim kumlar aynı hızla akmaya devam ediyordu. *Fiyakalı*, diye geçirdim aklımdan. Her zaman büyülü bir kum saati istemiştim.

Aslında pek öyle sayılmaz. Ama eğer büyülü kum saatleri gibi şeylerin var olduğunu *bilseydim* kesin isterdim. Kim istemez ki? Bu arada, Özgür Krallıklar'da yaşayanların kum saatine büyülü dememe kızacaklarını belirtmek isterim. Neyin büyülü sayılıp sayılmayacağı konusunda oldukça ilginç hisler besliyorlar. Örneğin Optiksel güçler ve Smedry Yetenekleri seçilmiş birkaç kişi dışında kimse tarafından kullanılamadığından pek çok Özgür Krallık vatandaşı tarafından bir çeşit büyü olarak kabul ediliyor. Kum saatleri de tıpkı slimatik arabalar, Şarkı'nın gözlüğü ve Bastille'in ceketi gibi herkes tarafından kullanılabilir. İşte bu özellik, bu eşyaları Özgür Krallıklar'da "teknoloji" yapıyor.

Kafa karıştırıcı. Farkındayım. Yine de muhtemelen bunu ayırt edebilecek kadar akıllısinizdir. Eğer değilseniz size muhtemelen hakaret niteliğinde bir isim takacağım. (On beşinci bölümü bekleyin.)

"Bir saat sonra burada buluşacağız," dedi Büyükbaba Smedry. "Bir saatten sonra geçen her dakikada kütüphanenin kapanış saatine yaklaşıyoruz. Eğer bu olursa, devriye gezen tüm Kütüphaneciler geri gelir ve başımız ciddi şekilde derde girer. Quentin benimle... Şarkı ve Bastille, Alcatraz ile gidin."

"Ama..." dedi Bastille.

Büyükbaba Smedry, "Hayır," diyerek araya girdi. "Onunla gidiyorsun Bastille. Bu bir emirdir."

Kız, "Ben *senin* Kristalya Şövalyenim," diye itiraz etti.

"Doğru," dedi Büyükbaba Smedry. "Ama *bütün* Smedry'leri korumaya yemin ettin, özellikle de Optikçileri. Delikanlı *senin* yardımına benden daha fazla ihtiyaç duyacak."

Bastille sessizce ofladı ama itirazını sürdürmedi. Kendi adıma rahatsız mı, mutlu mu olmam gerektiğinden emim değildim.

Büyükbaba Smedry sakince, "Siz üçünüz bu katı araştırarak, sonra ikinci kata çıkacaksınız," dedi. "Quentin ve ben en üst katı alıyoruz."

Bastille, "Ama," dedi, "orası Karanlık Optikçinin olduğu yer!"

Büyükbaba Smedry, "Gizli sığınağı," diye düzeltti. "O alan çok daha fazla parlıyor çünkü orada çok fazla zaman geçiriyor. Karanlık Optikçi yakınlarınızdaysa yaydığı alanı hissedeceksin Alcatraz ama bu sana büyük bir avantaj sağlamayacak. Sessiz kal ve saklan tamam mı?"

Yavaşça başımı salladım.

Büyükbaba Smedry biraz daha yaklaştı, sessiz konuşuyordu. "Eğer ona *saldırırsan* delikanlı, bu Optikçi Merceklerini taktığından emin ol. Eğer bunları düzgün kullanabilirsen seni düşman Merceklerinden koruyabilirler."

"Bunu... nasıl yapacağım?" diye sordum.

"Ustalaşmak zaman alır delikanlı," dedi. "Ama zamanımız yok! Zaten muhtemelen olay o kadar büyümez. Sadece... siyah ışık saçan odalardan uzak dur tamam mı?"

Yine başımı salladım.

Büyükbaba Smedry tüm gruba dönerek, "Pekâlâ öyleyse!" dedi. "Kütüphanecilerin lobideki dağınıklığı toparlaması asırlar sürer. Şansımız yaver giderse biz ortadan kaybolana kadar kapının kırık olduğunu bile fark etmeyeceklerdir. Bir saat! Çabuk. Geç kaldık!"

Büyükbaba Smedry, bu sözün ardından sola yöneldi ve boş, beyaz koridorda ilerlemeye başladı. Quentin hoşça kal manasında el salladı. "Miras üzerindeki ateş!" dedi ve yaşlı Optikçinin peşinden koştu.

Şarkı ve Bastille bana döndü. Şaşkınlık içinde, *sanırım burada yetkili benim*, diye düşündüm.

Bu garip bir farkındalıktı. Evet, evet biliyorum, Büyükbaba Smedry grubumu yönetmem gerektiğini önceden söylemişti. Kendimi böyle bir durum içinde bulmam aslında sürpriz değildi.

İşin aslı, hayatımın hiçbir döneminde insanların bir şeyi yönetmek için bir işin başına koyacağı bir tip olmadım. Bu tip görevler genellikle elma getiren, sorulara cevap veren ve çokça gülümseyen oğlan ve kızlara uygundur. Liderlik görevleri genellikle masaları kıran, okul tuvaletinde kapı kulplarını sökerek şakalar yapan ve bir keresinde tahtada yazı yazan arkadaşının pantolonunun düşmesine sebep olan kişilere göre *değildir*.

Bu marifeti bir daha sergileme fırsatım olmadı.

"Hmm, sanırım bu taraftan gideceğiz," dedim koridoru işaret ederek.

Bastille, Şarkı'ya silah çantasını verirken bayağı bir tonda, "Sanıyor musun?" diye sordu. Ceketinin cebinden bir güneş gözlüğü çıkardı –diğerlerinin dediği gibi Savaş Mercekleri– ve taktı. Koridor boyunca ilerlemeye başladı. El çantası omzunda asılıydı.

Acaba geri dönüp benim yerime Büyükbaba'yı takip etmesini söylesem gider miydi... muhtemelen gitmezdi.

"Söyle Alcatraz," dedi Şarkı Bastille'i takip ederken. "Bileğimdeki bu küçük sargı ne anlama geliyor?"

Kaşlarımı çatıp aşağı baktım. "Bandaj mı?"

"Ah," dedi. "Öyle mi deniyor? Buna ilkyardım deniyor değil mi?"

"Evet," dedim. "Yoksa neden birileri gelip bileğini bu şekilde sarsın ki?"

Şarkı bakışlarını yere çevirdi, yürürken bandajı incelemeye çalışıyordu. "Ah, bilmiyorum," dedi. "Belki de bir ön flört âdetidir diye düşünmüştüm..." Yürümeye devam ederken umut içinde bana bakıyordu.

"Hayır," dedim, "ihtimal dâhilinde bile değil."

"Bu üzücü," dedi. "Güzel bir kızdı."

"Şu anda bunu mu düşünmen gerekiyor?" diye sordum. "Yani sen bir antropologsun, kültürleri inceliyorsun. Tanıştığın 'yerlilere' müdahale etmeye iznin var mı?"

“Ne?” dedi Şarkı. “Elbette! *Buraya* müdahale etmek için geldik. Nihayetinde Suskun Diyarlar üzerindeki Kütüphaneci hükümünü kırmaya çalışıyoruz.”

“Neden insanları kendi hayatlarını yaşaması için rahat bırakıp kendi hayatını yaşamıyorsun?”

Şarkı, şaşırmış görünüyordu. “Alcatraz, Suskun Diyarlar halkı esaret altında! Cehalet içinde ve en ilkel teknolojilerle yaşamaya mahkûm edilmiş! Ayrıca savaşmak için *bir şeyler* yapmalıyız. Krallar Konseyi’nde bazıları Kütüphanecilere tamamen teslim olmamız gerektiği hakkında konuşmaya başladı!” Başını salladı. “Büyükbaban gibi insanlara minnettarım, Kütüphaneci topraklarında savaşmaya gönüllü kişilere. Bu bana arkamıza yaslanıp krallıklarımızın yavaş yavaş elimizden alınmasını seyretmememiz gerektiğini gösteriyor.”

Bastille, ileriden dönerek bize baktı. “Biraz daha sohbet etmek ister misiniz?” diye yapıştırdı. “Belki bir şarkı da mırıldanırsınız? Sonuçta eğer ileride Kütüphaneciler varsa *geldiğimizden* bihaber olsunlar istemezsiniz.”

Şarkı, uslu uslu başını eğdi ve sessizliğe büründü; gerçi içimden bir parça olabildiğince yüksek sesle “Ne dedin Bastille?” diye bağışmak istemişti? Nüktedanlığın kederli, acı ve berbat yanı işte bu.

Gerçekten komik.

Bunu yapmak yerine sessizce yürüdüm ve Şarkı’nın söylediği şeyi düşündüm; özellikle de Kütüphanecilerin Suskun Diyarlar halkını en “ilkel” teknolojiye mahkûm ettiği kısmı. Özgür Krallıklar’da yaşayanların silahlar ya da arabaları “ilkel” olarak değerlendirmesi saçma gelmişti. Onlar ilkel değildi, onlar... bildiğim şeylerdi. Amerika’da büyürken sahip olduğum ve yaptığım her şeyin dünyadaki en yeni, en iyi ve en ileri şey olduğunu varsaydım.

İçinde büyüdüğüm kültürün o kadar da ileri olmadığını söyleyen insanlarla karşılaşmak rahatsız ediciydi. Bu fikre karşı di-

renmek ve *onların* da yaptığı her şeyin o kadar da iyi olmadığını düşünmek istedim. Tabii kendi kendini kullanan arabaları, ayak izlerini gösteren gözlükleri ve zırlı şövalyeleri görmüş olmam bir sorundu. Hepsi, öyle ya da böyle benim daha önce bildiğim her şeyden üstündü. (Kabul edin, şövalyeler çok havalı.)

Çok zor bir şeyi fark etmek üzereydim. Benim ve beraber yaşadığım insanların iş yapma şeklinin mümkün olan en iyi yol olmadığını yavaş yavaş kabulleniyordum.

Diğer bir deyişle, aşağılanmış hissediyordum.

Bu hissi tatmanızı tüm samimiyetimle umut ediyorum. Tıpkı herkesin kuşkonmazla balığın iyi gittiğini söylemesi gibi, söylenen şeyler size güzel gelmeyebilir. Bencillik, kibir ve vurdumduymazlık benim için alçakgönüllülükten hep bir adım önde olmuştur.

Size çok da iyi bir insan olmadığımdan bahsetmiş miydim?

Küçük ekibimiz, Bastille'in önderliğinde izsiz koridorun sonuna ulaştı. Bastille durdu, elini kaldırdı ve köşeden gözlem yaptı. Sonra ilerlemeye devam etti, sandaletleri halı kaplı zeminde hafif sesler çıkarıyordu. Şarkı ve ben takip ettik. İlerideki oda kitap doluydu.

Gerçekten kitap doluydu.

Gerçek bir kütüphanenin tıka basa, boğucu asaletine belki hiç tanık olmadınız. Siz Suskun Diyarlılar muhtemelen yerel kütüphanelere gittiniz ve normal insanların görmesine izin verilen alanları ziyaret ettiniz. Oralarda genellikle düzenli raflarda sıra sıra dizilmiş kitaplar olur. Tıpkı kediciklerin sevimli olması gibi, oralar da sizleri çekmek için tasarlanmıştır; içeri girersiniz ve canınızı almak için üzerinize çullanırlar.

Cidden. Kedi yavrularından uzak durun.

Kamusal kütüphaneler baştan çıkarmak için vardır. Kütüphaneciler herkesin kitaplarını okumasını ister; kitaplar ölü köpekçiklere dair derin ve dokunaklı ya da uydurulmuş konularla yazılmış, hacılarla, penisilinle ya da Fransa'yla ilgili yazılmış olsa

dahi. Aslında okumanızı istemedikleri *tek* kitap şu anda elinizde tuttuğunuz kitap.

Aslında bunlar gerçek birer kütüphane değildir. Gerçek kütüphanelerin insanları çekmek gibi bir gayesi yoktur. Eğer bir üniversitenin alt katlarındaki kütüphanelerden birinde felsefe bölümüne gittiyseniz ne demek istediğimi anlarsınız. Böyle yerlerde raflar sıkış tepştir ve yükseldikçe yükselir. Yol kesişimlerinde ya da köşelerde raflara yerleştirilmeyi bekleyen, içinde *Teoloji Tarihi*'nin dördüncü nesil kopyası ya da *Küçük Kadın* adlı kitabın bir kopyasını barındıran rastlantısal kitap yığınları vardır.

Kitapların üzerinde, orman örtüsünü kaplayan gri yağmur bulutları gibi tozlar birikmiştir, bu tozlar yüzünden içerideki hava bir ejderha mağarasının nahoş atmosferini andırır. Döndüğünüz her köşenin ardından yığınlar içinde kaybolmuş ve çıkış yolunu bulamamış zavallı bir araştırmacının yıpranmış cesedini görmeyi beklersiniz.

O *tip* kütüphaneler bile, o gün içine adım attığım devasa kitap mağarasının yanında soluk birer kopya gibi kalırdı. Sessizce yürüdük ve zafiyet geçirmek üzere olan bir jokeyin bile aralarında sıkışıp kalabileceği darlıkta rafların arasından geçtik. Raflar en azından beşer metre boyundaydı ve rafların sonunda yer alan devasa tabelalarda minicik harflerle her bir kitabın adı yazılıydı. Bazı raflara uçlarında çengel olan uzun ahşap sopalar dayalıydı, ki bu sopaların raflara uzanarak kitapları almak için kullanıldığını düşünmüştüm.

Aklımdan, *hayır*, diye geçirdim, *böyle bir şeyi yapmak inanılmaz miktarda çalışmayı gerektirir. Yanılıyor olmalıyım.*

Aslında yanılmadığımı tahmin edebildiğinizi düşünüyorum. Kütüphaneci çıraklarının, saçma şeyler üzerinde çalışmak için bolca vakti var. Gerçek anlamda üç görevleri var: İlki, inanılmaz ve gereksiz seviyede karmaşık olan kitap tasnifleme sistemini öğrenmek. İkincisi, kitap kancaları ile çalışmalar yapmak. Üçüncü-

sü, masum halk üzerinde uygulanacak işkence yöntemleri geliştirmek.

Üçüncüsü en eğlenceli olanı. Çılgın derecede vahşi bir beden eğitimi dersi gibi.

Şarkı, Bastille ve ben, bir gözümüz Kütüphaneci çıraklarında, raflar arasında sürünüyorduk. Bu, kısa hayatım boyunca yaptığım uzak ara en tehlikeli şeydi. Ne mutlu ki, herhangi bir olay yaşamadan odanın doğu sınırına eriştik.

Bastille, sakince, "Duvar boyunca ilerlemeliyiz," dedi. "Böylelikle Alcatraz her bir kitap sırasını kontrol edebilir. Bu sayede güçlü Optiksel kaynakları görebilir."

Şarkı başını salladı. "Ama hızlı hareket etmeliyiz. Kumları bulmalı ve Kütüphaneciler içeriye girdiğimizi anlamadan dışarıya çıkmalıyız."

Umut dolu gözlerle bana baktılar. En sonunda, "Hmm, kulağa hoş geliyor," dedim.

Bastille bayağı bir tonla, "Şu lidercilik oyununu bir kenara bırakmalısın Smedry," dedi. "Çok ilham verici. Hadi. Harekete geçelim."

Bastille ve Şarkı duvar boyunca ilerlemeye başladı. Ben ise takip etmedim. Duvarda, üzerimizde sallanan bir şey fark ettim: şatafatlı bir dünya haritasının resmedildiği çok büyük bir tablo.

Ve bu gördüğüm daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu.

8

Bu noktada, “Aniden, doğru olduğunu *düşündüğüm* her şeyin yanlış olduğunu anladım,” tadında bir şeyler okumayı beklediğinizi görür gibiyim.

Zaman zaman bu ifadeyi birebir kullansam da, bunun yanıltıcı bir şey olduğu konusunda sizi uyarmalıyım. Bildiğim her şey yanlış *değildi*. Aslında, bu dünyaya dair öğrendiğim pek çok şey epey doğrudu.

Örneğin, güneşin her gün doğduğunu biliyordum. (Gerçi yanlış bildiğim bir coğrafya üzerinde doğuyordu.) Ana vatanımın adının Amerika Birleşik Devletleri olduğunu biliyordum. Bu da yanlış değildi. (Gerçi ABD başkanlar, senatörler ve hâkimler tarafından değil, kötücül bir Kütüphaneci tarikatı tarafından yönetiliyordu.) Köpek balıklarının can sıkıcı hayvanlar olduğunu biliyordum. Bu da yanlış değildi. (Burada ekleyecek bir şeyim yok. Köpek balıkları *gerçekten* can sıkıcıdır. Özellikle de etobur olanları.)

Sizi uyardım.

Devasa duvar haritasına bakakaldım. Dünya ile ilgili bildiğim her şey yanlıştı. Geriye bir adım atarak, “Bu gerçek olamaz,” diye fısıldadım.

“Korkarım ki öyle,” dedi Şarkı. Bir elini omzuma attı. “Bu dünya; tüm dünya, hem Suskun Diyarlar hem de Özgür Krallıklar. Bu, Kütüphanecilerin senin bilmeni istemediği şey.”

Bakıyordum. “Ama bu... büyük”

Gerçekten de öyleydi. Kuzey ve Güney Amerika yerli yerindeydi. Diğer kıtalar –Asya, Avustralya, Afrika ve diğerleri– de oradaydı. Harita üzerinde hepsi, İÇ KİTAPYA olarak işaretlenmişti ama onları kolaylıkla ayırt edebilmiştim. Haritadaki fark *yeni* kıtalardı. Üç tane yeni kıta vardı ve aşına olduğum kıtalar arasındaki okyanuslarda yer alıyorlardı. İki tanesi görece daha küçüktü, ancak Avustralya kadardı. Fakat bir tanesi oldukça büyüktü. Pasifik Okyanusu’nda, Amerika ile Japonya arasında duruyordu.

“Bu imkânsız,” dedim. “Okyanusun ortasında duran böyle büyük bir kara kütesini fark ederdik.”

“Fark edebileceğini *düşünüyorsun*,” dedi Şarkı. “Ama Kütüphaneciler, senin ülkedeki bilgiyi kontrol ediyor. Pasifik Okyanusu diye adlandırdığın yere ne sıklıkla yelken açıyorsun?”

Durdum. “Ama... açmıyorum zira orada olmam *bana* bir anlam ifade etmiyor. Okyanus kangurular ya da büyükbabalar gibidir. Başka insanların onu gördüğüne inanırım. Kaptanlar, pilotlar, uydu görüntüleri...”

Bastille, güneş gözlüklerinin ardından ve haritayı görmezden gelerek, “Uydular Kütüphaneciler tarafından kontrol ediliyor,” dedi. “Pilotlarınız, Kütüphaneciler tarafından sağlanan haritalar aracılığıyla uçuyor. Ayrıca, kültürünüzde insanlar çok fazla denize açılmıyor. Bunların aksi yönünde hareket edenler ise rüşvet alıyor, tehdit ediliyor, beyinleri yıkanıyor ya da –sıklıkla– özenli bir şekilde yanlış yönlendiriliyor.”

Şarkı başını salladı. “Eğer üzerinde düşünürsen, diğer kıtalar anlamlı hâle geliyor. Düşünsene, yüzde yetmişi su olan bir gezen tuhaf değil mi? Bu kadar atıl boş alanın ne anlamı var? Eğer Suskun Diyarlar kültürünü incelememiş olsaydım bu insanların bu yalana inanabileceğini *hiç* düşünmezdim.”

“İnsanlar, kendilerine söylenenleri kabul ediyor,” dedi Bastille.

"Akıllı insanlar bile okuyup duyduklarına inanıyor ve daha fazlasını sorgulama ihtiyacı hissetmiyor."

Başımı salladım. "Gizli bir benzin istasyonuna inanabilirim tamam ama ya *bu*? Bu, az buz bir saklama ya da yanlış yönlendirme değil. Bu haritanın üzerinde *üç yeni kıta* var!"

Şarkı, "Yeni değil," dedi. "Özgür Krallıklar medeniyeti oldukça köklüdür. Hatta Suskun Diyarlar kültürlerinden çok daha ileri seviyededir."

Bastille başını salladı. "Kütüphaneciler önce dünyanın daha geri kalmış bölgelerini fethettiler zira buraları yönetmek daha kolay."

"Ama.." dedim. "Peki ya Columbus? Tarih?"

Şarkı yavaşça, "Yalanlar," dedi. "Pek çoğu sonradan üretilmiş, kalanları ise çarpıtılmış. Mesela, sence toplumunuz neden teknolojik açıdan daha ileride olan kılıçlardan *sonra* silahları geliştirdi?"

"Hayır! Kılıçlar, silahlardan daha gelişmiş *değildir*!"

"İşte bu, senin inanmanı *istedikleri şey* Alcatraz," dedi Şarkı. "Bu sayede Kütüphaneciler daha gelişmiş teknolojiyi ellerinde tutabiliyorlar. Kültürünüzde artık kimsenin kılıç taşımaması sence de ilginç değil mi?"

Ellerimi kaldırarak, "Hayır!" dedim. "Şarkı, insanların artık kılıç hatta silah taşımamasına gerek yok!"

Bastille yavaşça, "Yenilmişsiniz," dedi. "Uslusunuz. Kontrol ediliyorsunuz."

"Mutluyuz!" dedim.

Şarkı, "Evet," dedi. "Sakin, mutlu ve tamamen cahilsiniz; tam da olmanız gerektiği gibi. Kültürünüzde 'Cehalet Erdemdir' diye bir atasözü yok mu?"

"Bunu uyduran Kütüphaneciler," dedi Bastille.

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Bu çok fazla. Kendini kullanan arabaları incelemek istiyordum. Büyülü gözlükler... aslında bir çeşit optik numara olabilir. Kütüphane basmak kulağa eğlenceli gelmişti. Ama bu... bu saçma. Bunu kabul edemem."

Muhtemelen siz Suskun Diyarlar halkı da birebir aynı şeyi düşünüyorsunuz. "Hikâye beni içine çekti. Saf aptallıkla bezenmiş bir hikâye. Aptal insanlar aptallıklarından hoşlandığı için gidip annesi tarafından köpeği öldürülen bir oğlana dair bir kitap okuyacağım. Hem de iki kez."

Köpek öldürme seyahatinize demir atmadan önce size düşünmeniz için tek bir argüman sunacağım: Platon.

Platon, çok uzun zaman önce yaşamış komik bir Yunan filozof. En çok bilinen iki yönü var: İlki, arkadaşları hakkında yazdığı hikâyeler, ikincisi ise sonsuzluklar içinde bir yerde enfes bir limonlu kek diliminin varlığını felsefi olarak kanıtlaması. (*Parmenides*'i okuyun; burada var.) Burada okuyucu yine de limonlu kekten ziyade mağaralarla daha fazla ilgilenmeli.

Net olmak gerekirse, sözünü ettiğimiz şey tek bir mağara. Platon, çok özel bir mağarada yaşamış bir grup mahkûm hakkında bir hikâye anlatır. Mahkûmlar bağlıdır, başları da sabitlenmiştir, bu sebeple sadece tek bir yöne bakabilirler ve gördükleri tek şey önlerindeki duvardır. Arkalarında yanan ateş duvara gölgeler yansıtır ve mahkûmların bildiği tek şey o gölgelerdir. *Onların* dünyası gölgelerdir. Bildikleri kadarıyla, var olan başka hiçbir şey yoktur.

Bir gün, mahkûmlardan biri salıverilir ve dünyanın gölgelerden çok daha fazlasını barındırdığını görür. Bu, ona ilk başta çok ama çok garip gelmiştir. Durumu kavradığında ise geri döner ve gördüklerini arkadaşlarına anlatır. Arkadaşları ona inanmaz ve dinlemek de istemez. Bu yeni dünyaya inanmak istemezler zira onlar için bir anlam ifade etmez.

Siz Suskun Diyarlar halkı bu insanlara benziyorsunuz. Gerçi bu sizin hatanız değil, sizler hayatınız boyunca Kütüphaneciler tarafından sizlere gösterilen gölgelere inanarak yaşadınız. Bu anlatım bölümünde açıkladığım şeyler sizler için bir anlam ifade edemeyebilir. Bundan kaçış yok. Tezlerim ne kadar mantıklı olursa olsun sizlere mantıksız gelecektir. Zihniniz –Kütüphaneci yalanlarına

tutunmak için mazeretler arayarak– anlattıklarımı saçma olarak algılayacaktır. “Peki ya okyanus akıntıları düzeni?” ya da “peki uçakların bu gizli kıtaların etrafından dolaşırken harcadıkları ekstra yakıt maliyeti neden yok?” gibi sorular soracaksınız.

Söyleyeceğim hiçbir şey inandığınız yanılsamaları sarsamaya-
cağı için haklılığımın nihai kanıtı olarak size *hiçbir* tez sunmaya-
cağım.

Platon’un arkadaşı Sokrates’e bir defasında söylediği gibi,
“Haklı olduğumu biliyorum zira haklı olmadığımı itiraf edebile-
cek alçakgönüllülüğe sahip olan tek kişi benim.”

Buna benzer bir şeydi.

Gözüm haritada, olduğum yerde uzun süre durdum. İçimden
bir parça –aslında çoğu– gördüğüm şeye direniyordu. Buna karşın,
tecrübe ettiğim şeyler kafamın içinde dönüp duruyor ve bana ben-
zin istasyonu dolapları ya da mutfakları ateşe veren gençler gibi
şeylerin görüldüğü kadar basit şeyler olmadığını hatırlatıyordu.

Sonunda, bakışlarımı haritadan uzaklaştırarak, “Bunu daha
sonra düşüneceğim,” dedim. “Haydi gidelim.”

Bastille, “Nihayet,” dedi. “Siz Suskun Diyarlılar. Gerçekten
bazen uyanıp gerçekleri görmemiz için suratınızın ortasına bir çe-
kiç yemeniz gerekiyor.”

Tasnif arabalarıyla dolu uzun bir rafın yanından yürürken Şar-
kı, “Bastille,” dedi. “Bu gerçekten adil değil. Her şey göz önüne
alındığında bence Lord Smedry gayet iyi iş çıkarıyor. Bu her gün
karşılaşılabilecek bir şey—”

“Gak!”

Şarkı, bu son sözünü, ortada bir sebep yokken aniden takılıp
yere düşerken söyledi. Kaşlarım çatık hâlde Şarkı’ya bakarken gö-
rüntüye Bastille girdi. Çevik bir şekilde Şarkı’nın üstünden atladı
ve beni tutarak bir tasnif arabasının arkasına fırlattı. Sonra hemen
yanıma çömeldi.

diye başlayacak oldum ama Bastille eliyle ağzımı kapatarak oldukça öfkeli ve ikna edici bir bakışla beni susturdu.

Sessiz kaldım. Sonra bir şey duydum. Sesler yaklaşıyordu. Bastille elini çekti, sonra dikkatlice arabanın öte tarafına göz attı. Aynısını yapmak üzere hareketlenmek üzereydim ki Bastille az öncekine benzer bir bakış daha attı; gözlerindeki alevi güneş göz-lüklerinin arkasından bile görebiliyordum. Ama bu sefer sinmeyi reddettim.

Eğer o bakabiliyorsa ben de bakabilirim, diye inatçı bir düşünce vardı. On üç yılını sadece sorun çıkaran biri olmak ve yaşıtı olan bir kız tarafından itilip kakılmak için geçirmemiş-tim. Hatta rakiplerine darbe indirmek için çantasını bu denli iyi kullanan bir kız için bile.

Arabanın arkasından dikkatlice baktım. Uzakta, iki devasa kitap rafının arasında hareket eden silüetleri görebiliyordum. Büyük ihtimalle kara cübbeler giyiyorlardı.

Şarkı, "Kütüphaneci çıraqları," diye fısıldadı, hemen arkamdan o da bakıyordu. "İşlerini yapıyorlar. Bu odada bir yerde, Usta Kütüphanecilerden biri bir kitabı yanlış yere koymuş olmalı. Çıraqlar o kitabı bulmak zorunda."

Neredeyse sonsuz gibi görünen raflara baktım. "Bu yıllar alır!" diye fısıldadım.

Şarkı başını salladı. "Bazıları baskı yüzünden deliriyor. Delirenler genellikle en önce terfi alanlar."

Grup uzaklaşıırken titredim. Onları takip eden daha büyük iki silüet daha vardı ve onlar cübbe giymemişti. Bembeyaz giyinmişlerdi ve hareketleri doğal vücut hareketleri gibi değildi. Bazıları kitap taşıyan ve ağır adımlarla ilerleyen Kütüphaneci çıraqlarını takip ettiler.

Daha dikkatli bakmak için gözlerimi kısıtım. Beyazımsı bedenler, hafif, koyu renkli bir alan yayıyordu. Çıraqlar ve beyaz şeyler bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

"Neydi onlar?" diye fısıldadım. "Peşlerinden gelen beyaz şeyler?"

"Canlandırılmışlar," dedi Bastille titreyerek. Bana baktı, sonra da ayağa kalktı. "Şarkı takıldığında Smedry *her zaman* yere yatacak."

"Tehlike anında mı takılıyorsun?"

Şarkı, "Elbette hayır," dedi. "Sadece tehlike var olduğunda ve takılmamanın faydalı olabileceği zamanlarda. En azından genellikle öyle oluyor."

Bastille, küçümser bir edayla, "Seninkinden daha iyi bir Yetenek Optikçi," dedi. "Bana halıyı nasıl *kırdığını* anlatmak ister misin?"

Bakışlarımı yere çevirdim. Halı çevremde lime lime olmuş, parça parça yün yumaklarına dönüşmüştü.

"Haydi," dedi Bastille. "Hareket etmeliyiz."

Şarkı gibi ben de başımı salladım ve küf kokulu kütüphane odası boyunca ilerlemeye devam ettik. Sessizce yürüdük; gördüğümüz çıraklar, sessiz kalma gereksinimimizi hatırlatıyordu. O odayı araştırmanın bizi Rashid Kumlarına ulaştırmayacağı kısa süre sonra anlaşılmaya başlandı. Odadaki çok sayıdaki girintili çıkıntılı bölgeye rağmen (binlerce raf, odaya şeytani planların saklandığı bir ofis katı havası veriyordu) büyük güce sahip önemli nesnelerin saklanabileceği türden bir yer değildi. Kumların kilitli bir odada, belki de bir laboratuvarı saklanabileceğini düşünüyordum. Devasa bir depoda değil.

Sağ tarafta bir merdiven boşluğu gördüm ve diğerlerine işaret ettim. "İkinci kata çıkmalıyız."

Bastille bir kaşını kaldırdı. "Bu odayı araştırmayı daha bitirmedik."

"Zamanımız yok," dedim. Gözüm, Büyükbaba Smedry'nin bana verdiği kum saatindeydi. "Bu oda çok büyük, ayrıca bana burası doğru yer gibi gelmiyor."

"Dünyanın kaderini senin hislerinin eline mi bırakacağız?" dedi.

Şarkı, Bastille'e, "o bizim Optikçimiz," diye hatırlattı. "Eğer yukarı çıkacağız diyorsa yukarı çıkacağız. Ayrıca, muhtemelen haklı; kumlar muhtemelen bu depoya benzeyen yerde değil. Bu binada bir yerde bir Mercek ocağı olmalı. Kumları bulabileceğimiz yer büyük ihtimalle *orası*."

Bastille iç çekti, sonra omuzlarını silkti. "Her neyse," diyerek beni kenara itti ve merdivenlere yöneldi.

Beni dinlediklerine biraz şaşırmıştım. Bastille'in arkasına geçtim, Şarkı da en arkadaki yerini aldı. Merdiven taştan yapılmıştı ve bana bir Orta Çağ kalesinde görülebilecek cinsten gibi geldi. Birbirini takip eden dairelerden oluşuyordu ve yapıyı kocaman bir kaya sütunu tutuyordu. Bu yapıyı, küçük, buğulu camlara rağmen içeriye giren aşırı miktardaki gün ışığı aydınlatıyordu.

Birkaç dakika boyunca merdiven çıktıktan sonra nefes nefese kalmıştım. "İkinci kata ulaşmış olmamız gerekmiyor muydu?"

"Alan bozulması," dedi önden giden Bastille. "Kütüphanecilerin karargâhlarını dışarıdan görüldüğü kadar küçük bir yapıya kuracaklarını gerçekten de ummuyordun değil mi?"

"Hayır," dedim. "Dışarıda genişletici alanı gördüm. Ama bu merdivenler daha ne kadar yukarı çıkabilir?"

Bastille ters bir edayla, "Gerektiği kadar," dedi.

İç çektim ve tırmanmaya devam ettim. Bu mantıkla merdivenler sonsuza dek uzanabilirdi. Ama bu konuyu düşünmek istemiyordum. "Siz, iddia ettiğiniz gibi 'gelişmiş' insanlar", dedim, "Kütüphanecilerin binalarına asansör koyabilmiş olma ihtimalini düşünmüşsünüzdür."

Bastille homurdandı. "Asansör mü? Ne kadar da ilkel."

"Yine de merdivenlerden daha iyi."

"Elbette değil," dedi Bastille. "Toplumun asansörlerden sonra merdiven uçuşunu keşfetmesi *yüzyıllar* sürdü."

Kaşlarımı çattım. "Bu mantıklı değil. Merdivenler, asansörlerden çok daha az gelişmiştir."

Omzunun üstünden, güneş gözlüklerini eğerek bana baktı. En ufak bir yorulma belirtisi göstermemiş olması beni rahatsız etmişti.

“Aptal olma,” dedi. “Asansörler merdivenlerden neden daha gelişmiş olsun ki? Merdivenleri tırmanmak için daha çok çaba sarf edilmesi gerektiği, yapılmasının daha zor olduğu ve kullanımının çok daha sağlıklı olduğu ortada. Bu sebeple geliştirilmesi çok daha uzun zaman aldı. Bunun aksini iddia ederken ne kadar salak gözüktüğünün farkında mısın?”

“Hayır,” dedim rahatsız bir şekilde. “Bunun aksi benim için aptalca. Ayrıca söylediğin her şeyin hakaret niteliğinde olması şart mı?”

“Yalnızca hakaret etmek istediğim zamanlarda, evet,” dedi, önüne döndü ve tırmanmaya devam etti.

İç çektim, dönüp Şarkı'ya baktım. Omuz silkti ve gülümsedi. Silah çantasını hâlâ taşıyordu. Yürümeye devam ettik.

Merdivenler, asansörlerden daha gelişmiş ha? diye geçirdim aklımdan. *Saçma.*

Mağaralar. Mağaralar, gölgeler ve limonlu kek.

Nihayetinde merdivenin tepesine ulaştık. Taş bloklardan yapılmış uzun bir koridora açılıyordu. Koridor boyunca, kemerlere sıra sıra, kalın, büyük, ahşap kapılar yerleştirilmişti.

“Burası daha makul,” dedim. “Kumların bu kapıların birinin ardında olduğuna bahse girerim.”

“Güzel,” dedi Bastille. “Hadi öyleyse bir tanesini deneyelim.”

Başımı salladım ve ilk kapıya yöneldim. Bir süre kapıyı dinledim ama ya içerde ses yoktu ya da kapının kalınlığından dolayı hiçbir şey duyamamıştım.

“Oda çevresinde herhangi bir karaltı görüyor musun?” dedi Bastille sessizce.

Şarkı, “Kapı, herhangi bir yere açılıyor olabilir,” dedi.

Bastille, “eğer koridorlarda gezersek kumları asla bulamayız,” dedi.

Diğer kapılara göz attım. Hiçbiri bir diğerinden farklı şekilde parıldamıyordu. Bastille haklıydı –kapıları denemeye başlamamız gerekiyordu ve her bir seçenek en az diğeri kadar iyiydi. Derin bir nefes aldım ve önümdeki kapıyı ittim. Yavaşça açılacağını ve içeriye göz atabileceğimizi düşünmüştüm ama kapı sandığımdan çok daha az direnç gösterdi. Savrularak açıldı, tüm odayı gözlerimizin önüne serdi ve kapı ağzında tökezledim.

Oda dinozorlarla doluydu. Gerçek, canlı ve hareket eden dinozorlar. Bir tanesi bana el salladı.

Bir an için durdum. “Ah,” dedim, “hepsi bu mu? Burada ilginç bir şeyler bulabileceğimi sanıyordum.”

9

B u noktada, iki şeyin farkına varmanızı istiyorum. İlki, "Ah, hepsi bu mu? Burada ilginç bir şeyler bulabileceğimi sanıyordum," dediğimde içimde en ufak bir nükte zerresinin olmadığını bilmenizi istiyorum. Aslında bunu söylerken oldukça ciddiymdir. (Her zamanki kadar, son kullanma tarihi geçmiş ansiklopedilerden oluşan bir sunağa bağlı hâlde canımı bağışlamaları için yalvarmak üzereyken olduğum gibi ciddi.)

Görüyorsunuz ya, o gün tecrübe ettiğim şeylerden sonra garipliklere karşı bağışıklık kazandım. Gerçi, dünyada üç yeni kıta olduğunu öğrenmek beni hâlâ şoke ediyor. Bir oda dolusu dinazor, ortaya çıkan bu gerçeikle rekabet edemez.

Küçük, yeşil bir Peteridactyl, "Hey, merhaba adamım!" diye bağırdı. "Kütüphaneciye benzemiyorsun."

Kayalarla konuşmak beni şaşırtırdı. Bir peynirle konuşmak ise kesinlikle şaşırtırdı. Ama bir dinozorla konuşmak... eh.

Farkına varmanızı istediğim ikinci şey şu: Dinozorlarla konuşma konusunda daha önce uyarılmıştınız. (lütfen 5. bölüme, 48. sayfa ve sonrasına bakın)

Odaya girdim. Bir çeşit depo gibiydi ve hırpalanmış kafeslerle doluydu. Kafeslerin çoğunda... dinozorlar vardı. En azından bana öyle görünüyordu.

Oradakiler, okulda öğrendiğim dinozorlardan epey farklıydı el-

bette. Öncelikle, pek büyük değillerdi. (en büyükleri olan turuncu Tyrannosaurus Rex en fazla iki buçuk, üç metre boyundaydı. En küçüğü ise en fazla bir buçuk metreydi.) Yelekleri, pantolonları ve İngiliz aksanları şaşırtıcı derecede iyiydi.

Bir Triceratops, "Diyorum ki," dedi, "sizce dilsiz mi? Acaba işaret dilini bileniniz var mı?"

Pteridactyle, "Hangi işaret dili?" diye sordu. "Standart Ovalar, Yeni Elsham ya da Kütüphaneci?"

Tyrannosaurus Rex, "Ellerim işaret dili kullanmak için pek uygun değil," diye belirtti. "Bu, türümdeki dilsizler için hep bir sorun olagelmıştır."

"Dilsiz olamaz!" dedi bir başkası. "Kapıyı açarken bir şeyler söylememiş miydi?"

Bastille kafasını kapıdan içeriye soktu. Kafesleri fark ederek, "Dinozorlar," dedi. "İşe yaramaz. Devam edelim."

Triceratops, "Diyorum ki!" dedi. "Charles, bunu duydun mu?"

"Duymaz mıyım!," diye yanıtladı Pteridactyle. "Bana sorarsan epey kabaydı."

Kaşlarını çattım. "Dur. Dinozorlar İngiliz mi?"

Bastille, "Elbette hayır," dedi iç çekerek odaya girerken. "Onlar Nalhallanlı."

"Ama İngiliz aksanıyla konuşuyorlar", dedim.

Bastille, gözlerini yuvarlayarak, "Hayır," dedi. "Tıpkı bizler gibi *Nalhalla* konuşuyorlar. İngiliz ve Amerikalılar dillerini nereden edindi sanıyorsun?"

"Ah... Büyük Britanya?"

Şarkı, odaya girip kapıyı yavaşça kapatırken kıkırdıyordu. "Dünyanın neredeyse tamamında konuşulan dilin o küçücük adadan mı çıktığını düşünüyorsun?"

Yine kaşlarını çattım.

Pteridactyle Charles, "Diyorum ki," dedi, "acaba bizi serbest bırakmayı düşünür müydünüz? Burası *korkunç derecede* rahatsız da."

Bastille yine ters bir edayla, "Hayır," dedi. "Kendimizi belli etmememiz gerekiyor. Eğer kaçarsanız bizi ele verebilirsiniz." Cümlesinin ardından kısık sesle, "Haydi, bu işe karışmak istemeyiz," dedi.

"Neden ki?" diye sordum. "Belki bize yardım edebilirler."

Bastille başını salladı. "Dinozorlar *asla* faydalı olamazlar."

Triceratops, "Kız gerçekten de kaba biri değil mi?" diye sordu.

Bastille'in bana fırlattığı karanlık bakışları görmezden gelerek, "Anlatın bana," dedim, "siz dinozorlar neden buradasınız?"

Charles, "Ah, korkarım idam edileceğiz," diye yanıtladı.

"Ne yaptınız peki? Önemli birini mi yediniz?"

Charles nefesini tuttu. "Hayır, hayır. Bu bir Kütüphaneci efsanesi, iyi efendim. Biz insan yemeyiz. Barbarca olmasının yanında insan etinin tadının da berbat olduğuna eminim! Sebebi, sadece sizin kıtanıza yaptığımız turistik bir seyahat!"

Bastille, kapıya dayanmıştı, "Aptal yaratıklar," dedi. "Suskun Diyarlar'ı neden ziyaret edesiniz ki? Kütüphanecilerin sizin hakkınızda yaydıkları mitolojik canavar efsanesini biliyorsunuz."

"Aslında," dedi Şarkı, "Kütüphaneciler sanırım dinozorların soyunun tükendiğini savunuyor."

Charles, "Evet, evet," dedi. "Oldukça doğru. İşte bu sebeple bizi idam edecekler. Kemiklerimizi büyütüp, kaya kitlelerinin içine yerleştirip gömdükten sonra insan arkeologlar tarafından bulunmamızı sağlayacaklar."

T-rex, "Kesinlikle haysiyetsizce!" dedi.

"Hakikaten, buraya neden geldiniz ki?" diye sordu Şarkı. "Suskun Diyarlar sizin gibilerin tatile gelebileceği türden bir yer değil."

Dinozorların yüzünde utanç dolu bakışlar vardı.

"Biz... bir makale yazmak istiyorduk," diye itiraf etti Charles, "Suskun Diyarlar'da yaşam ile ilgili."

"Ah, tanrı aşkına..." dedim, "Kıtanızda *herkes* öğretim görevlisi mi?"

T-rex, "Biz öğretim görevlisi değiliz," dedi.

Charles, "Biz saha araştırmacılarıyız," dedi. "Bunlar birbirinden tamamen farklı şeyler.

"Habitatımızdaki daha ilkel canlıları araştırmak istiyorduk," dedi Triceratops. Sonra gözlerini kıstı, Şarkı'ya bakarak, "Seni tanıyor muyum?" dedi.

Şarkı, içten bir şekilde gülümsedi. "Şarkı Smedry."

Triceratops, "Ah işte o sensin!" dedi. "Suskun Diyarlar'daki takas teknikleri üzerine yazdığın makalene bayılmıştım! Küçük kitapları eşyalar karşılığında gerçekten takas ediyorlar mı?"

"O kitaplara 'banknot' diyorlar," dedi Şarkı. "Her biri tek sayfa ve evet, onları para birimi olarak kullanıyorlar. Kütüphaneciler tarafından inşa edilen bir medeniyetten başka ne beklersin ki?"

Bastille yüzüne ters ters bakarak, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu.

Triceratops, "Peki ya bizi serbest bırakma konusu?" diye araya girdi. "Bu çok ama çok nazik bir hareket olacaktır. Sessiz olacağız. Saklanmayı iyi biliriz."

"İnsanlar arasına karışmakta da oldukça iyiyiz," diye ilave etti Charles.

Bastille, tek kaşını kaldırarak, "Ya?" dedi. "Peki, yakalanmadan önce bu kıtada ne kadar zaman geçirdiniz?"

Charles, "Ah," diye başladı.

T-rex, "Yani," dedi. "Biraz çabuk fark edildik."

Triceratops, "O kadar kalabalık bir plaja iniş yapmayacaktık," dedi.

Charles, "Kıyıya vurmuş ölü balık taklidi yaptık," dedi. "Ama pek işe yaramadı."

T-rex, "Hapşırıp durdum," dedi. "Lanet olası yosunlar beni hep hapşırtır."

Bastille'e baktım, sonra dinozorlara dönerek, "Sizin için geri geleceğiz," dedim. "Bastille haklı, şu anda ifşa olma riskini göze alamayız."

Pterodactyl Charles, "Ah, pekâlâ," dedi. "Burada oturup bekleyeceğiz."

T-rex, "Kafeslerimizde," diye ekledi.

Triceratops, "Yaklaşan ölümümüzün hayalini kurarak," dedi.

Bazı dinazorları ilk adlarıyla andığımı bazıları içinse bunu neden yapmadığımı merak etmişsinizdir. Bunun basit ve anlaşılabilir bir sebebi var.

Hiç *Pterodactyl* yazmayı denediniz mi?

Dinazor odasından çıktık. "Konuşan dinazorlar," diye mırıldandım.

Bastille başını salladı. "Bunlardan daha rahatsız edici olan sadece tek bir şey var," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Konuşan kayalar," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

Koridoru göstererek, "Bir sonraki kapıya," dedim.

Bastille, "Herhangi bir alan görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Bastille, "Bu, kumların orada olmadığı anlamına gelmiyor," dedi. "Kumların, içinde bulundukları odada fark edilebilir bir alan yayması zaman alır. Gidip kontrol etmeliyiz," dedi.

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Bastille, "Bunu ben açayım," dedi. "Eğer içeride tehlikeli bir şeyler varsa tökezleyip şaşkın şaşkın bakarak durmandan daha iyi olur."

Bastille, Şarkı ve bana işaret ederken kıpkırmızı olmuştu. Kapıya uzandı, kulağını dayadı.

Şarkı'ya döndüm. "Yani... dünyanızda konuşan kayalar mı var?"

"Ah evet," dedi başını sallayarak.

"Bu garip olmalı," dedim. "Konuşan kayalar..."

"Aslında o kadar da heyecan verici değil," dedi.

Karmaşık duygular içinde ona baktım.

Şarkı, “Bir kayanın ilgini çekebilecek herhangi bir şey söyleyebileceğini gerçekten hayal edebiliyor musun?” dedi.

Bastille bize dönerek rahatsız bir bakış daha fırlattı ve biz de sustuk. Sonunda kafasını salladı. “Hiçbir şey duyamıyorum,” diye fısıldadı. Kapıyı açmak üzere hareketlendi.

Aklıma gelen bir fikir ile, “Bekle,” dedim. Sarı çerçeveli İzci Mercekleri çıkardım ve taktım. Biraz odaklandıktan sonra Bastille’in taş zemindeki ayak izlerini görebildim –uçuk kırmızı renkteydiler. Koridorda Bastille’in, benim ve Şarkı’nın izleri dışında bir ayak izi yoktu.

“Odaya yakın zamanda giren olmamış,” dedim. “Güvenli olmalı.”

Bastille başını kaldırdı, yüzünde değişik bir ifade vardı. Sanki işe yarar bir şey yaptığımı gördüğü için şaşırmişti. Sonra yavaşça kapıyı araladı ve aralıktan baktı. Kısa bir süre sonra kapıyı tamamen açarak bana ve Şarkı’ya içeri gelmemiz için işaret etti.

Bu odada dinozor kafesleri yerine kitap rafları vardı. İlk kattaki sıkışık rafların aksine öyle çok yüksek değillerdi. Bu raflar duvara oyulmuştu ve odayı rahat bir çalışma alanına çevirmişti. Odada üç masa vardı ve hiçbirinde oturan yoktu ama üstlerinde açık kitaplar vardı.

Bastille arkamızdan kapıyı kapattı. Küçük odaya baktım; iyi döşenmişti ve kitaplara rağmen dağınık görünmüyordu. *Burası gibi mesela*, diye düşündüm. *Önemli bir şeyi böyle bir yerde saklayabilirdim.*

Bastille, “Çabuk,” dedi. “Neler bulabileceğinize bakın.”

Şarkı hemen masalardan birine yöneldi. Bastille etrafta dolanmaya başladı, tabloların arkasına muhtemelen bir kasa bulabilme ümidiyle bakıyordu. Orada bir süre durdum ve sonra raflara yöneldim.

Bastille, odanın karşısından, “Smedry,” diye fısıldadı.

Ona baktım.

Kendi gözündeki güneş gözlüklerini gösterdi. İzci Merceklerinin hâlen gözümde olduğunu o an fark ettim. Onları hemen Optikçi Mercekleri ile değiştirdim ve sonra geriye birkaç adım alarak odanın genelini görmeye çalıştım.

Diğerlerinden ayrışan bir parlaklık yoktu. Ama kitaplar... kaplarındaki yazılar biraz titreşiyordu sanki. Kaşlarımı çattım, ciltlerden birini aldım. Yazı titreşmeyi bıraktı ama yine de okuyamıyordum.

Bu, Büyükbaba Smedry'nin camdan kasasında olan kitaba benziyordu. Sayfalar karalamacalarla doluydu. Sanki çocuğun biri eline geçirdiği dolmakalem ve mürekkeple bir kâğıt parçasına çocuksu bir sanatsal dehşetle saldırmıştı. Satırlar arasında belirli bir yöne ya da ilişki yoktu.

"Bu kitaplar," dedim. "Büyükbaba Smedry'de benzin istasyonunda bunlardan bir tane vardı."

Şarkı, odanın diğer tarafından, "Unutulmuş Dil," dedi. "Kütüphanecilerin de onu çözebilmek için şansı yaver gitmemiş anlaşılan. Bak."

Bastille ve ben Şarkı'nın oturduğu yere gittik. Masanın üzerinde sayfalar dolusu çizik ve karalamaca vardı. Yanlarında, Latin alfabesindeki harflerin çeşitli kombinasyonları duruyordu. Belli ki birileri bu karalamacalarla bildiğimiz alfabe arasında bir ilişki kurmaya çalışıyordu.

"Eğer bu dili tercüme etmeyi *başardılarsa* ne olur?"

Şarkı güldü. "Onlara iyi şanslar dilerim. Âlimler *yüzyıllardır* bununla uğraşıyor."

"Ama neden," diye sordum.

"Çünkü," dedi Şarkı. "Açık değil mi? Unutulmuş Dil ile yazılan bu metinlerde önemli bilgiler gizli. Eğer öyle olmasaydı bu dil unutulmazdı."

Kaşlarımı çattım. Bu yaklaşımda içime sinmeyen bir şey vardı. "Bana tam tersi gibi geliyor," dedim. "Eğer bu dil bu kadar önemli olsaydı asla unutmazdık değil mi?"

İkisi de bana sanki deliymişim gibi baktı.

"Alcatraz," dedi Şarkı. "Unutulmuş Dil, kaza eseri unutulmadı. Onu bizler *unutturduk*. Tüm dünya üç bin yıl önce bir şekilde okumayı unuttu. Bunun nasıl olduğunu kimse bilmiyor ama Incarna'lar –bu metinleri kaleme alan insanlar– bu dünyanın, sahip oldukları bilgiye layık olmadığını düşündüler. Her şeyi unuttuk, üstelik dillerini okuma yöntemini bile."

Bastille yine, "Size okullarınızda hiçbir şey öğretmiyorlar mı?" dedi.

Ona duygusuz bir bakış attım. "Kütüphaneci okulları mı? Ne beklersin ki?"

Omuz silkti ve arkasını döndü.

Şarkı bana baktı, "Incarna'lar bizden çılmadan önce sahip olduğumuz bilgilerin sadece bir kısmını geri almamız üç bin yılımıza mal oldu. Üstelik hâlâ keşfedemediğimiz pek çok şey var. Üç bin yıllık çalışmaya rağmen Unutulmuş Dil'in sistematığını kimse de çözemedi."

Oda sessizliğe büründü. Sonunda Bastille bana baktı. "Evet?"

"Evet ne?"

Gözlüklerinin üstünden bana acı çeken bir bakış gönderdi. "Rashid Kumları. Burada mı?"

"Ah," dedim. "Parlayan bir şey görmüyorum."

"Güzel. Onların parıltısını Yenilenen Cam içinde saklansalar dahi görürsün."

Arkadaki raflara bakarak, "Garip bir şey fark ettim sanırım," dedim. "Kitapların ciltlerindeki karalamacalar ilk baktığımda titreşir gibi olmuştu."

Bastille başını salladı. "Bu bir dikkat alanı; gözlük, yazılara dikkatini çekmeye çalışıyordu."

"Gözlük, bir şeyi fark etmemi mi istiyordu?"

"Evet," dedi Bastille. "Tıpkı bilinçaltının bir şeyleri fark etmeni istemesi gibi. Gözlük canlı değil ama odaklanmana yardımcı

oluyor. Daha önce Unutulmuş Dil'i gördüğün için bilinçaltın kitap ciltlerindeki yazılara dikkatini çekmek istedi sanırım. Böylelikle, gözlük sana bir dikkat alanı yaratarak fark etmeni sağladı."

Şarkı, "İlginç," dedi.

Yavaşça başımı salladım, sonra Bastille'in görüntüsü hafifçe bulanıklaştı. Bu, başka bir dikkat alanı mıydı? Eğer öyleyse, Bastille ile ilgili olarak neyi fark etmem gerekiyordu?

Aklıma takılan esas şeyin ne olduğunu fark edip, *Optikçi alanlarıyla ilgili bunca şeyi nereden biliyorsun Bastille?* diye düşündüm. Bu kızda, insanlara gösterdiğinden daha fazlası vardı.

Bazı şeyler bana mantıklı gelmiyordu. Bastille neden Büyükba-ba Smedry'yi koruması için seçilmişti? Kesinlikle bunu yapabilecek maharetleri vardı ama nihayetinde henüz daha bir çocuktuk. Ayrıca, Optikçilik ile ilgili çok fazla bilgisi vardı, özellikle de hem bir öğretim görevlisi hem de bir Smedry olan Şarkı bile onun kadar fazlasını bilmiyor gibiydi.

Bu garipti.

Yukarıdaki paragrafları, hikâyenin devamına dair ipuçları olarak değerlendirebilirsiniz. Haklısınız. Bu düşünceler aklıma ilk geldiğinde geleceğe dair birer ipucu olabileceklerini düşünmemiştim. Bunun ne denli önemli olduğunu bilemezdim.

Çokça alaycı fikir geliştirmeye eğilimliyimdir. Şimdi de bir tane var mesela. Bunların çoğu, *gerçekten* önemsizdir. Bu yüzden, sadece bir anlam ifade edenler hakkında konuşurum. Örneğin size kütüphanedeki lambaların pek çoğunun meyve ve sebze şeklinde olduğunu söyleyebilirdim. Bunun konumuzla bir alakası olmadığından anlatımımın dışında bıraktım. Benzer şekilde Bastille'in saç diplerini gördüğüm ve saçlarını orijinal rengi olan kıvılcık bırakmak yerine neden gümüş rengine boyadığını merak ettiğim bölümü ilave edebilirdim. Ama bu kısım da hikâyemizle alakalı...

Ah. Bekleyin. Aslında bu *alakalı*. Neyse, boş verin.

“Gitmeye hazır mıyız?” diye sordu Bastille.

“Ben bunları alıyorum,” dedi Şarkı. Çantasının fermuarını açtı, bir Uzi’yi kenara atarak çevirmen notlarını koydu. “Eğer bunları burada bırakırsam Quentin beni öldürür.”

Çantasına koyması için Unutulmuş Dil’de yazılan bir kitabı uzatırken ona, “Al,” dedim. “Bunu da onun için yanında götürebilirsin.”

“Güzel fikir,” dedi ve fermuarı kapattı.

“Yalnız, anlamadığımı bir şey var,” dedim.

“Bir şey mi?” dedi Bastille gülerek.

“Kütüphaneciler bu aşırı yoğun çalışmalarını neden sessizlik içinde yapıyorlar?” diye sordum. “Bu kadar çile çekmeye gerek var mı? Amacı ne?”

Bastille, rahatsız bir edayla, “Eğer kötü Kütüphaneciler tarikatındaysan bir sebebe ihtiyacın var mı sence?” diye sordu.

Sessiz kaldım.

Şarkı, “Bir amaçları var Bastille,” dedi. “Herkesin yaptıkları arkasında bir amaç vardır. Kütüphaneciler Biblioden isimli bir adam tarafından kuruldu. Çoğu kişi ona Arzuhâlcı derdi. Ona göre dünya çok ama çok garip bir yerdi ve düzenlenmesi ve kontrol altında tutulması gerekiyordu. Biblioden’in öğretilerinden bir tanesi Ateş Metaforudur. Buna göre, ateş eğer serbest bırakılırsa etrafındaki her şeyi yakar ve yok eder. Buna karşın eğer onu zapt ederseniz çok işlevsel olabilir. Kütüphaneciler diğer şeylerin –Optiksel güçlerin, teknolojinin ve Smedry Yeteneklerinin– zapt edilmesi gerektiğini düşünüyor. Kontrol altında tutulmaları gerektiğini.

Bastille, “Her şeyi daha iyi bildiklerini düşünenler tarafından kontrol altında tutulması,” dedi. “Kütüphaneciler.”

“Öyleyse,” dedim, “tüm bunlar bir kamuflaj...”

“Tüm bunlar, Arzuhâlcî’nin öngördüğü dünyayı yaratmak için,” dedi Şarkı. “Bilginin seçilmiş birkaç kişi tarafından dikkat-

lice kontrol edildiği ve gücün bu insanları takip edenler arasında dağıtıldığı bir yer yaratmak için. Garip ya da olağan dışı hiçbir şeyin olmadığı bir dünya için. Büyüyle dalga geçilen ve her şeyin harika bir şekilde sıradan olduğu bir yer için.”

Ve bu da bizim uğruna savaştığımız şey, diye düşündüm. İlk kez anlamaya başlıyordum. Her şey bundan ibaret.

Şarkı, çantasını omzuna aldı, gözlüklerini ayarladı. Bastille de kapıyı araladı ve koridorda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa göz attı. Bastille bu işle meşgulken yerde duran Uzi'yi fark ettim. Çaktırmadan yaklaştım, Uzi'nin etrafında dolandım ve onu aldım.

İşte bu, içinde bulunduğum durumda tam da *herhangi* on üç yaşındaki bir çocuğun yapacağı bir başka hareket. Tam o anda, şahane yeteneğim kendisini silahı ona temas ettiğim anda bozarak gösterdi. Silah neredeyse iç çeker gibi bir ses çıkardı ve yüzlerce parçaya ayrıldı. Kurşunlar sanki birer bilye gibi yuvarlandı ve elimde silahın kabzasıyla kalakaldım.

“Ah,” dedi Şarkı. “Onu orada bırakacaktım Alcatraz,”

“Yani,” dedim elimdeki son parçayı da yere atarken. “Düşünmüştüm de... ah, her ihtimale karşı bu silahı tutmam gerekiyordu. Kimsenin böylesi ilkel bir silah bulup yanlışlıkla kendisini yaralamasını istemeyiz.”

“Güzel fikir,” dedi Şarkı. Bastille kapıyı açık tuttu ve koridora çıktık.

Bastille, “Sıradaki kapı,” dedi.

Başımı salladım, gözlüklerimi değiştirdim. İzci Mercceklerini takar takmaz bir şey fark ettim: yerde parlak, siyah ayak izleri vardı.

İzler hâlâ tazeydi; ayak izlerinin ben izlerken yavaş yavaş kaybolduklarını görebiliyordum. Ve bu ayak izlerinde... *güç* olduğu kesindi. Onların kime ait olduğunu görür görmez anladım.

Ayak izleri, yanında sarı-siyah bir çift ile birlikte koridor boyunca uzanıyor ve sonra kayboluyordu. İzler sanki yanıyordu, sanki yere benzin dökülmüş ve siyah ateşle tutuşturulmuştu.

Bastille, sıradaki kapıya doğru ilerlerken bir karar verdim. Gergin bir tonda, "Odayı boş ver," dedim. "Beni takip edin!"

10

Bana hâlâ sinir olmadınız mı?

Güzel. Sizi hayal kırıklığına uğratmak için gerçekten çok çalıştım; bunun sebebini belki sonra anlatırım. Mesele bunu, hikâyenin en güzel yerlerini bölüm sonlarına bırakarak yapıyorum. Bu tip şeyler okuyucuyu, yani sizi hikâyemin içine çekilmeye zorluyor.

Bu kez, hikâyenin güzel kısmı için bir iyilik düşünüyorum. Önceki bölüm sonunda kullandığım ifade, kitabın en başında çengel olarak kullandığımdan tamamen farklıydı. Hatırlıyorsunuz değil mi? Unutmuş olma ihtimalinize karşı tekrar edeyim. Şöyle bir şeydi:

“İşte oradaydım, son kullanma tarihi geçmiş ansiklopedilerden yapılmış bir sunağa bağlanmış hâlde kötü Kütüphaneciler tarikatının karanlık güçlerine kurban edilmek üzereydim.”

Böylesi bir davranışın –kitap başlangıçlarında olta atmak– mazereti yoktur. Aslında bir kitabın başında yukarıdaki gibi bir cümle okursanız, okumayı *bırakmanız* gerektiğini bilmelisiniz. Sağlam bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, yazar buna benzer bir çengel kullandığında zavallı kahramanın o sunağa neden bağlı olduğunu açıklayabilmesi pek muhtemel değildir ve eğer bir açıklama gelecekse bile bu kitabın son bölümünden önce olmayacaktır. Aslında en başından beri öğrenmeyi *arzuladığınız* o küçük hikâye par-

çasına kavuşabilmek için uzun uzun paragraflar okumak, betimlemelerin içinde gezinmek ve bitmek bilmez düşünce seanslarına katlanmak zorunda kalırsınız.

Oltalar ve hikâyenin en güzel yerleri sadece bölüm sonlarına aittir. Böylece, okuyucu direkt olarak sonraki sayfaya geçer ve şansı yaver giderse böyle saçma bir bölünme seansı yaşamadan hikâyenin devamını kesintisiz bir şekilde okuyabilir.

Yazarlar zaman zaman keyfine düşkün tipler olabiliyor.

Bastille, ben ayak izlerinin peşinden koridor boyunca ilerlemeye başlamışken arkamdan seslendi. “Alcatraz?”

Ona takip etmesi için işaret ettim. Siyah ayak izleri hızla soluyordu. Doğru, siyahlar çabuk kaybolsa bile biraz daha uzun süre kaldığını düşündüğüm sarıları takip edebilirdik. Ama eğer siyahları takip etmezsem ileride bir yerde ayrılıp ayrılmadıklarını öğrenemezdim.

Bastille ve Şarkı arkamdan aceleyle geliyordu. Yürürken aklıma o anda ne yaptığım geldi: Karanlık Optikçiyi takip ediyordum. Karanlık Optikçinin kim olduğunu tam olarak bilmiyordum ama onlardan biriyle tanışmak istemediğime emindim. Nihayetinde bu adam beni öldürmek için peşimden silahlı birini gönderen kişi pekâlâ olabilir.

. Ayrıca, Karanlık Optikçinin kütüphaneyi yöneten kişi olduğundan oldukça emindim. Çevredeki en önemli insandı. Bu da onu muhtemelen, Rashid Kumlarının nerede saklandığını bilen kişi yapıyordu. Ayrıca, o kumları geri almak istiyordum. O kumlar benim anne babamla olan bağlantımdı, belki de başlarına ne geldiği konusunda bulup bulabileceğim yegâne ipucuydu. Yürümeye devam ettim.

Şu anda okurlardan bazıları ne kadar da cesur olduğumu düşünüyordur. Aslında yaptığım şeyi düşündükçe içimde kıyametler kopuyordu. Bunu yaparken tek mazeretimin, içinde olduğum tehlikenin boyutundan bihaber olmamdı. Özgür Krallıklar ve Optikçi-

lerle ilgili bilgilerle daha yeni tanışmıştım ve bahsedilen bu tehdit bana pek gerçek gelmiyordu.

Eğer riski bilseydim –bu yolu izlemenin yaşatacağı acı ve ölüm– geri dönerdim. Ayrıca bu, otobiyografi yazarlarımın söylediklerinin aksine doğru karar olurdu.

Bastille hızlı adımlarla yanıma yaklaşarak, “Ne yapıyoruz?” diye fısıldadı.

“Ayak izleri,” diye fısıldayarak cevapladım. “Kısa süre önce buradan birileri geçmiş.”

“Yani?”

“İzler siyah.”

Bastille bir an durdu ve geride kaldı. Sonra hızla bana yetişti ve “Ne kadar siyah?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Simsiyah.”

“Ama...”

“Bu o,” dedim. “Ayak izleri sanki... yanıyor. Sanki taşları kavuruyor ve zemin eriyor. İşte o kadar siyah.”

“Öyleyse o Karanlık Optikçi,” dedi. “Onu takip etmek istemeyiz.”

“Elbette isteriz. Kumları bulmak zorundayız!”

Bastille kolumu kavradı ve çekerek beni durdurdu. Şarkı, arkamızdan oflaya puflaya yetişti. “Belki büyükbaban yüksek seviyeli bir Karanlık Optikçi ile mücadele edebilir. *Belki*. Kaldı ki kendisi inanılmaz bir Mercek birikimi olan, Özgür Krallıklar’ın yaşayan belki de en büyük Optikçisi. Senin elinde ne var? İki çift mi?”

Ceketimin cebini yoklayarak, *üç*, diye düşündüm. *Ateşsalan Mercikleri. Eğer onları Karanlık Optikçi üzerinde kullanabilirsem...*

“Bu bakışı biliyorum,” dedi Bastille. “Büyükbaban da aynı bakışı atar. Çatırdayan Cam Smedry! Ailenizde herkes aptal mı! Yetenek genleriniz, insanlara sağduyuyu veren genlerin mi yerine geliyor? Bu kadar aptalca davranmakta ısrar edersen seni nasıl koruyabilirim?”

Tereddüt ettim. Koridor boyunca son siyah ayak izi de kayboldu ve geriye yalnızca sarılar kaldı. İzlere baktım, kaşlarımı çattım.

Aklımdan, *bir şeyler kaçırıyorum*, diye geçirdim.

Büyükbaba Smedry İzci Mercekleri ile ilgili bir şeyler anlatmıştı. Demişti ki... tanıdığım kişilerin ayak izleri daha uzun süre görünür oluyor. Arkama dönüp geldiğimiz yola baktım. Kendi ayak izlerim beyazdı ve kaybolmuyorlardı. Bastille ve Şarkı'nınkiler ise kaybolmaya başlamıştı bile.

Sarı izler, diye düşündüm, Karanlık Optikçinin gittiği yöne doğru uzanıyordu. *Bu izler tanıdığım birine ait olmalı...*

Bu, görmezden gelemeyeceğim kadar büyük bir gizemdi.

Cebime uzandım ve Büyükbaba Smedry'nin bana verdiği kum saatini çıkarttım. Kum saatini Bastille'e doğru tutarak, "Bak Bastille," dedim. "Buranın devriyeden dönen kütüphanecilerle dolmasından önce ancak *yarım saatimiz* var. Eğer bu olursa ve yakalanırsak Kütüphaneciler kumlara sonsuza dek sahip olur. Etrafta dolanıp kapı kapı gezmeye vaktimiz yok. Burası *çok* büyük. Aradığımıza ulaşmamızın tek bir yolu var."

Bastille, "Kumlar Karanlık Optikçide olmayabilir bile," dedi.

"Belki," dedim. "Ama nerede olduğunu bilebilir ya da bizi oraya götürebilir. Onu takip etmeyi en azından denemeliyiz. Bu, sahip olduğumuz en iyi seçenek."

Bastille isteksizce onayladı. "Onunla savaşıma kalkışma ama," dedi.

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedim. "Endişelenme, her şey yolunda gidecek."

Eğer bu söylediğime inandıysanız elimde sizin için harika bir satılık köprü var... *Ay'da*.

Kendi tarafımdan baktığımda, Karanlık Optikçi ile karşılaşmayı gerçekten *istemi-yordum*. İçimden bir parça Bastille'in beni ikna etmesini istiyordu. Pervasızca hareket ettiğimde genellikle etrafımda beni durduracak yetişkinler olurdu. Ama işler şimdi başkaydı.

Kaderin bir oyunu olsa gerek –hatta konuşan dinazorlar ve kötü Kütüphanecilerden de daha ilginç bir şey bu– işin başında ben vardım. İnsanlar beni dinliyordu. Eğer yanlış bir karar verirsem sadece kendi başımı değil Bastille ve Şarkı'nın başlarını da derde sokabileceğimi anlamaya başlamıştım.

Bu acı verici bir düşünceydi. Hayatım değişiyordu ve kendime olan yaklaşımım da değişmeliydi. Bir kahramana dönüşmeye başladığımı düşünebilirsiniz ama işin aslı kendimi daha da büyük bir çöküşe hazırlıyordum.

“Ortalıkta gözükmeyeceğiz,” dedim. “Kulak kabartacağız ve Karanlık Optikçinin kumların yerinden bahsetmesini umacağız. Amacımız onunla *savaşmak* değil. Tehlike baş gösterdiği anda –ya da Şarkı takılırsa– geri çekileceğiz. Tamam mı?”

Bastille ve Şarkı onayladı. Arkamı döndüm. Sarı ayak izleri hâlâ oradaydı. Biraz daha dikkatli bir şekilde izlerin peşinden yürüdüm. Birkaç kemer ve kemere bağlı kapı daha geçtik ama ayak izleri kapılardan hiçbirine girmiyordu. Koridor kütüphanenin derinliklerine doğru gittikçe gidiyordu.

Kenarları açılı, kavuna benzeyen bir fenerin yanından geçerken, *neden içi kale gibi görünen bir kütüphane yapsınlar ki?* diye düşündüm. Fenerin üzerinde büyük bir ateş yanıyordu ve –içinde bulunduğumuz gergin ortama rağmen– aklıma bir şey geldi.

Yürürken, “Ateş,” dedim.

Bastille, “Ne?” diye sordu.

“Bana bu fenerlerin elektrikli aydınlatmadan daha ileri olduğunu söyleyemezsiniz.”

“Sen hâlâ *orada* mısın?”

Bir kesişim noktasına gelip durduğumuzda omuz silktim. Bastille etrafı kontrol etti ve kimsenin olmadığından emin olunca bize işaret etti.

“Bana pek pratik gelmiyorlar,” diye fısıldadım. “Elektrikli aydınlatmaları tek bir düğmeyle açıp kapatabilirsin.”

“Aynı şeyi fenerlerde de yapabilirsin,” dedi Bastille. “Sadece düğme yok.”

Kaşlarımı çattım. “Ah... tamam.”

“Ayrıca,” diye fısıldadı Bastille. “Bu fenerlerle bir şeyleri yakabilirsin de. Bunu elektrikli olanlarla yapabilir misin?”

“Yani, hepsiyle değil.” O sırada koridorda bir yöne dönen ayak izlerini gösterdim. “Ama bu genel geçer bir olay. Açıktaki ateş bir sürü şeyi yakabilir.”

Güneş gözlükleri yüzünden göremiyordum ama Bastille’in bana bakıp gözlerini devirdiğine dair kuvvetli bir izlenimim vardı. “Sadece *istediğin* şeyleri yakarlar Smedry.”

“Bu *nasıl* oluyor?”

“Bak, bunun için zamanımız var mı?”

“Aslında hayır,” dedim. “Şuraya bak.”

İleriyi, koridorun geniş bir odaya açıldığı yeri gösterdim. Bu olay Bastille için oldukça şanslı bir durumdu zira bana slimatik fenerlerin nasıl çalıştığını anlatmak zorunda kalmayacaktı; hiçbir şekilde anlatamayacağından da emindim. Bunu direkt olarak cehaletini göstermek için söylemiyorum. Böyle şeyler yaptığımda genellikle kafama çanta savuruyor.

Koridorda önce Bastille ilerledi. Hislerime rağmen Bastille’in koridor boyunca eğilerek ve duvara yakın hâlde sessizce ilerleme yöntemine hayran olmuştum. İlerideki oda koridordan çok daha iyi aydınlatılmıştı ve Bastille’in hareketleri duvara gölgesini yansıtıyordu. Bastille, koridorun odaya açıldığı noktaya ulaştığında bana ve Şarkı’ya gelmemiz için işaret etti. İleriden gelen sesleri duyabiliyordum.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yaklaştım ve Bastille’in yanına çömeldim. Şarkı, arkamızda konumlandığında çantasını yere koymasından ötürü hafif bir tıkırtı olmuştu. Bastille çok sert bir bakış attı ve Şarkı özür dileme mahiyetinde bir hareket yaptı.

Koridorun sonunda geniş, üç kattan oluşan bir avlu vardı. Daire şeklindeydi ve koridorumuz aşağıdaki giriş katına bakan ikinci kat balkonuna çıkmıştı. Ayak izleri dönmüş ve aşağı inen merdivenlere yönelmişti. Balkonun kıyısına süründük ve takip ettiğimiz insanları gördük.

Bir tanesi gerçekten de tanıdığım biriydi. Hayatım boyunca bildiğim biri: Bayan Fletcher.

Mantıklıydı. Nihayetinde Büyükbaba Smedry kurnları odamdan çalanın o olduğunu söylemişti. Bu fikir bana hâlâ saçma geliyordu ama son zamanlarda kafamı karıştıracak pek çok şey olmuştu. Şimdi haklı olduğunu görebiliyordum.

Ayrıca, normal hayatımda gördüğüm birini bir kütüphanenin ortasında görmek garipti. Bayan Fletcher arkadaşım değildi ama hayatımdaki sayılı sabit şeylerden biriydi. Bir koruyucu aileden bir diğerine gönderilirken hareketlerimi kontrol ediyordu, bir eli her zaman üstümdeydi, benimle ilgileniyordu...

Casusluk mu yapıyordu?

Bayan Fletcher, çekici olmayan siyah gömleğini giymiş, saçlarını sıkıca topuz yapmış ve kemik çerçeveli gözlüğünü takmıştı. Siyah gömlek ve kırmızı kuşağıyla karanlık işler kıyafeti giymiş iri kıyım birinin yanında duruyordu. Bayan Fletcher ile konuşmak için döndüğünde bir gözünde bant olduğunu gördüm. Diğer gözünde ise tek, kırmızı camlı bir gözlük vardı.

Bastille derin bir nefes çekti.

"Ne?" dedim sessizce.

"Tek gözü var," dedi. "Bu sanırım Radrian Karayanık. Çok güçlü bir Optikçidir Alcatraz; gücünü daha fazla odaklayabilmek ve gözüne yönlendirebilmek için tek gözünü kendisinin çıkarttığı söylenir."

Kaşlarımı çattım. "Karayanık mı?" diye fısıldadım. "Garip bir isim."

"O bir dağ adı," dedi Bastille. "Sanırım Alaska dediğiniz eya-

lette. Kütüphaneciler dağ isimlerini kendi isimlerinden seçerler; tıpkı hapishane isimlerini bizimkilerden seçtikleri gibi.”

Başımı kaşıdım. “Alcatraz adasının benden daha yaşlı olduğundan oldukça eminim Bastille.”

“Adını senden önce yaşayan birinden aldın Alcatraz,” dedi yanıma sürünerek gelen Şarkı. “Uzun zaman önce yaşamış ünlü bir Optikçi. Bizim dünyamızdaki insanlar –tıpkı rakiplerimizde olduğu gibi– isimleri tekrar tekrar kullanırlar. Bu bağlamda geleceğiyiz.”

İleri eğildim. Karayanık o kadar da tehditkâr görünmüyordu. Gerçi kibirli bir sesi ve biraz baskıcı görünen simsiyah bir kıyafeti vardı. Yine de daha teatral bir şey bekliyordum. Mesela bir cübbe olabilirdi.

Elbette çok önemli bir şeyi atlıyordum. Bunu az sonra göreceksiniz.

Bastille, yanımda çok gergin görünüyordu. Çantasını açıp içinden bir şeye uzandığını gördüm. Garip bir hareket diye düşündüm zira o çantanın içinde bir Karanlık Optikçiye meydan okuyabilecek bir şey olduğunu sanmıyordum. Her neyse, aşağıdan gelen sesler kısa sürede ilgimi çekmişti. Karayanık’ın söylediklerini ancak duyabiliyordum.

. “... geçen gece onu korkutmasaydın,” dedi Optikçi, “bu kötü durumda olmazdık.”

Bayan Fletcher kollarını kavuşturdu. “Sana kumları getirdim Radrian. İstedğin buydu.”

Karayanık başını salladı. Ellerini arkadan kavuşturmuştu bir daire şeklinde yavaş yavaş yürümeye başladı. Cilalı ayakkabıları taşta takırdıyordu.

“Çocuğa göz kulak olman gerekiyordu,” dedi, “*sadece* kumları alman değil. Bu yarım yamalak bir iş oldu Shasta. Çok yarım yamalak. Seni, çocuğu almak için sıradan bir kabadayı göndermeye iten neydi?”

Silahlı adamı Bayan Fletcher göndermiş diye düşündüm. Öfkeden deliye dönmüştüm. Gerçekten de onlar için çalışıyordu. Hem de ilk günden beri.

"Bu her zaman yaptığım şey," diye terslendi Bayan Fletcher. "Çocuğu başka bir koruyucu aileye götürmek için kendi adamlarımdan birini yolladım."

Karayanık döndü. "Adamın Smedry'ye silah çekti."

"Tamam, bunun olmaması gerekiyordu," dedi Bayan Fletcher. "Birileri ona rüşvet vermiş olmalı; diğer gruplardan birileridir diye tahmin ediyorum. Parçalanmış Mercek Tarikatı belki? Soruşturma tamamlanana kadar bundan emin olamayız ama korkarım çocuğa yardımcı olabileceğinden şüphe ediyorlar."

Bana yardım etmek mi? Bu yorum kafamı kaşıma sebep oldu. Bu ifadede daha ağır bir anlam vardı. Bayan Fletcher'ın beni öldürtmek istemediğini ima ediyordu. Aptalca olduğunu bilsem de biraz rahatlamıştım.

Aşağıda, Karayanık başını salladı. "Çocuğu almaya kendin gitmeliydin Shasta."

"Gidecektim, ama..."

"Ama ne?"

Bir süre sessiz kaldı. "Anahtarlarımı kaybettim," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bu saçma bir ifadeydi. Buna karşın Karayanık sadece gülmekle yetindi. "Hâlâ seni alt ediyor değil mi?"

Bayan Fletcher'ın kızardığını görebiliyordum. "Benimle olan sorununu anlamıyorum. Çocuğu vurmaya kalkışan adam başkası için çalışıyordu. Şimdi, kumların ne işe yaradığını öğrenmeye odaklanmalıyız."

"Sorun şu ki Shasta," dedi Karayanık vakur bir ifadeyle, "bu operasyon yarım yamalak yapıldı. Adamlarım böyle yarım yamalak işler yaptığında bu *beni* yetersiz gösteriyor. Ki bundan hiç hoşlanmıyorum." Durdu, Bayan Fletcher'a baktı. "Şu anda hataya tahammülümüz yok. İhtiyar Smedry şehirde bir yerlerde."

Bayan Fletcher durdu. "O mu? O olduğuna emin misin?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Çok sayıda usta Optikçi var Radrian," dedi.

Karayanık başını salladı. "Sizlerin İhtiyar'ın işçiliğini tanıyabileceğinizi varsayıyorum. O şehirde."

"Pekâlâ," dedi Bayan Fletcher. "Eğer Leavenworth buradaysa şimdiye gitmiştir. Biz onu takip etmeye başlamadan çocuğu İç Kitapya'dan çıkartmıştır."

Karayanık sessizce, "Belki de," dedi.

İyice kıvrıldım. Dinlerken Karayanık hakkındaki önceki fikirlerim değişmişti. Bu adamı sevmemiştim. Karayanık iki kere düşünen biri gibiydi. Dikkatliydi.

Tehlikeliydi.

Karayanık, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Her zaman meraklı olmuşumdur," dedi. "Neden safkan bir Smedry'yi büyütülmesi için İç Kitapya'da bıraktılar? İhtiyar Leavenworth oğlanı bulacağımızı biliyor olmalıydı. Onu yakalayacağımızı, kontrol altına alacağımızı. Bu garip bir hamle, sence de öyle değil mi?"

Bayan Fletcher omuz silkti. "Belki de onu istemediler. Korumacı ailelere yaptıkları düşünülürse..."

Ne? diye düşündüm. Konuş, daha fazlasını söyle!

Ama Karayanık sustu. Sadece düşünceli bir şekilde başını salladı. "Belki. Çocuğun aşırı derecede güçlü bir Yeteneği var. Ayrıca kumlar da her zaman buradaydı. İhtiyar Smedry tıpkı bizim gibi bunu, kumların çocuğum on üçüncü yaş gününde geleceğini biliyordu."

"Yani, çocuğu kumlara erişebilmek için yem olarak kullandılar," dedi Bayan Fletcher. "Ama onlardan hızlı davrandık."

"Ve ihtiyar Smedry'ye de çocuk kaldı. Bu paylaşımın daha iyi olan yarısı kimde kaldı merak ediyorum?"

Aklımdan, *bana kumların yerini söyle!* diye geçirdim. *İşe yarar bir şeyler söyle!*

“Kumlara gelince,” dedi Bayan Fletcher. “Ödeme konusu var...”

Karayanık döndü ve yüzünde bir duygu ifadesi yakaladım. Bu öfke miydi?

Bayan Fletcher bir parmağını kaldırdı. “Sahibim değilsin Karayanık. Öyleymişsin gibi davranma.”

Karayanık gülümseyerek, “Ödemen yapılacak kadın,” dedi.

O gülümseme, pek de görmek isteyeceğiniz türden bir gülümseme değildi. Karanlıktı. Takip ettiğim ayak izleri kadar karanlık... Bir insanın başka bir insana nefretle yaptığı bir hareket esnasında gözlerindeki ifade kadar karanlıktı. Sessiz bir gecede, orada bir şeylerin olduğundan ve sizi izlediğinden emin olduğunuz sakın ve aydınlatılmamış bir sokak kadar karanlık.

Radrian Karayanık'ın “Karanlık” Optikçi unvanını bu gülümsemeden aldığına emindim.

“Çocuğu da satardın değil mi?” dedi Karayanık. Hâlâ gülümsüyordu ama tek camlı gözlüğünü çıkartmış, silmiş ve cebine koymuştu. “Servet uğruna onu elden çıkarırdın, tıpkı kumlar gibi. Bazen beni bile etkiliyorsun Fletcher.”

Bayan Fletcher omuz silkti.

Karayanık gözüne başka bir tek camlı gözlük taktı.

Bekle, dedim kendi kendime, neyi unutuyorum?

O anda neyi unuttuğumu anladım. Aşağıda, Bayan Fletcher'ın ayak izleri Karayanık'ınkilerle birlikte parılıyordu. Gözümde hâlâ İzci Mercekleri vardı. Sessizce küfrederek onları çıkardım ve Optikçi Merceklerimi taktım.

Karayanık'ın etrafında titrek bir siyah bulut vardı. Tıka basa güçle doluydu, öyle bir alan yayıyordu ki parıldayan berbat karanlık karşısında gözlerimi kırıştırmak zorundaydım.

Eğer Karayanık böyle bir alan yayıyorsa... benim alanım nasıldı?

Karayanık, hep beraber saklandığımız yere doğru bakarak gülümsedi. Sonra tek camlı gözlüğü bir güç boşalması ile parladı.

Anında kendimden geçtim.

Şimdi neler olacağı konusunda tahminler yürütmüşsünüzdür: Ben, sunağa bağlı bir hâlde kurban edilmeyi beklerken. Maa-
lesef yanılıyorsunuz. Hikâyede oraya daha gelmedik.

Anlattıklarım sizi rahatsız edebilir. Hatta hayal kırıklığına da uğratabilir. Eğer öyleyse amacıma ulaşmışım demektir. Yine de bu kitabı duvara fırlatmadan önce hikâye anlatıcılığıyla ilgili bir şeyi anlamanız gerekiyor.

Bazıları, bizlerin renkli hayal güçlerimiz olduğunu ve bunu paylaşmak istememizden ötürü yazdığımızı düşünüyor. Bazıları ise içimizden hikâye fışkırdığını ve bu sebeple ilhamiyet anlarında bir şeyler karalamamız *gerektiğini* savunuyor.

İki grup da tamamen yanılıyor. Yazarlar, tek ama tek bir sebepten ötürü kitap yazar: İnsanlara işkence etmeyi seviyoruz.

İşkence medeni toplumlarda kabul görmüyor. Şükür ki, yazar cemiyeti hikâye anlatıcılığının insanlara çok daha güçlü –ve tatmin edici– bir acı verme yöntemi olduğunu keşfetti. Hikâyeler yazarız. Bunu yaparak da okuyucularımıza her türlü kötü şeyi yasal yoldan uygulayabiliriz.

Örneğin, yukarıda kullandığım kelimeye bakın. *İlhamiyet*. Böyle bir kelime yok; onu ben yarattım. Neden mi? Çünkü binlerce okuyucunun bu şahane kelimenin anlamını öğrenmek için sözlük karıştırması fikri hoşuma gitti.

Yazarlar, sevilen ve arkadaş canlısı karakterler de yaratırlar ve sonra da onlara berbat şeyler yaparlar (onları, Kütüphaneciler tarafından kontrol edilen, nahoş görünümlü zindanlara atmak gibi). Bu, okuyucuları yaralar ve karakterler için endişelenmelerine sebep olur. Basit gerçek şudur: Yazarlar insanları kıvrandırmayı sever. Eğer durum böyle olmasaydı tüm romanlar doğum günü partisi yapan sevimli tavşanlarla tıka basa dolu olurdu.

Benim –Özgür Krallıklar’daki en varlıklı ve en ünlü kişilerden biri– bu kitabı yazmakla neden uğraştığımı artık biliyorsunuz. Sizlere, düşündüğünüz kahraman olmadığımı kanıtlamamın tek yolu bu. Size söylüyorum, şimdi kendinize sorun: Herhangi bir makul, iyi kalpli insan yazar olur mu? Elbette hayır.

Bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyorum. Anne ve babamın başına gerçekte ne geldiğini biliyorum. Rashid Kumlarının gerçek sırrını biliyorum. Her şeyin sonunda, altında asidik bir eriyik fokurdayan alevli bir sunağa bağlı hâlde, Kütüphaneci infazcısının hançerinde eğilip bükülen yansımamı gördüğüm noktaya nasıl ulaştığımı biliyorum.

Ben iyi bir insan değilim. İşte bu yüzden de size bunları anlatmayacağım. En azından şimdi değil.

Bastille, “Bu kadar *aptal* olabildiğime inanamıyorum!” dedi.

Gözlerimi kırptırdım, yavaş yavaş ayılıyordum. Sert bir şeyin üzerinde yatıyordum.

Bastille, “Alcatraz’ın da bir alanı olduğunun farkına varmalıydım,” diye devam etti. “Çok açıktı!”

“Optikçi Merceklerini yeni yeni kullanmaya başladı Bastille,” dedi Şarkı. “Şimdiden bir alanı olduğunu bilemezdin.”

Bastille başını salladı. “Dikkatsiz davrandım. Sadece... o aptalın bir Optikçi olduğu fikrine alışmadım. Hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyordu.”

İnledim ve gözlerimi açtım. Tepemde taştan bir tavan uslu uslu

duruyordu. Üzerinde yattığım sert şey ise zemin olsa gerekti. Ayrıca hayır, benimle arkadaş olmak istemiyordu.

“Ne oldu?” diye sordum alnımı ovalarken.

“Şok Mercekleri,” dedi Bastille. “Ya da... tek bir Şok Merceği. Mercekten çıkan ışık, o anda Optikçiye bakan herkesi yere serer.”

Homurdandım, oturdum. “Onlardan bir çift edinsem iyi olacak.”

“Kullanması *çok* zordur,” dedi Bastille. “Bunu becerebileceğini sanmıyorum.”

“Bana duyduğun güven için teşekkür ederim,” diye homurdandım. Bir hücrede olduğumuz açtı. Hapishaneden ziyade mağaraya benziyordu. Bir köşede, belli ki üzerinde uyunması için bırakılan bir saman yığını vardı ve duvara asılı bir adet sepet dışında odada başka bir “imkân” bulunmuyordu.

Kesinlikle içinde uzun süre geçirmek istediğim türden bir yer değildi. Özellikle de içeride karşı cinsten birileri varsa.

Tökezleyerek ayağa kalktım. Ceketim tıpkı Şarkı'nın silahı ve Bastille'in el çantası gibi gitmişti. “Orada biri var mı?” dedim sakince. Hücrenin üç taş duvarı vardı, ön duvar ise daha modern tasarlanmış, kafesvari bir hava verilmişti.

“Bir muhafız,” dedi Bastille. “Savaşçı.”

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve hücrenin ön kısmına doğru ilerledim. Bir elimi parmaklıklara koydum ve Yeteneğimi çalıştırdım.

En azından denedim. Hiçbir şey olmadı.

Bastille güldü. “Çalışmayacak Smedry. Parmaklıklar Güçlendirilmiş Camdan yapılmış. Smedry Yetenekleri ve Optikçi güçleri parmaklıklara etki edemez.”

“Ah,” dedim elimi indirirken.

“Zaten ne yapmayı umuyordun ki?” dedi öfkeyle. “Bizi mi kurtaracaktın? Oradaki asker ne olacak? Peki ya yan odadaki Karanlık Optikçi?”

"Bunları düşünmemiştim ama..."

"Evet. Evet, siz Smedry'ler *asla* düşünmezsiniz! 'Görmek' ve 'bilgi' ile ilgili konuşup durur ama işe yarar hiçbir şey yapmazsınız. Plan yapmaz sadece *gidersiniz*. Hepimizi de yanınızda götürürsünüz!"

Hızla döndü ve benden olabildiğince uzaklaştı, sonra yere oturdu ama bana bakmadı.

Sessiz bir şekilde durdum. Sersemlemiştim.

Şarkı ön tarafa, yanıma gelerek sessizce, "Onu kafana takma Alcatraz," dedi. "Yakalandığımız için kendine kızgın."

"Bu onun hatası değildi," dedim. "Benimdi."

Benim hatamdı. Bu, sıklıkla söylediğim bir şey değildi. Bu cümle ağzımdan çıkarken biraz şaşırmıştım.

"Aslında," dedi Şarkı, "bu *hiçbirimizin* hatası değil. Karayanık'ı izlememiz konusunda haklıydın; o muhtemelen kumlara ulaşabilmek için en iyi şansımızdı. Ama işte, olaylar tersine döndü."

Şarkı iç çekti, kafasını parmaklıklardan birine sürttü. Ben de uzandım ve birine dokundum, Bastille'in haklı olduğunu anladım, parmaklık pek de demir gibi değildi. Fazla pürüzsüzdü.

Şarkı, "Güçlendirilmiş Cam olsun ya da olmasın bu parmaklıklardan kurtulabilmeyi başarmış pek az Smedry var," dedi. "Ah, öyle bir yeteneğe sahip olmak..."

"Bence senin Yeteneğin oldukça işlevsel," dedim. "Bizi aşağıda kurtardı, ayrıca dikkat dağıtma amaçlı düşüşün de harikaydı. Daha önce böylesi harika bir hareket hiç görmemiştim!"

Şarkı gülümsedi. "Bunu inanmadan söylediğinin farkındayım. Ama yine de teşekkür ederim."

Bir süre sessizce durduk ve o anlarda hissettiğim şeyin suçluluktan ziyade hayal kırıklığı olduğunu anladım. Şarkı'nın söylediğinin aksine yakalanmamızdan ötürü sorumluluk hissediyordum. Olmakta olan şeyin ağırlığı yavaş yavaş üzerime binmeye başladı.

Çocukları evlerinden aldırarak için silahlı adamlar gönderen

tiplere –ki bunlara yürürken yerde simsiyah alevler içinde ayak izleri bırakacak kadar kötü biri de dâhildi– esir düşmüştüm. Karayanık şüphesiz ki isteseydi beni oracıkta öldürebilirdi. Beni canlı tutmalarının bir sebebi olmalıydı. Ve bu sebebin ne olduğunu bilmek istemediğime dair olan hissiyatım giderek güçleniyordu.

Gerçek anlamda korku hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Yıllar içinde biraz duyarsız olmayı öğrenmiştim; öğrenmek zorundaydım zira koruyucu ailelerim beni bırakıp duruyordu. Ama o anda korku, kabuğumdan sızarak içime girdi.

Bastille arka tarafta somurtuyordu, ben de bir şekilde huzurlu görünen Şarkı'ya baktım. “Şarkı? Atalarımız; bana onlardan bahsedebilir misin?”

“Ne bilmek istiyorsun?”

Omuz silktim.

“Pekâlâ,” dedi Şarkı çenesini kaşıyarak. “Libby Smedry vardı; çok yetenekliydi. Her zaman onun yarısı kadar büyük bir yeteneğe sahip olmak isterdim.”

“Neydi o?”

“Bulaşık yıkarken yere inanılmaz miktarda su akıtabiliyordu,” dedi Şarkı hafifçe iç çekerek. “Kalbeeze’de dört-üçüncü yüzyılda yaşanan kuraklığı tek eliyle bitirmişti ve bunu yaparken tüm bulaşıkları da pırıl pırıl yapmıştı.”

Özlemle gülümsedi. “Ayrıca sanırım herkes yedinci Alcatraz Smedry’yi bilir; senden on altı nesil önce yaşamış olmalı. O zamanlar ortalıkta Kütüphaneciler yoktu ama Karanlık Optikçiler vardı. Yedinci Alcatraz uygunsuz zamanlarda rahatsız edici sesler çıkarabilme yeteneğine sahipti. Düşmanlarını bir bir yendi; Karanlık Optikçileri o kadar rahatsız ediyordu ki hiçbir mercceklerini kullanabilecek kadar odaklanamıyordu!”

Şarkı iç çekti. “Böylesi Yetenekleri düşündükçe tökezlemek kulağa çok yavan geliyor.”

“Bir şeyleri bozmak da o kadar iyi değil,” dedim.

"Hayır Alcatraz. Bir şeyleri bozmak; işte bu *gerçek* bir Yetenek. Efsanelerde anlatılan kadim yeteneklerden biri. Biliyorum, gücüm hakkında söylenmemem gerekiyor... sahip olduklarımdan mutlu olmalıyım. Ama sen... böylesi bir Yetenek hakkında kötü konuşmak gerçek bir utanç olur. Bu yetenek daha iyi bir Smedry'ye verilemezdi."

Daha iyi bir Smedry...

Şarkı bana cesaret verircesine gülümsedi, gözlerimi kaçırdım. *Ona fazla bağlanıyorum*, diye düşündüm. *Hepsine –Büyükbaba Smedry, Şarkı hatta Bastille bile.*

Şarkı, "Haydi," dedi, "bu kadar suratsız olma."

Kendimi, "Beni gerçekten tanıımıyorsun Şarkı," derken buldum. "Ben iyi bir insan değilim."

"Saçmalık!" dedi.

Eğildim ve parmaklıklardan dışarıya baktım; gerçi dışarıda seyredecek fazla bir şey yoktu. Hücre kapısının karşısında düz, taş bir duvar vardı. "Yaptıklarımı bilmiyorsun Şarkı. Bozduklarımı... İyi insanlara getirdiğim acıları; tek amaçları bana bir ev vermek olan insanlara."

Şarkı omuz silkti. "Aslında Alcatraz, Büyükbaba Smedry zaman zaman seni anlatırdı. Çevrende... çevrende dönen bir takım küçük talihsizliklerden bahsedirdi. Bunun, sahip olduğun Yetenekle alakalı olduğunu düşünüyordu ve haklı çıktı. Olanlar senin hatan değil!"

Büyükbaba Smedry, *koruyucu ailenin mutfağını neden yaktın?* diye sormuştu. *Bu, yeteneğinin bir dışavurumu gibi...*

"Hayır," dedim. "Bu benim *hatamdı* Şarkı. Sade, basit şeyleri bozup kırmadım. Bana şefkat gösteren kişilerin en sevdiği eşyalara zarar verdim. Onları kendimden nefret ettirdim. Kasıtlı olarak."

"Hayır," dedi Şarkı. "Bu, bir Smedry'nin yapacağı türden bir şeye benzemiyor."

"Her ailede bir çirkin ördek yavrusu var Şarkı," dedim. "Ben..."

bozuk bir Smedry'yim. Belki de Karanlık Optikçi beni bu yüzden öldürmedi. Belki de sizler kadar asil olmadığımı biliyor. Belki beni kendi tarafına çekebileceğinin farkında. Belki de o tarafta daha iyi olurum."

Şarkı sessiz kaldı. Dehşete düşmüş ya da aldatılmış görünmesini bekliyordum.

Bir süre sonra Şarkı elini kaldırdı ve omzuma koydu. "Sen hâlâ benim kuzenimsin. Kötü şeyler yapmış olsan da bu seni Karanlık Optikçi yapmaz. Yaptığın her şeyi düzeltebilirsin. Değişebilirsin."

Bu o kadar da kolay değil, diye düşündüm. Acaba onun için kıymetli olan bir şeyi bozduğumda Şarkı beni affedebilecek mi? Kitapları mesela? Tüm sevdiği eşyalar bozulup kırıldığında ve kalıntıları Alcatraz Smedry adındaki felaketin ayaklarının dibinde dururken Şarkı Smedry ne yapacak?

Şarkı gülümsedi, elini omzumdan çekti, sorunun çözüldüğünü düşündüğü açıktı. Benim açımdan çözülmemişti. Taşlara oturdum, bacaklarımı kollarımla sardım. *Son zamanlarda neyim var? Şarkı beni sevmeye kararlı görünüyor. Neden yaptıklarımı bilmesi konusunda bu kadar ısrarcı davranıyorum?*

Düşüncelerimi bir sebeple Şarkı'dan uzaklaştırdım ve kendimi uzun zaman önceleri düşünürken buldum.

Bozduğum ilk şeyleri hatırlamakta zorlanıyorum. Kıymetli şeylerdi ama; o kadarını hatırlıyorum. İlk koruyucu annem tarafından biriktirilen pahalı kristal eşyalar. Bir tanesini bile kırmadan odasından geçmem neredeyse mümkün olmuyordu.

Hepsi bu da değildi. Beni hapsettikleri her odadan neredeyse hiç çaba sarf etmeden kaçabiliyordum. Aldıkları ya da eve getirdikleri her şey, meraklı genç Alcatraz için incelemeye değerdi.

Ve bozmaya.

Sonra benden kurtuldular. Gaddar insanlar değildiler; ben onlara kıyasla çok daha gaddardım. Onları birkaç ay sonra caddede görmüştüm. Yanlarında bir kız vardı. Benim yerime gelen. Do-

kunduğu her şeyi kırmayan ve hayatları için tasarladıkları her şeye daha kolay uyum sağlayan bir kız.

Sırtım, hapishane hücremin cam parmaklıklarına dayalı hâlde otururken titredim. Bazen bir şeyleri kırmamayı denedim; çok *fazla* denedim. Ama bunu yaparken, Yetenek içimde alevleniyordu sanki. Sonra da, serbest kaldığında çok daha güçlü oluyordu.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Aileler arasında yeterli miktarda gezdikten sonra eninde sonunda hepsinin beni bırakacağından emin olmuştum. Bu noktadan sonra ise bir şeyleri bozmayı daha az dert eder oldum. Aslında bir şeyleri daha sıklıkla bozmaya başlamıştım; önemli şeyleri. Araba koleksiyoncusu bir babanın değerli arabaları. Üniversite yıllarında spor yapan bir babanın kupaları. Ünlü bir aşçı annenin mutfağı.

Kendi kendime bu olayların hepsinin birer kaza olduğunu söylüyordum. Ama şimdi hayatımın bir parçasını görüyorum.

Eşyaları yeniyken ve hızla bozdum. En önemli ve değerli şeyleri. Böyle bilirlerdi. Beni böyle tanırlardı.

Sonra beni gönderirlerdi. Onlardan sevgi göremeden önce yeniden yaralanırdım.

Böyle davranmak daha güvenli gelirdi. Ama bu bana neler yapmıştı? Bunca şeyi bozarken kendimi de bozmuş muydum? Tüylerim yine diken diken oldu. Soğuk bir Kütüphaneci zindanında otururken –bir lider olarak ilk (ama kesinlikle son değil) yenilgimle yüzleşiyordum– kendime nihayet bir şey itiraf edebilmiştim.

Ben sadece bozmuyorum, dedim kendi kendime. Yok ediyorum.

12

Ş u anda muhtemelen bana acıyorsunuz. Ya da belki beni içlerine almak isteyen ailelere çektiirdiklerimden dolayı çektiğim acıları hak ettiğimi düşünmektесiniz.

Bu ruh arayışının bana iyi geldiğini söylemek isterim. Hatta kısa vadede bana yardımcı bile oldu. Ama sizler umutlanmadan önce sizi, şimdiye dek tanıdığınızı düşündüğünüz Alcatraz Smedry'nin bir saçmalıktan ibaret olduğuna temin etmek isterim. Gençliğime baktığınızda hakkımda umut verici gelişmeler görmüş olabilirsiniz ama bunların hiçbirisi sevdiklerimi kurtarmama yardımcı olmadı.

Eğer geri dönebilseydim, Şarkı ve diğerlerini kendi iyilikleri için olaydan uzak tutardım. Maalesef, hayatımın bu noktasında, içimden küçük bir umut parçası hâlâ onların yaptıklarını anlayacaklarını söylüyor. Aramızdaki bağlantının onlara acı çektireceğini anlamalıydım. Özellikle de onları koruma konusunda başarısız olduğumda.

Yine de, insanları kendimden kasıtlı olarak uzaklaştırma çabalarım ne kadar kötü bir insan olduğumu anlamama yardımcı oldu. Belki de daha çok genç Kütüphaneciler tarafından esir alınmalı, soğuk zindanlarda tutulurken hataları üzerinde düşünmeli ve kendilerini bekleyen felaketi beklemeli. Belki ana teması bu olan bir yaz kampı kurmalıyım.

*Tüm bunların en saçma yanı, diye düşündüm, henüz kimsenin Alcatraz ve Bastille** isimli iki çocuğun bir hapishanede kilit altında tutulması hakkında espri yapmamış olması.*

Elbette o anda pek espri yapabilecek havada değildik. Kum saatimin ceketimle birlikte benden alınmış olması sebebiyle tam emin olamasam da, kalan yarım saatimizin ve biraz daha fazlasının geçtiğinden emindim. Gözlerimi duvardaki sepetten ayrı tutmaya büyük gayret göstererek vücudumun yapması gereken faaliyetleri unutmasını ümit ediyordum.

Ayrıca, orada oturup düşünürken bana çok acayip şeyler olduğunu da fark ettim. Kendimi her zaman azılı bir sistem düşmanı olarak görürdüm. Ama işin aslı, kendisinden önce başkalarına zarar vermeyi hedefleyen ve öfke nöbetleri geçiren ağlak bir oğlan çocuğu olmamdı. Yine korkunç seviyede aşağılık hissediyordum ve bunun üzerimde garip bir etkisi vardı. Bu hissin bana kendimi bir solucan gibi hissettirmesi ve utanç içinde ezmesi gerekiyordu ama bir sebepten ötürü öyle olmuyordu.

Hatalarımın farkına varmam başımı öne eğmemi değil, daha da dik tutmamı sağlıyordu. Yaptığım aptallıkları düşünmek beni üzmüyor, kendi salaklığıma gülmeme sebep oluyordu. Kimliğimi kaybetmem bana paranoyak ya da değersiz olduğum hissini yaşatmıyordu.

İşin aslı, tüm bunları –utanç, keder, paranoya, güvensizlik– hayatım boyunca gizliden gizliye yaşamıştım. Şimdi onları saklamıyordum, onlarla birlikte yaşamayı öğrenebilirdim. Bu beni mükemmel biri yapmazdı ve geçmişte yaptıklarımı değiştirmezdi. Ama içinde bulunduğum durum karşısında başımı kaldırıp kararlılıkla yüzleşmemi sağladı.

Ben bir Smedry'ydim. Bunun ne demek olduğunu tam olarak bilmesem de kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı. Odayı baştan başa yürüdüm, Şarkı'yı geçtim ve Bastille'in yanına çömeldim.

"Bastille," diye fısıldadım. "Yeterince bekledik. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Bana baktı, yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını görebiliyordum. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırdım. *Neden ağlıyordu?*

"Çıkmak mı?" dedi. "Çıkamayız! Bu hücre sen ve ben gibi insanların tutmak için yapıldı."

"Bir yolu olmalı."

"Başarısız oldum," dedi Bastille sessizce. Sanki söylediğimi duymamıştı.

"*Bastille*," dedim. "Buna zamanımız yok."

"Sen ne bilirsin ki," dedi öfkeyle. "Hayatın boyunca bir Optikçiydin ama bununla ilgili hiçbir şey yaptın mı? Hayır! Bunu bilmiyordun bile. Bu adil mi?"

Durdum, sonra yüzüme dokunmak için elimi kaldırdım. Fark etmemiştim bile; gözlüklerim gitmişti.

Aklımdan, *Elbette gideceklerdi*, diye geçirdim. *Ceketimle birlikte İzci ve Ateşsalan Merceklerini de aldılar. Bastille ve Şarkı'nın Savaş Merceklerini de aldılar. Optikçi Merceklerimi de almış olmalılar.*

Bastille öfkeyle, "Fark etmedin bile değil mi?" diye sordu. "En kıymetli varlıklarını alıyorlar ve sen fark etmiyorsun bile."

"Onları uzun süredir takan biri değilim. Sadece birkaç saattir takıyordum. Sanırım ayıldığımda orada olmamalarının bana normal gelmesinde bir gariplik *yok*."

"Orada olmamaları doğalmış," dedi Bastille başını sallayarak. "Neden Optikçi olmak zorundaydın Smedry? Neden sen?"

"Tüm Smedry'ler Optikçi değil mi?" diye sordum. "Ya da en azından ana soydan gelenler?"

"Çoğu," dedi, "Hepsi değil. Ayrıca Smedry *olmayan* da çok sayıda Optikçi var."

"Orası kesin," dedim Karayanık ve Bayan Fletcher'ın muhtemelen bulunduğu yere bakarak.

Sonra düşünceli bir şekilde kafamı kaşıyarak Bastille'e döndüm. Bana cüretkâr bir şekilde bakıyordu. *İşte bu. İşte kaçırdığım şey bu.* "Sen de onlardan biri olmak istiyordun değil mi?" diye sordum. "Bir Optikçi."

"Bu seni ilgilendirmez Smedry."

Ama bununla ilgilenmemek mümkün değildi. "Optikçi alanları hakkında bunca şeyi bu yüzden biliyorsun. Ayrıca, Karayanık'ın üzerimizde kullandığı merceğin ne olduğunu bize söyleyen de sendin. Bunca şeyi öğrenmek için çok çalışmış olmalısın."

"Pek işe yaramadı," dedi hafifçe gülerek. "Çalışmanın bir insanı değiştiremeyeceğini öğrendim Smedry. Her zaman olmadığım bir şey olmak istedim; üstelik herkes de beni destekledi ve başarılı olmam için de ellerinden gelen desteği de verdiler bana. 'Eğer yeterince çalışırsan istediğin her şey olabilirsin!' dediler."

"Biliyor musun Smedry? Yalan söylediler. *Değiştiremeyeceğin* bazı şeyler vardır."

Sessizce durdum.

Bastille başını salladı. "Çalışarak olmadığın birine dönüşemezsin. Asla bir Optikçi olamam. Annemin bana hep söylediği ve *olmam gerektiğini* belirttiği şey olmaya alışmalıyım. Apaçık 'yetenekli' olduğum şey."

"Nedir o?"

"Savaşçı olmak," dedi iç çekerek. "Ama sanırım bu konuda da yeterince iyi değilim."

Sanırım şu anda zavallı Bastille'in kitabın sonunda "bir şeyler öğreneceğini" umut ediyorsunuz. Ters mizacını bir kenara bırakıp hayallerinden asla vazgeçmemesi gerektiğini falan.

Böyle düşünüyorsunuz çünkü bundan önce yazılan çok sayıda aptal hikâyede insanların önceden imkânsız gördükleri şeyleri başardığını okudunuz; trenlerin tepeleri aştığı ya da küçük kızların saf kararlılıklarıyla başardıkları hakkındaki derin ve manalı kitaplar.

Bir şeyi açık seçik ifade edeyim. Bastille *asla* Optikçi olamayacak. Bu, genetik bir yetenek ve bu da Optikçi olabilmeniz için atalarınızın da Optikçi olması gerektiği anlamına geliyor. Bastille'inkiler değildi.

İnsanlar büyük işler başarabilir. Ama *yapamayacakları* şeyler de vardır. Mesela ben, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yıllarımı versem de dondurmaya dönüsemem. Gerçi delirseydim yapabilirdim. (Delirmeyi becerebilseydim kendimi dondurma olduğuma da ikna edebilirdim...)

Neyse, eğer alınacak bir ders varsa o da şudur: Büyük başarılar sıklıkla imkânsız ile çok düşük ihtimalli olasılıkları ayırıştırabilmeyle bağlıdır. Ya da daha basit bir ifadeyle dondurma ile akıl sağlığını ayırıştırabilmeye.

Sorunuz var mı?

Bastille'e yardımcı olmak için bir şeyler söylemek istiyordum. Nihayetinde hayat değiştiren bir değişimden yeni çıkmıştım ve söylenecek pek çok şey vardı. Uzandım. Ama maalesef Bastille pek de "hayat değiştiren bilgiler"e katlanma havasında değildi.

"Bana acımana ihtiyacım yok Smedry," dedi sert bir şekilde. Kolumu yana attı. "Ben, olduğum gibi mutluyum. Bana yardımcı olabileceğin herhangi bir konu yok."

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada bir kapının açılma sesini duydum. Döndüğüm sırada Bayan Fletcher hücremizin önündeki koridordaydı.

"Merhaba Smedry," dedi.

Yavan bir ifadeyle, "Bayan Fletcher," dedim. "Ya da 'Shasta' ya da gerçek ismin her neyse."

"Fletcher yeterli," dedi belli ki arkadaşça davranmak istiyordu. Gerçi pek beceremiyordu. "Sohbet etmeye geldim."

Başımı salladım. "Size söyleyecek pek fazla bir şeyim yok."

"Gel, Alcatraz. Hayatımı ne kadar zorlaştırsan da hep arkamı

kolladım. Senin için hep en iyisi istediğimi kalbinin derinliklerinde biliyorsun.”

“Bununla ilgili şüphelerim var Bayan Fletcher.”

Bir kaşını kaldırdı. “Tüm söyleyeceğin bu mu? Daha... vurucu bir şeyler söylemeni beklerdim Smedry.”

“Aslında ben değiştim,” dedim. “Gördüğünüz üzere hayatımı değiştiren pek çok şey öğrendim ve artık iğneleyici yorumlar yapmayı düşünmüyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet öyle,” dedim sert bir şekilde.

Bayan Fletcher başını kaşdı. Yüzünde garip bir ifade vardı.

“Ne?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi. “Bana biraz... önceden tanıdığım birini hatırlatıyorsun. Her neyse, bugün oynamakta olduğun oyunla ilgilenmiyorum. Şimdi bir anlaşma yapacağız.”

“Anlaşma mı?”

Bayan Fletcher başını salladı ve eğildi. “İhtiyar istiyoruz. Bu sabah gelip seni alan ihtiyarı.”

Konuşmamızı sessizce izleyen Şarkı’ya bakarak, “Büyükbaba Smedry mi?” diye sordum. Şarkı’nın konuşmayı yönlendirmemi istemediği açıktı.

“Evet,” dedi Bayan Fletcher. “Büyükbaba Smedry. Bize nerede olduğunu söyle ve seni bırakalım.”

“Bırakmak mı? Nereye?”

“Dışarı,” dedi Bayan Fletcher başıyla göstererek. “Sana başka bir koruyucu aile bulacağız ve işler eskisi gibi devam edecek.”

“Bu bana pek de ilgi çekici gelmedi,” dedim.

Bayan Fletcher düz bir ses tonuyla, “Alcatraz,” dedi. “Bir Kütüphaneci zindanıdasın ve vücudunda Optikçi kanı dolaşıyor. Eğer dikkatli davranmazsan işin sonu kurban edilmeye gider. Senin yerinde olsam biraz daha arkadaşça davranırdım; burada sana arkadaşça davranacak muhtemelen tek kişi benim.”

Bu, Optikçilerin kurban edilmesi seremonisiyle ilgili duyduğum ilk şeydi elbette. Bu ifadeyi boş bir tehdit olarak görüp dikkate almadım.

Aptalca, aptalca Alcatraz.

"Eğer buradaki en iyi arkadaşım sizseniz Bayan Fletcher," dedim, "demek ki başım büyük belada."

Şarkı, yardımsever bir tonda, "Bu biraz dokundurma içeriyordu Alcatraz," dedi. "Biraz yavaştan alabilirsin."

"Seni buradan çıkartabilirim Alcatraz," dedi Bayan Fletcher. "Beni, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmaya zorlama. Yıllar boyunca arkamı kolladım. Bana güvenebilirsin."

Yıllar boyunca arkamı kolladım... "Evet," dedim. "Evet arkamı kolladınız. Bir aile benden ne zaman kurtulmak istese bana ne kadar işe yaramaz olduğumu söylediniz. Beni terk edilmiş ve önemsiz hissettirmeye çalıştınız sanki." Göz göze geldik. "Yalan mı? Gücümü fark etmem ve onu kontrol etmeye başlamamdan korktunuz; Smedry olmanın ne anlama geldiğini öğrenmemden korktunuz. Bu yüzden bana öyle davrandınız. Güvensiz hissetmeliydim, böylelikle size güvenebilirdim."

Bayan Fletcher etrafa bakındı. "Bak, şu anlaşmayı yapalım. Bırak seni dışarıya çıkartayım ve şimdilik geçmişini unutalım."

"Peki ya diğerleri?" diye sordum Şarkı ve Bastille'i göstererek. "Eğer ben çıkarsam onlara ne olacak?"

Bayan Fletcher bakışlarını bana çevirerek, "Seni neden ilgileniriyor ki?" dedi.

Kollarımı kavuşturdum.

"Değişmişsin," dedi. "İyi yönde değil ama. Bu çocuk daha dün bir mutfak yakan çocuk değil mi? Ne zamandan beri etrafındaki insanları düşünür oldun?"

Bu sorunun gerçek cevabı 'yaklaşık beş dakika önce,' idi ama bunu Bayan Fletcher'la paylaşmaya niyetim yoktu.

"Tamam," dedim. "Bir takas yapacağız. Siz ihtiyarın nerede ol-

duğunu öğrenmek istiyorsunuz, benim de öğrenmek istediklerim var. Siz sorularıma cevap verin, ben de sizinkilere vereceğim."

Bayan Fletcher kollarını kavuşturarak, "Tamam," dedi.

Her zamanki iş ciddiyetiyle, diye düşündüm. "Rashid Kumlarını nereden öğrendiniz?"

Bayan Fletcher bir elini savurdu. "Anne ve baban kumları sana doğumunda vadetmişti. Bu bir gelenektir; bir miras belirlemek ve bunu çocuğun on üçüncü yaş gününde ona vermek. Herkes o kumları bir şekilde *alacağını* biliyordu. Bazılarımız kumların sana ulaşması karşısında şaşırdı ama kumları gördüğümüze sevindik."

"Öyleyse ailemi tanıyorsunuz?"

"Elbette," dedi. "Aslında onların altında çalıştım. Beni bir Optikçi olarak yetiştirebileceklerini düşünmüştüm.

Güldüm. "Bu, sonradan öğrenebileceğiniz bir şey değil."

"Öyle," dedi. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Gençtim."

"Öyleyse onlarla arkadaşınız?"

"Babanla annene kıyasla daha iyi anlaşırdım," dedi.

Dişlerimi sıkarak, "Onları öldürdünüz mü?" diye sordum.

Bayan Fletcher dümdüz bir kakhaha koyuverdi. "Elbette hayır. Katile mi benziyorum?"

"Peşimden silahlı bir adam gönderdiniz ama."

"Bu bir hataydı," dedi. "Ayrıca anne ve baban birer Smedry'ydi. Onları öldürmek senden çok daha zor olurdu."

"Peki Büyükbaba Smedry'yi neden istiyorsunuz?"

"Sanırım yeterince soru cevapladım," dedi Bayan Fletcher. "Şimdi bu takasın kendi üzerine düşen kısmını yap. İhtiyar nerede?"

Gülümsedim. "Unuttum."

"Ama... anlaşılmamız!"

"Yalan söyledim Bayan Fletcher," dedim. "Zaman zaman böyle şeyler yaparım."

Size söylemiştim. Hayat değiştiren olaylar yaşamış olayım ya da olmayayım hiçbir zaman o kadar da iyi biri olmadım.

Bayan Fletcher gözlerini kocaman açtı ve kendi kendine söylenmeye başladığında onda şimdiye kadar gördüğüm duygu ifadelerinin en büyüğünü gördüm.

"Yeter!" dedi yeni bir ses. Siyahlarla kuşanmış bir kol uzanıp Bayan Fletcher'ı kenara çekti ve Karayanık hücre kapısının önünde belirdi.

"Bana o ihtiyar ahmağın nerede olduğunu söyle velet," dedi sakince. Bana bakıyordu, tek camlı gözlüğünün merceği kızıl tonda parıldıyordu. Gözümde Optikçi Merceklerim olmadan bile çevresindeki karanlık haleyı görebildiğime yemin edebilirim.

"Eğer kendi rızanla konuşmazsan," dedi, tek camlı gözlüğünü çıkarmak için uzandı, "seni *konaştırurum*." Yeleğinin cebinden başka bir mercek çıkardı. Çerçevesi yeşil siyahtı. "Bu bir İşken-ce Merceği. Bununla bakarak ve vücudunun belirli bir bölgesine odaklanarak sana büyük acılar çeaktirebilirim. Kasların yırtılmaya başlar, bu seni *muhtemelen* öldürmez ama ölmek için yalvaracak hâle gelirsın."

Uzandı ve tek camlı gözlüğü gözüne taktı. "Bu mercek yüzünden hayatının sonuna kadar felçli kalan insanlar gördüm evlat. Yerde kıvranırken kendi kemiklerini kıranları, acılarına son vermek için kendilerini öldürmeyi deneyenleri gördüm. Bu kulağa eğlenceli geliyor mu? Eğer gelmiyorsa konuşmaya başlamalısın. *Şimdi!*"

Liderliğin tadını almanın insana neler yaptırabileceğini bilmek eğlencelidir. Belli belirsiz bir sorumluluk, az biraz kendini anlama... Bir Karanlık Optikçiye kafa tutmaya hazırdım. Dışlerimi sıktım, kararlılıkla başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

Sonra, bu kahramanca davranışım saf bir acı dalgasıyla kesildi elbette.

Bu kitabın her yaştan okuyuculara hitap etmesi gerekiyor, bu

sebeple İşkence Merceğin bana neler yaşattığı konusunda fazla detaya girmeyeceğim. Sadece yaşadığınız en kötü yaralanmayı düşünün. Hayatınız boyunca tattığınız en ağrılı, en korkutucu acınızı. Hatırlayın ve aklınızın bir köşesine koyun.

Sonra, bir köpek balığı sürüsü ile dikkatinizin dağıldığı anda sizi ısırarak ikiye böldüklerini düşünün. İşte öyle bir şeydi. Buna, birkaç el bombası yuttuğunuzu ve gece boyunca opera dinlediğinizi de hayal ederek ekleyin. (Ayrıca sizi köpek balıklarına karşı uyarmadığımı söylemeyin.)

Acı arttı. Hücre zeminine yığıldım ama düşüşümü hatırlamıyordum. Şarkı yanımdaydı, hatta Bastille bile endişeli bir ifadeyle yanıma geldi. Acım azaldı ve başımı kaldırdım. Karayanık, karanlık bir gölge şeklinde hücre kapısındaydı.

Dudakları, haz duygusuyla bükülmüştü. “Şimdi evlat, bana bildiklerini anlat.”

Anlatmaya hazırdım. İşte kahramanınız bu Özgür Krallık ahalisi. O kadar kolay teslim oldum ki... Acının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum; asker değildim. Sadece ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığı güçler tarafından yakalanan bir çocuktum. Karayanık’a bilmek istediği her şeyi anlatmaya hazırdım.

Buna karşın ağızımdaki baklayı çıkarmaya fırsatım olmadı. Tam o anda Büyükbaba Smedry başını zindan koridoruna soktu. Gülmüyordu.

“Ooo, merhaba Karayanık,” dedi. Sonra bana döndü ve kelepçelenmiş elleriyle selam verdi. Gözünde Optikçi Mercekleri yoktu ve kara cübbeler giymiş, güneş gözlüklü iri kıyım adamlar kollarını tutuyordu.

“Sanırım yakalandım,” dedi Büyükbaba Smedry, kelepçesinin zincirleri takırdayarak. “Umarım geç kalmamışımdır!”

13

Zindanda hapsedilmiş hâlde iki tam bölüm geçtik. Üçüncü bir bölüm için demir almadan önce bu giriş kısımlarını keseceğimi varsayıyorum.

Kitap dünyasında üç bölüm gereksiz seviyede uzundur. Zaman, romanlarda gerçek hayattan farklı akar. Örneğin yazar, “hem gerçek bir beyefendi olmayı hem de gizli hazinenin yerini öğrendiğim hapishanede on dört sene geçirdim,” diyebilir. Bu kulağa epey uzun bir zaman gibi geliyor –on dört yıl– ama tek cümle işi hallediyor. Yani aslında çok çabuk oluyor.

Buna karşın üç bölüm gerçekten çok uzun bir zamandır. Korumayı ailelerin yanında geçirdiğim süreden uzun. Benzin istasyonunu ziyaretimden de. Hatta ve hatta, çocukluğumu geçirdiğim iki cümleden bile daha uzun.

Peki hapishane neden bu kadar uzun sürdü? O anlarda ben de aynı soruya cevap arıyordum. Pek az şey zorunlu hareketsizlikten daha çıldırtıcıdır ve iki bölüm boyunca zorunlu bir hareketsizliğin esiriydim. Doğru, bu süre boyunca derin ve içsel pek çok keşif yaptım; ama o zamanlar geçti. Bir sunağa bağlı hâlde kurban edilmeyi, o odada öyle boş boş oturup büyükbabamın itile kakıla işkence görmeye götürülmesine *neredeyse* tercih ederdim.

İşte şimdi bölümler arasında ne olduğunu –gerçek hayatta neredeyse var olmayacak kadar kısa bir süre geçtiğini– görüyorsunuz.

nuz. Bu hiçlik yumağı içinde Karayanık birkaç kez daha kötü kötü güldü ve Büyükbaba Smedry'yi "Sorgu Odası"na götürdü. Bir Smedry'ye işkence edebileceği fikri belli ki Karanlık Optikçinin çok hoşuna gitmişti.

Bu kimin hoşuna gitmezdi ki?

Bastille, "Buraya gel!" diye haykırdı, eline geçirdiği tuvalet sepetini parmaklıklara buruyordu. O anda, o sepeti kullanmaya ihtiyaç duymayışımdan daha da mutlu oldum.

"Geri gel ve benimle dövüş!" Sepeti parmaklıklara son bir kez vurdu ve öfkesi düzinelerce parçaya ayrılan sepete yansımıştı. Bir an nefes nefese durdu, elinde dağılmış sepetin sapı vardı.

"Peki," diye fısıldadı Şarkı. "En azından şahane espri anlayışı geri geliyor."

Doğru, diye düşündüm. Bir süre sonra çektiğim acı tamamen geçmişti. (Sonradan öğrendiğime göre İşkence Merceğine üç saniye maruz kalmıştım. Kalıcı hasar için en az beş saniye gerekliydi.)

Bastille'i anlıyordum; hatta, hissettiği öfkenin bir kısmını bile hissetmiştim gerçi öfkemi masum bir sepeti parçalayarak ifade etmezdim. Odada ne kadar kalırsam ne kadar çabuk pes ettiğimi düşünerek kendimden o kadar utanıyordum. Yine de çektiğim o üç saniyelik acıyı düşündükçe ürperiyordum.

Bu kötü anıdan daha kötü olan şey ise büyükbabamın –azıcık tanıdığım buna karşın samimi bir yakınlık hissettiğim adamın– yakalanmasıydı. Belki de tam da bu anlarda İşkence Merceğinin hedefindeydi. *Çekeceği* işkence ise şüphesiz ki üç saniyeden çok daha uzun sürecekti.

Bastille aşağı uzandı ve sepet parçalarından bir kısmını hücre kapısının karşısındaki duvara attı.

"Bunun faydası yok Bastille," dedim.

"Ah," dedi. "Peki ya aptal aptal oturmak nasıl? Bu *ne kadar* işe yarar?"

Gözlerimi kırıştırdım, kızarıyordum.

Şarkı, sakince, "Bastille, kızım," dedi. "Bu senin için bile sert bir söylemdi."

Bastille bir süre nefes nefese kaldıktan sonra uzaklaştı. "Her neyse," diye mırıldandı ve hayal kırıklığı içinde saman yığınının doğru giderek samanları tekmeledi. "Sadece...İhtiyar Smedry... Yani o bir aptal ama onu işkence görürken düşünmek..."

Yığını bir kez daha tekmeledi ve samanlar havaya saçıldı. Samanların duvardan sekerek tekrar üstüne başına gelmesi komikti ama konu tamamen başkaydı.

Şarkı, "Onu hepimiz önemsiyoruz Bastille," dedi.

"Anlamıyorsun," dedi Bastille, gümüş rengi saçlarından birkaç saman çöpü çıkartıp. "Ben bir Kristalya Şövalyesiyim! Ben, Özgür Krallıklar'ın Optikçilerini korumaya yemin ettim. Ayrıca onun özel koruması olarak tahsis edildim. İhtiyar Smedry'yi korumam –böyle durumların dışında tutmam– gerekiyordu!"

"Evet ama—"

"Hayır Şarkı. Gerçekten anlamıyorsun. Leavenworth, ana soydan gelen eğitimini tamamlamış bir Smedry. Ayrıca Krallar Konseyi'nin de bir üyesi; düzinelerce kral ve yöneticinin güvenilir bir dostu. Sahip olabileceği bilgi ve sırları düşünebiliyor musun?"

Şarkı kaşlarını çattı ve tavana baktı.

"Sence Konsey neden kendisinin sürekli olarak bir Kristalya Şövalyesi tarafından korunmasını istiyordu?" diye sordu Bastille. "Sürekli bir Kristalyalı muhafıza ihtiyacı olmadığı hakkında şikâyet ederdi. Eğer söz konusu olan sadece hayati tehlikesi olsaydı Konsey onun istediğini çoktan yerine getirirdi. Birçok şey biliyor Şarkı. Önemli şeyler biliyor. İşte bu yüzden onu beladan uzak tutmam ve onu korumak için elimden geleni yapmam gerekiyordu." İç çekti, duvarın dibine çöktü. "Başarısız oldum."

O anda muhtemelen hayatım boyunca söylediğim en aptalca şeyi söyledim.

"Neden sen?" diye sordum. "Yani eğer o bu kadar önemliyse, onca kişi arasından onu korumak için neden *seni* seçtiler?"

Bu duygusuzca bir hareketti. Evet, sorunun çözümünde faydası da yoktu. Ama yine de ağzımdan kaçmıştı.

Ayrıca, aynı şeyi düşündüğünüzü siz de biliyorsunuz.

Bastille'in gözleri öfkeyle açıldı ama bana cevap vermedi. Onun yerine başını dizlerinin arasına gömdü. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bana hiç söylemediler; hiçbir şey açıklamadılar. Şövalyeliğe güç bela kabul edilmiştim ama yine de beni gönderdiler."

Sessiz kaldım.

Sonra ayağa kalktım. Parmaklıklara yürüdüm. Diz çöktüm. Aklımdan, *Arabaları, mutfakları ve tavukları bozdum*, diye düşündüm. *Evleri ve beni evlerine alan insanların eşyalarını yok ettim. Beni sevmek isteyen insanların kalplerini kırdım.*

Beni içeride tutan bu hücreyi de bozabilirim.

Uzandım, parmaklıkları kavradım, gözlerimi kapattım ve odaklandım.

Kırıl! diye emrettim. Enerji dalgaları sanki elektrik akımı gibi kollarımdan aktı. Parmaklıklara vurdu.

Ve hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açtım, hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. Parmaklıklar durdukları yerde duruyordu ve görünüşe göre kırılmamışlardı. Üzerlerinde çatlak dahi yoktu. Kilit de camdan yapılmıştı ve bir şekilde Yeteneğime parmaklıklarla aynı cevabı vereceğinden emindim.

Şu anda dondurma dersini tekrar vurgulamak isterim. Arzular dünyayı bir anda değiştirmez. Hikâyeler bazen bu gerçeğin üzerini örter zira bir şeyi çok fena hâlde istediğinizde elde edebildiğiniz bir dünya çok daha güzel bir yerdir.

Bu maalesef gerçek bir hikâye, bir fantezi değil. Oradan sadece istediğim için kaçamazdım.

Bu noktada başka bir konuya daha değinmek istiyorum. Kararlılık

–gerçek kararlılık– bir şeylerin olmasını *istemekten* çok daha fazlasıdır. Bir şeyin olmasını istemek sonra da olmasını istediğiniz şeyin olması için gerçekliği mümkün olan bir yol bulmak o işin olmasıdır.

Ve hikâyemizdeki mevcut olaylar zincirinde olan da tam olarak buydu.

Parmaklıkları boş verdim ve avuç içlerimi hücrenin zeminindeki taşlara koydum. Taşlar büyüktü, düzgün bir harçla birbirine bağlanmış sağlam yapıları. Parmaklıklar, direkt olarak bu taşlarda açılmış oyuklara giriyordu.

Gülümsedim, sonra gözlerimi yeniden kapattım ve odaklandım. Yeteneğimi bu şekilde özellikle isteyerek pek sık kullanmazdım ama yavaş yavaş ustalaştığımı hissediyordum. Taşlara kollarımı kullanarak bir güç dalgası gönderebildim.

Harç, parmaklarımın arasında çatladı. Daha yoğun bir şekilde odaklandım ve daha büyük bir kırıcı güç yolladım. Güçlü bir *çatırtı* geldi. Gözlerimi açtığımda taş ve tozların arasında diz çökmüş hâldeydim. Dizlerimin altındaki taşlar un ufak olmuştu.

Kırdığım taş miktarına bakarak şaşırdım. Şarkı, şaşkın bir ifadeyle ayakta duruyordu. Bastille bile yas tutmaya ara vermişti. Taştaki çatlaklar ilerledi ve bir örümcek ağı gibi tüm hücre zeminine yayıldı.

Yeteneğimin güçlü olduğunu söyleyip duruyorlar, diye düşündüm. *Acaba kafama koysam neleri kırabilirdim?* Heyecanla ayağa kalktım ve parmaklıklardan birini kavrayarak artık bir toz yığınına dönüşmüş olan yuvasından çıkarmaya çalıştım.

Sapasağlam duruyordu. Kırıdamamıştı bile.

“Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşündün?” dedi bir ses hayran hayran.

Beni izlemeye gelen zindan muhafızına baktım. Bir Kütüphaneciden beklenebilecek şekilde giyinmişti; pembe bir gömlek üzerinde sımsıkı tutturulmuş zevksiz askılar ve azıcık daha koyu renkli bir papyon. Gözlüğünde bir parça bant bile vardı.

Onunla ilgili beklentilerimin dışında karşılaştığım tek bir şey vardı: Kocamandı. Şarkı kadar uzundu ve en azından iki kat daha kaslıydı. Anlaşılmaz bir sebepten ötürü dövdüğü bir ineğin kıyafetlerini çalmış, vücut geliştirmeci bir süper askerdi.

Muhafız, gülümseyerek bir yumruğu ile diğer avuç içine vurdu. Beline bağlı bir kılıç vardı ve gözlükleri –bantlı olanlar– tıpkı Şarkı ve Bastille’inkiler gibi siyahtı.

Ben açık pembe gözlükler takarken savaşçılara güneş gözlüğü takma izni verilmesi konusundaki adaletsizliği bir kez daha hissettim.

Bu arada bu, hâlen devam eden bir şikâyetimdir.

“Burada taşlar sadece görüntü amaçlı,” dedi Kütüphaneci. “Tüm kafes Güçlendirilmiş Camdan yapıldı. Ön tarafında parmaklıklar olan bir kutu bu. Taşları kırmak işe yaramaz. Smedry numaralarına aşına olmadığımızı mı sanıyorsun?”

Hayal kırıklığı içinde, *Dokunamayacağım kadar uzakta*, diye düşündüm. *Ama... Büyükbaba Smedry silahlı adamın silahını bozduğumda ne demişti?*

O adam beni tehdit etmişti ve yeteneğim kendiliğinden, içgüdüsel olarak devreye girmişti.

Aramızda mesafe vardı.

Eğildim ve dağılmış sepetten arta kalan birkaç parça ahşap aldım. Tıknaş Kütüphaneci güldü ve nöbet yerine hareketlendi. Ben ise parmaklıkların arasından bir parça ahşabı ona attım ve kafasının arkasından vurdum.

Kaşları çatık muhafız döndü. Bir parça ahşabı da alnına attım.

“Hey!” diye haykırdı.

Bu kez, daha sert fırlattım ve gözünün hemen yanına isabet eden parça yüzünden irkildi.

Şarkı, gergin bir edayla, “Alcatraz?” dedi. “Bunun akıllıca olduğundan emin misin?” Bastille kalktı ve hücrenin ön tarafına geldi.

Bir tane daha fırlattım.

Yumruklarını kaldırıp bize doğru yaklaşan Kütüphaneci, "Kes şunu!" dedi.

Beşinci parçayı da fırlattım ve onu göğsünden vurdum.

"Pekâlâ," dedi ve kılıcını kınından çekmeye davrandı. "Sence bu ne?" diyerek kılıcını savurdu. Beni geriye kaçmaya zorladığı açıktı.

Bastille daha çabuk davranmıştı. Ben olan biteni şaşkınlık içinde izlerken, bir şekilde elini kesmemeyi başararak kılıcın keskin ucunu yakaladı. Bu, Kütüphanecinin dengesini bozdu ve adam hücreye doğru tökezledi. Bu sırada silahı hâlâ elindeydi.

Bastille ileriye hamle yaptı ve parmaklıklar arasından Kütüphanecinin saçlarını yakaladı. Sonra adamı kendisine doğru çekti ve kafasını cam parmaklıklara vurdu.

Kılıç, çınlayarak yere düştü. Muhafızın şuursuz bedeni bir saniye sonra kılıcı takip etti. Bastille eğildi, muhafızın kolunu kavradı ve onu parmaklıklara doğru çekti. Sonra adamın ceplerini karıştırmaya başladı. "Pekâlâ, Smedry," dedi, "bu iyiydi."

"Ah, sorun değil," dedim. "Onu... şahane bir şekilde yere serdin."

Bastille omuz silkti, o sırada adamın cebinden cam bir küre çıkarmıştı. "Sadece bir Kütüphaneci kabadayı."

"Eğitilmiş bir Crystallia Şövalyesi için denk bir rakip değil," dedi Şarkı. "Evet, bu çok akılcıydı Alcatraz. Öfkelenip kılıcını çekeceğini nereden bildin?"

"Aslında," dedim, "bana bir şeyler fırlatmasını sağlamaya çalışıyordum."

Bastille kaşlarını çatı. "Bu ne işe yarayacaktı?"

"Yeteneğimin, bana zarar vermeye çalıştığı anda devreye gireceğini biliyordum."

Şarkı çenesini kaşıdı. "Bu muhtemelen sana fırlattığı şeyin kırılmasını sağlayacaktı. Ama...bu şekilde hücreden nasıl çıkacaktık ki?"

Durdum. "Planın o kısmına daha gelmemiştim."

Bastille, cam küreyi kilide yerleştirdi. Kapı tıkırdadı ve açıldı.

“Öyle ya da böyle,” dedi, “dışarıdayız.” Bana baktı. Gözlerinde bir şeyler görebiliyordum. Rahatlama ve hatta biraz da minnet. Bir özür değildi –ama söz konusu Bastille ise bunlar hemen hemen aynı şeydi. Buna değmişti.

Bastille hücreden çıktı ve kendinden geçmiş Kütüphanecinin yanında durdu. Adamın güneş gözlüklerini aldı, bandı çıkarttı –görünüşe göre sadece görüntü amaçlıymış– ve kendi gözüne taktı. Sonra muhafızı kolundan tuttu ve hücreye soktu. Hızlıca üstünü aradı, Şarkı ve ben hücreden çıkarken bir cüzdanla hançer buldu. Sonra kapıyı kapattı ve cam küreyi kullanarak kapıyı kilitledi.

Sırıtarak bana döndü ve küreyi uzattı. “Rica etsem?”

Ben de gülümsedim, sonra bir parmağımı uzattım ve küreye dokundum. Tuzla buz oldu.

Bastille, bir süre cüzdanı inceledi. “Burada işe yarar bir şey yok,” dedi. “Belki bu.” Küçük bir kart çıkarttı.

“Bir kütüphane kartı mı?” diye sordu.

“Başka ne olabilirdi ki?” dedi. Kartı, parmaklarının arasından aldım ve arkasını çevirdim.

“Hey, gitmişler,” dedi Şarkı. Zindanın yanındaki, Büyükbaba Smedry, Bayan Fletcher ve Karanlık Optikçinin girdiğı odayı gözetliyordu.

Bastille ve ben Şarkı’nın yanına gittik. Oda gerçekten de boştu ama eşyalarımız oradaydı. Bir masa üzerine özenle yerleştirilmişlerdi.

Bastille, bir rahatlama edasıyla, “İlk Kumlar’a şükürler olsun,” dedi ve muhafızın kılıcını kenara atarak çantasını aldı. “Bu sıradan silahlara mecbur kalacağımızdan korkuyordum. Tabancayı bile tercih ederdim.”

Şarkı, masada, çantasının yanında duran silahlarını kontrol etmek için hareketlenirken, “Bu pek hoş değil,” dedi.

Bastille gümüş rengi ceketini giyerken yanlarına ulaştım. “İşte

Smedry," dedi. Üç gözlüğüm de masadaydı. Optikçi Mercceklerimi hevesle aldım ve taktım.

Elbette ki hiçbir şey *değişmedi*. Ama değişti de. Normal hayatımda gözlük kullanmasam da yüzümdeki ağırlığını hissetmek beni mutlu ediyordu. Diğer iki çifti de aldım. Ateşsalan Merccekleri hâlâ küçük kesesinin içindeydi.

Bastille, "Hızlı hareket etmeliyiz," dedi.

Şarkı başını salladı, tabancasının üzerindeki mekanizmayı inceliyordu. Birkaç Uzi alıp üzerinde dört ayrı tabanca kılıfı olan kimonosunun ön kısmına tıktırdı. Sonra pompalı tüfeği alarak sırtına astı. Kısa süre içinde şişman, garip bir samuray Rambo'ya dönüşmüştü.

Bastille, "Büyükbabanı tuttukları odayı bulmalıyız," dedi.

"Sorun yok," diyerek Optikçi Mercceklerini çıkarttım ve İzci Mercceklerini taktım. Karayanık'ın ayak izleri kaybolmuş olsa da Büyükbaba Smedry'nin parlak beyaz alevler içindeki ayak izleri hâlâ oradaydı. Odanın uzak köşesindeki kapıya doğru gidiyorlardı. Bayan Fletcher onlardan ayrılmış ve farklı bir yöne gitmişti.

Diğerlerine ilerlememiz için işaret ettikten sonra, kendi kendime, *Onunla sonra ilgileneceğiz*, dedim. Şarkı, çantasını omzuna astı –içi cephane doluydu– ve hareketlendik. Hızlı adımlarla Büyükbaba Smedry'nin ayak izlerini takip ediyorduk.

Kapatıldığım ilk zindandan böyle kaçmıştım. Kararlılık sizi belirli bir noktaya gerçekten götürebilir ama bazen muhafızları yere serecek on üç yaşında bir kız çocuğuna ihtiyaç duyabilirsiniz.

14

Evet, oldukça akıllısınız. Bir sorun fark ettiniz. Önceki bölümde Şarkı, Bastille ve ben hapishaneden kaçtık ve alelacele Büyükbaba Smedry'yi kurtarmaya gittik. Ama elbette, Büyükbaba Smedry, Şarkı, Bastille ve beni yakalayan adamın bizzat kendisi tarafından işkence görüyordu.

Bu da, önceki durumumuzla hemen hemen aynı durumda olduğumuz anlamına geliyordu. Nasıl olmuştu da hepimizin toplamından daha fazla tecrübeye sahip olan, karanlık ve güçlü bir adamı, usta bir Optikçiyi yenmeye niyetlenmiştik? Aslında cevap basitti.

Tutukluymken yepyeni bir bilgiye ulaşmıştık. Etrafımızda dönen dünya ve onun içinde işgal ettiğimiz alana dair çok daha geniş bir bakış açısına kavuştuk. Bir çeşit içgörü...

Ah, tamam. Kimse ne yaptığımızı sorgulamak için durup düşünmemişti. Esasında, zaman geçtikçe biz de kendimizi biraz fazla kaptırmıştık. İlaveten, içimizden iki kişi de Smedry'ydi.

Bu, durumu açıklamaya yetecektir sanırım.

Büyükbaba Smedry'nin ayak izlerini takip ederken, kale koridorlarına benzeyen bir başka koridoru işaret ederek, "bu taraftan," dedim. (Hayır, bizi önceden kolaylıkla ele geçirebilecek bir adamın peşinden koşmuyorduk. O konu başka.)

"Bu koridorlar tanıdık geliyor," dedim.

“Çünkü buradaki *bütün* koridorlar birbirinin aynı görünüyor,” dedi Bastille.

“Hayır,” dedim. “Sadece o değil. Şuradaki fener tutacağı kavuna benziyor.”

Bastille, “Her biri bir meyveye benzetilmek için tasarlanmış,” dedi.

“Ve biz de bunun yanından daha önce geçmiştik,” dedim.

Bastille, “Olduğumuz yerde daire çizdiğimizi mi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Sanırım bunun yanından ilk defa Karayanık’ı takip ederken geçmiştik. Bu, sana elektrikli aydınlatmalarla ilgili soru sormama sebep olan fener. Yani—”

Şarkı tökezledi.

Bir an için kalakaldım. Ardından yere atladım. Şarkı, dengesini bile korumaya çalışmadan, kesilmiş bir ağaç gibi devrildi. Bastille de sanki yere ulaşma yarışında birincilik ipini göğüslemek istercesine kendini hınçla yere attı. Üçümüz de, sanki bir el bombası deneyine konu edilen manken şehitler gibi yere yapıştık.

Hiçbir şey olmadı.

Etrafıma bakınarak, “Eee?” dedim.

Bastille, “Hiçbir şey görmüyorum,” dedi, “Şarkı ya sen?”

“Sanırım bir şey ezdim,” diye mırıldandı, yan tarafını ovalıyordu. “Şu altıpatarlardan biri karnıma girdi!”

Sessizce kıkırdadım. “Ateş almadığına şükret. Şimdi söyle, neden takıldın?”

“Çünkü ayağım bir şeye çarptı. Olay genelde böyle gelişir Alcatraz.”

“Ama bu koridorda hiçbir şey yoktu!” dedim. “Zemin tamamen pürüzsüz.”

Şarkı başını salladı. “Sende de benim eşsiz takılma yeteneğim var sanırım.”

“Ki bu da beni ilk soruma geri getiriyor,” dedim. “Yerde böy-

le yatmamızın herhangi bir sebebi var mı acaba? Zira zemin pek konforlu değil.”

“Konforlusu nadir bulunur,” dedi Şarkı.

Gözleriyle koridoru taramakla meşgul olan Bastille, “Hşşşş!” dedi. “Sanırım bir şey duydum.”

Bir an için sessiz kaldık. Sonunda Şarkı omuz silkti. “Bazen ayağının takılması sadece ayağının takılmasıdır. Belki de—”

Duvar patladı.

Gerçekten patladı. Koridor boyunca çakıl taşları fırladı, hemen üzerimde parçalanmış kaya parçaları uçuşuyordu. Çığlık attım ve gökten kaya parçaları ile çakıl taşları yağarken kollarımla başımı korudum.

Patlama, sol tarafımdaki duvarda kocaman bir delik açmıştı. Çökmekte olan tozların ardında dikilen kocaman bir gölgenin bulunduğu açıklık alanı görebiliyordum.

Bastille, toparlanmaya çalışırken, “Bir Canlandırılmış!” diye haykırdı.

Ayağa kalktım, kıyafetimden parçalanmış kaya parçaları dökülüyordu. Oradaki yaratığın bir insan olmadığı kesindi. Deforme olmuştu; çok geniş ve uzun kolları, vücudundan tehditkâr bir duruş sergileyerek çıkıyordu. Bedeninin üst yarısı koskocaman bir “M”ye benzese de, daha önce alfabede bu kadar tehlikeli görünen bir harfe hiç denk gelmemiştim.

Toz çökerken oradaki şeyin gri ve siyah benekleri olan, kırışık, soluk beyaz tenini görebiliyordum. Aslında...

“Kâğıt mı o?” diye sordum. “Oradaki şey kâğıt topaklarından mı yapılmış?”

Bastille küfretti, ardından beni omzumdan kavrayıp koridora itti. “Koş!” dedi.

Sesindeki aciliyet hissi söylediğini yapmama sebep oldu ve topukladım. Şarkı arkamdaydı ve Bastille de hantal kâğıt canavar

koridora çıkmak için kendi yolunu açarken, parçalanmış duvardan uzaklaşmış hâlde ürkek ürkek bakınıyordu.

"Bastille," diye bağırdım.

"Hadi dostum!" dedi Şarkı arkamdan. "Sıradan Canlandırılmışlar bile yeterince kötü –kaldı ki bir Kodeksli... bunlar neredeyse en güçlülere."

"Ama Bastille!"

"Gelecektir delikanlı. Bize avans veriyor!"

Aşırı miktarda güç sarf ediyordum. Yine de koşarken omzumun üzerinden geriye bakıyordum ve bir gözüm Bastille'deydi. Devasa yaratığın birkaç darbesinden kaçındı. Sonra, nihayet döndü ve koşmaya başladı.

Hızlıydı.

Siz Suskun Diyarlar ahalisi, bir Kristalya Şövalyesi'ni yeteneklerini en son raddesinde kullanırken muhtemelen hiç görmemişsinizdir. Bastille gibi insanlar yıllarını kendi şehir krallıklarında çalışarak geçirirler. Vücutlarını eğitir, kılıçlarına bağlanır, Savaş Merceklerini kullanmayı öğrenir ve nihayetinde büyülü bir kristalle birleştirilirler. (Yine de, Özgür Krallıklar halkı bunun büyüden ziyade teknoloji olduğunu düşünüyor.) Sadece en iyi öğrencilere şövalye unvanı veriliyor. Bugüne dek bu unvanı kazanan en genç kişi olma rekorunun sahibi ise Bastille.

Ne olursa olsun, tüm bu eğitim ve özel hazırlıklar, Kristalyalılar kaçmak istediğinde gerçekten kaçabildikleri anlamını taşıyor. Bastille'in bizden sonra hareketlenip, herhangi bir olimpiik sporcunun mesleğine küsüp muhasebeci olmaya karar vermesine sebep olabilecek bir hızla koşmaya başladığını görünce şoke olmuşum.

Şarkı, durmaya hazırlanırken aniden bağırdı. Ben, maalesef onu hemen ardından takip ediyordum ve döndüğüm anda kucak dolu su bir Mokialı kıcı ile merhabalaştım. Şarkı, bir Kristalyalı olmasına rağmen ben ona çarpıp aynı hızla koridora doğru sekerken dengesini korumasını sağlayan Savaş Merceklerinden takıyordu.

“Şarkı?” dedim. “Ne—”

İri kıyım antropolog belindeki kemere uzandı ve bir çift tabanca çıkarttı. Sonrasında ise –çok fazla aksiyon filmi izlemiş biri edasıyla– şarjörlerini koridorun uzak köşesindeki şeye boşaltmaya başladı. Yana kaçıldım ve başka bir Canlandırılmış gördüm. Bu da kâğıt topaklarından yapılmıştı ve koridorda, önümüzde dikiliyordu.

Şarkı’nın silahlarının yaratık üzerinde pek az etkisi vardı. Kurşunlar, Canlandırılmışın bedenini delip geçerken havada kâğıt parçaları uçuşuyordu. Aldığı her darbe onu yavaşlatsa da, Şarkı’ya doğru ilerleyişini istikrarsız bir hızla sürdürüyordu.

Bastille yanımda belirdi. Dönerek, “Parçalanmış Cam adına!” diye sövdü. Arkamızdaki Canlandırılmış hızla yaklaşıyordu. El çantasını omzundan indirirken, “Bir şeyler yapsan iyi olur Smedry,” dedi. “Bunlarla tek başıma başa çıkabileceğimden emin değilim.”

Bunu derken çantasını açtı ve içinden bir şey aldı. Elini, tuttuğu koskocaman Kristalya kılıcıyla birlikte hızla çantadan çıkarttı, çantayı kenara bıraktı.

Gözlerimi kırıştırdım. Evet, Bastille’in çantasından çıkarttığı şey gerçekten de bir kılıçtı. Koridordaki fener ışıklarının altında, koridor boyunca rengârenk ışık huzmeleri saçıyordu.

El çantası elbette ki bu kadar uzun bir şeyi içine alamazdı. Ama bu hikâyede durup düşünmenize sebep olan şey küçücük çantadan çıkan bir kılıç ise terapiye ihtiyaç duyduğunuzu söyleyebilirim. Size iyi bir psikolog da önerebilirim. Gerçi o da Kütüphane-cilerin kontrolü altında. Hepsi öyle.

Bu genel geçer bir durum.

Bastille ileri atıldı ve kılıcı, Canlandırılmışa saldırırken parıldıyordu. Yaratık bir darbe savurdu, Bastille yuvarlandı ve yaratığın koskocaman kolunun altından eğilerek geçti. Sonra kılıcını savurdu ve yaratığın kolunu tamamen kesti.

Kol düştü, buruşuk kâğıtlar aniden düzleşti ve havaya yükseldi; sanki cildi aniden yırtılmış bir kitap gibiydi. Kâğıtlar yere düşerken çırpındı. Buna karşın Canlandırılmış, bir uzvunu kaybetmiş gibi görünmüyordu ve bunun sebebini kısa süre sonra öğrendim. Vücudundaki kâğıt toprakları ilerledi ve az önce Bastille'in kestiği kolun yenisini yaptı.

Şaşkınlığımı üzerimden attım ve tökezleyerek ayağa kalktım. Arkamda, Şarkı bir çift Uzi çekmişti. Tombik elleriyle silahları kavramış ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Otomatik silahın sesi koridor boyunca yankılanıyordu. Karşısındaki Canlandırılmış şaşkınlıkla durdu, parçalanan vücudundan kâğıt parçaları fışkırıyordu. Bir an tökezledi ama sonra kurşun yağmuruna rağmen ilerlemeye devam etti.

Şarkı, ateş yağmurunun arasından, "Alcatraz!" diye bağırdı. "Bir şey yap!"

Koridor duvarına koştum ve feneri aldım. Kavun şeklindeki fener tutacağı, Yeteneğim sayesinde duvardan kolayca ayrılmıştı. Döndüm ve feneri Şarkı'nın kurşunu bittiği anda karşısındaki Canlandırılmışı fırlattım.

Fener Canlandırılmışı çarptı ve sekti. Yaratık alev almamıştı.

Şarkı, "Böyle bir şey değil!" dedi, Uzilerini dolduruyordu. "Kâğıttan bir Canlandırılmış yapıp onu ateşe azıcık dayanıklı yapmayı kimse ihmal etmez!"

Şarkı Uzilerini kaldırdı ve yarattığı tekrar kurşun yağmuruna tutmaya başladı. Yaratık yavaşladı ama engellenemez yürüyüşüne devam ediyordu.

Eğer bir gün böyle bir hikâye yazacaksanız bazı şeyleri öğrenmeniz gerekir. Güzel bir aksiyon sahnesini gereksiz yorumlarla asla bölmeyin. Bunu bir kez, on dördüncü bölümde güzel bir sahne yaptım. Hâlâ pişmanım.

Ayrıca, eğer bir gün kötü romantik romanlardan yapılmış, durdurulamaz bir yaratığın saldırısına uğrarsanız aynen benim yaptım-

ğımı yapmalısınız: Elinizi hızlıca cebinize atıp Ateşsalan Merceklerini almalısınız.

Kadife keseyi alelacele açarken aklımdan, *Ateşe biraz dayanıklı öyle mi?* diye geçirdim. *Peki çok ateşe dayanıklı mı?!*

Çaresiz parmaklarımı keseye daldırdım ve mercekleri çıkarttım. Evet, aynen önceki durumda olduğu gibi bu mercekler konusunda çok tecrübesizdim ve bunlar benim için çok ama çok güçlüydü. Merceklere dokunduğum anda çalıştılar.

Tehlikeli bir biçimde parıldamaya başladılar.

"Gak!" dedim. Mercekleri çevirmeye çalışıyordum. Maalesef elim kaydı ve mercekler dönerek bana yöneldi.

O anda Yeteneğim otomatik olarak devreye girerek gözlüğün çerçevesini kırdı. İki mercek de yere düştü. Biri zemine çarpar çarpmaz kırıldı, diğeri ise sekerek uzaklaştı. Seken mercek ateş aldı ve zemine yoğunlaştırılmış bir ışık huzmesi gönderdi.

Şarkı, Uzilerindeki mermiler tekrar biterken çaresizce, "Alcatraz!" diye seslendi. Uzileri bıraktı ve sırtındaki pompalı tüfeğe uzandı. Pompalı tüfeği büyük bir gürültüyle ateşledi. Canlandırılmışın göğsü patladı ve koridor boyunca bir konfeti yağmuru yaşandı.

Yaratık tökezledi ve Şarkı ona bir el daha ateş ettiğinde neredeyse düşüyordu. Buna karşın Şarkı'ya doğru ilerleyişini sürdürdü.

Yerde sağlam duran Ateşsalan Merceğine uzandım ama sıcaklık yüzünden geri çekildim. Sıcak olan elbette mercek değildi; bu şekilde yüzünüzde tutmanız biraz zor olurdu. Taşlar aşırı ısınmıştı ve merceğe yaklaşamadım.

Hızla Bastille'e döndüm ve tam o anda kristal kılıcını yaratığın göğsüne sapladığını gördüm. Yaratık ağır kolunu ona salladı ve Bastille'i geri savurdu. Kılıç, yaratığın göğsünde işlevsiz bir şekilde sallanırken Bastille koridorun taş duvarına çarpmış ve yığılmıştı.

"Bastille!" diye bağırdım.

Hareket etmiyordu. Yaratık üzerinde belirdi.

Size açıklamaya çalışmıştım, çok da cesur bir oğlan değildim. Ama tecrübelerime göre cesurca bir şey yapmak aptalca bir şeyler söylemeye oldukça benziyordu.

Yapacağınız hareketleri pek planlamazdınız.

Canlandırılmış canavara saldırdım. Bastille'den uzaklaştı bana döndü ve kolunu kaldırdı. Bir şekilde eğilerek darbeden kaçmayı başardım. Tökezledim ama yaratığın göğsündeki kılıca uzanarak kavradım. Kılıcı çekip çıkarttım.

Ya da en azından kabzasını çıkarttım.

Geriye tökezledim ve kılıcın keskin ucunun yaratığın göğsünde olduğunu fark etmeden hemen önce kabzayı kaldırdım.

Hemen arkamda Şarkı'nın pompalı tüfeği cephanesi kalmadığından tık tık ediyordu.

Elimi indirdim, kabzaya bakıyordum. Yeteneğim, her zamanki gibi beklenmedik bir şekilde kılıcı kırmıştı. Uzunca bir süre kala-kaldım; içinde bulunduğum durum düşünüldüğünde gereğinden çok daha fazla durmuştum. Kırık kabzayı sıkıca tuttum.

Sinirlenmeye başladım.

Hayatım boyunca Yeteneğim beni yönetmişti. Bununla yaşamaya alışmaya, sanki onu yöneten benmişim gibi davranmaya hazırımdım ama bu sadece bir yalandan ibaretti. Koruyucu ailelerimi kasıtlı olarak kendimden uzaklaştırmıştım zira er ya da geç bunu yeteneğimin yapacağının farkındaydım –neyi istediğimin bir önemi yoktu.

Bu ustalık tezimdi. Bu, kim olduğumu belirleyen şeydi. Kendim olamazdım –ki o her kimdi ise– zira bir şeyleri kırmakla ya da bozmakla çok meşguldüm.

Büyükbaba Smedry ve diğerleri bu yeteneğimi ilahi bir hediye olarak tanımlıyordu. Ben bu açıdan bakmakta zorlanıyordum. Yeteneğim sanki içeriye sızarken bile kazara işe yaramıştı. Kontrol edilemeyen güç hiçbir şeydi.

Canlandırılmış bir adım attı, yukarıya, ona baktım, dişlerim öfkeyle kenetlenmişti. Kabzayı sıkıca tutuyordum.

Bunu istemiyorum, diye düşündüm. Bunların hiç birini istemedim! Bastille bir Optikçi olmak istiyordu... aslında tek bir şey istiyorum.

Normal olmak!

Kabza elimde çözülmeye başladı. Özenle işlenmiş metal parça parça yere düşüyordu. Canlandırılmışı, "Kırmak mı istiyorsun?" diye haykırdım. "Yıkım mı istiyorsun?"

Yaratık kolunu bana savurdu ve çığlık atarak avuç içimi zemine vurdu. Bir Yetenek dalgası vücudumu sardı, göğsümde yoğunlaştı ve kolum boyunca ilerledi. Daha önce serbest bırakmadığım kadar güçlü bir güç dalgasıydı.

Zemin kırıldı. Aslında *paramparça oldu* daha uygun bir ifade. *Patladı* da diyebilirdim ama bu kelimeyi biraz önce kullandım.

Taş bloklar sert bir şekilde sarsıldı. Canlandırılmış tökezledi, ayaklarının altındaki zemin okyanustaki dalgalar gibi sallanıyordu. Bloklar aşağı düştü. Hemen önümde aşağı, bir alt kata düştüler. Aşağıdaki devasa kütüphane odasındaki raflar yukarıdan yağın taşlarla ve devasa kâğıt canavarın etkisiyle parçalandı.

Canlandırılmış yere çarptı ve net bir kırılma sesi geldi. Tekrar ayağa kalkmadı.

Kabzanın elimde kalan son parçalarını da bırakarak hızla döndüm. Şarkı, öfkeyle pompalı tüfeğini dolduruyordu. Onu geçtim ve ikinci Canlandırılmışı saldırdım. Yere dokunmak için uzandım ama devasa canavar zıpladı ve hızla yoldan çekildi. Arkadaşının başına gelenlerden ders alacak kadar akıllı olduğu ortadaydı.

Elimi kaldırdım ve zıplayan yaratığın göğsüne dokundum. Yeteneğimi serbest bıraktım.

Garip, ani bir geri tepme oldu; çok sert bir şeye beyzbol sopasıyla vurmak gibiydi. Geriye savruldu, kolum acı içinde yanıyordu.

Canlandırılmış yere indi ve tökezledi. Bir an için ayakta kaldı ve lime lime dökülmeye başladı. Sonra inanılmaz bir sesle patladı ve akıl almaz bir konfeti yağmuru yaşandı.

Bir an için öyle bakarak oturdum. Birkaç kez göz kırptım ve sonra acıyan koluma bakakaldım. Koridor kâğıtla doluydu, çevremizde hâlâ uçuşan parçalar vardı.

Ayağa kalkan Şarkı, "Vay," dedi. Döndü, açtığım kocaman deliğe baktı. "Vay."

"Ben... bunu kasıtlı olarak yapmadım," dedim. "Sadece bir şekilde gücümü serbest bıraktım ve bu oldu."

"Ben başka türlü değerlendiriyorum," dedi pompalı tüfeğini tekrar omzuna asan Şarkı.

Ayağa kalktım, kolumu sallıyordum. Kırılmış gibi görünmüyordu. Yaklaşarak, "Bastille," dedim. Şükür ki hareket ediyordu ve yanına geldiğimde inledi, bir süre sonra ayağa kalmayı başardı. Ceketini... parçalanmıştı. Dev bir penguen bir arabanın ön camına çarparsa ortaya çıkacak görüntüye benziyordu.

Lanet olası dev penguenler.

Bastille'e ayakta durması için yardım etmeye çalıştım ama rahatsızlık duymuş olacak ki elimi itti. Ayakta dururken biraz sendeledi, sonra üzeri örümcek ağına dönmüş ceketini çıkarttı. "Sanırım bu artık iş görmez."

"Muhtemelen hayatını kurtardı Bastille," dedi Şarkı.

Omuz silkti ve ceketini yere bıraktı. Ceket, taşlara değer değmez cam gibi kırıldı.

Kaşlarımı çattım ve "Ceketin camdan mı yapılmıştı?" diye sordum.

Bastille, "Elbette," dedi. "Camdokuma. Seninki değil mi?"

"Ah... hayır."

Yerdeki deliğe doğru yavaş yavaş ilerlerken "Öyleyse neden bu kadar iğrenç bir şey giyiyorsun ki?" dedi. Bana dönerek, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Ve... şu aşağıda, kitap yığınları arasında kırılmış duran şey de kılıcım mı?"

"Korkarım ki öyle."

"Ne hoş," diye homurdandı.

"Hayatını kurtarmaya çalışıyordum Bastille," dedim. "Ayrıca *başardığımı* da belirmek isterim."

"İyi, ama bir dahaki sefere bunu yaparken binanın yarısını yıkmamaya gayret et."

Bunu söylerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yakalamıştım.

Moron. Tecrübelerime göre hayatta karşımıza çıkan sorunların büyük kısmının sebebi bilgi eksikliği. Çoğu kişi bilmesi gereken şeyleri bilmiyor. Bazıları gerçeği reddediyor bazıları ise hiç anlamıyor.

İki arkadaş birbirlerine kızdığında bunun sebebi çoğunlukla karşılıklı duygularını bilmemeleridir. Amerikalılar hükûmetleri üzerindeki Kütüphaneci kontrolü hakkında eksik bilgiye sahiptirler. Rafta bu kitabı görüp almadan geçenler bu eserin ne kadar şahane, ne kadar heyecan verici ve ne kadar işlevsel olduğundan bihaberler.

Örneğin bu bölümün başında kullandığım kelimeye bakın. Kelimeyi okuduğunuzda yeterince bilginiz yoktu. Muhtemelen birine hakaret ettiğimi düşündünüz. Yanıldınız. *Moron*, aslında İsviçre’de, Jura dağ sırasının yakınlarında yer alan bir köyün adıdır. Eğer Kütüphanecilerden nefret ediyorsanız yaşamak için harika bir yerdir zira orada iyi gizlenmiş bir yer altı isyan hareketi mevcut.

Bilgi. Siz Suskun Diyarlar halkı, Bastille ve diğerlerinin silahları “ilkel” olarak nitelendirdiğini ve kullanmayı hakaret saydıklarını okumuşsunuzdur. Ya da belki de yazdıklarımın saçma olduğunu düşünmüşsünüzdür. İki durumda da konuyu tekrar değerlendirmenizi öneririm.

Özgür Krallıklar silah kullanmayı yüzyıllar önce bıraktı. Silahlar birkaç sebepten ötürü işlevselliğini yitirdi; bu sebeplerden bir kısmı, bu anlatımla ortaya çıkıyor. Smedry Yetenekleri ve Optikçi özellikleri Özgür Krallıklar'daki yegâne ilginç güçler değildir. Bu yeteneklerin etkileri çok sayıda hareketli aksamı olan ve bozulabilir devreler barındıran araçlar üzerinde daha fazla oluyor. Smedry ya da benzer türden yeteneği olan birine karşı silah kullanmak genellikle kötü bir fikirdir.

(Bu durumu basit bir olasılık hesabına indirgeyelim. Bir cihazla ilgili hatalı çalışabilecek ne kadar parça varsa, o cihaz o kadar yüksek bir ihtimalle hatalı çalışır. Örneğin, bilgisayarımın –kullandığım yıllarda– erimesine sadece birkaç tık vardı. Buna karşın kurşun kalemim bugün hâlâ benimle ve tamamen virüssüz.)

Dünyadaki birçok asker ve savaşçı, bu sebeple silahları bir kenara koyup Optiksel kumlar ya da slimatik teknoloji ile üretilen silah ve zırhlara geçiş yaptı. Bu yeni silahları eski silahlarla birlikte pek sık kullanmıyorlar. Özgür Krallıklar, kum tabanlı silahlara geçmeden önce ancak misket tüfeği seviyesindeydi ve bu sebeple de silahları, onlara ilkel geliyor. Bu açıdan bakarsanız mantıklı.

Bunu kabul etmeyenler ise... pek tabii moron olabilirler. Orada yaşasınlar ya da yaşamasınlar.

Bastille yerdeki delikten uzaklaşırken, sert bir ifadeyle, "Şarkı, şu ilkel silahları ortadan kaldır!" dedi. "O yıkıcı şeyler o kadar gürültülü ki, yaptığın tantanayı kütüphanenin yarısı duymuştur!"

Şarkı, mutlu bir edayla, "Ama çok etkililer," dedi. O sırada tabancalarının şarjörlerini değiştiriyordu. "Bir Canlandırılmışı ya-vaşlatıp Alcatraz ona müdahale edene kadar durdurmayı başardılar. Kılıcının bunun yarısını bile yapabildiğini sanmıyorum."

Bastille ağzında bir şeyler geveledi, sonra kaşlarını çatı ve durdu. "Burası neden bu kadar sıcak?"

Küfrettim ve Ateşsalar Merceğinin çevresinde tüten taşlara baktım. Zemin neredeyse erimek üzereydi.

Bastille, "İhtiyar Smedry'nin sana Ateşsalan Merceklerini verdiğine hâlâ inanamıyorum," dedi. "Bu tıpkı..."

"Dört yaşındaki bir çocuğa bazuka vermek gibi değil mi?" dedim. Isınan taşlara sığağa dayanabildiğim kadar yaklaştım. "Bu şeyi yerden alırken hissettiğim şey de aynen bu."

"İyi o zaman kapat onu!" dedi Bastille. "Çabuk! Şarkı'nın silahlarına gürültülü diyorduk ya -bu kadar güçlü bir Optik Merceği kullanmak Karayanık'ın dikkatini şüphesiz ki çekecektir. Yani o ne kadar açık kalırsa o kadar gürültü çıkarıyor!"

Optikçi olmayanlar için gürültü çıkartma kavramı pek bir anlam ifade etmeyebilir. Nihayetinde Mercek hiç ses çıkartmıyordu. Buna karşın, Ateşsalan Merceğini kapatmaya çalışırken onu *hissedebildiğimi* fark etmiştim. Optiksel maharetlerimi sadece kısa bir süre önce fark etmiş olsam da merceklerle, yakınlarımda güçlü bir Merceğin faaliyette olduğunu hissedebilecek kadar bağlantı kurabilmiştim.

Aslında Bastille'in haklı olduğunu biliyordum. O Merceği mümkün olan en kısa sürede kapatmam gerekiyordu. Karayanık eğer silah seslerini duymamışsa bile, Merceğin "sesini" kesinlikle duyardı.

"Şarkı, bana pompalı tüfeğini ödünç verir misin?" diye sordum. Aceleyle sorduğum bu soruyu el hareketlerimle pekiştirmiştim.

Şarkı, silahı isteksizce sırtından aldı. Silaha dokunduğum anda namlu kendini serbest bıraktı; buna hazırlıklıydım. Silahın çelik namlusunu kavradım ve onu Ateşsalan Merceğini ters çevirmek için kullandım. Mercek dışbükeydi, bu sebeple takla attı ve tavana bakan yarı saydam bir göz küresi gibi kaldı. Aşırı sıcak ışık huzmesini yaymaya devam ediyordu, ışığın şimdiki yönü tavandı.

Pompalı tüfeğin namlusunu, merceği sıcak zeminden uzaklaştırmak için kullandım ve dikkatlice uzandım. Yanmamayı umut ederek dişlerimi sıktım ve merceğin kenarına dokundum.

İlginç bir şekilde (daha önce de söylediğim gibi) cam sıcak bile değildi. Merceğe dokunur dokunmaz kapandı ve yaydığı ışık aza-

larak bitti. Geriye çekildim. Koridorun mercek çalışmazken ne kadar da soğuk ve karanlık olduğunu gördüğüme şaşırmıştım.

Şarkı ben tüfeği geri verirken üzgün bir şekilde, "Pompalı tüfeğim," dedi. "Bu bir antikaydı."

Etrafımda dolanırsan işte bu olur Şarkı, diye düşündüm iç çekerek. *Sevdiğin şeyler bozulur. İstesem de istemesem de.*

Bastille, "Ah, boş ver Şarkı," dedi. "Ben kılıcımı kaybettim; başımın bu yüzden ne kadar büyük bir derde gireceğini tahmin dahi edemezsin. O paramparça olan şeyle aramda bir bağ vardı. Silahın, buna kıyasla hiçbir şey."

Şarkı iç çekti ama Bastille çantasına uzanıp büyük bir kristalin bıçak çıkardığında başını sallıyordu. *Kristalin* kelimesiyle Bastille'in kullandığı kristal silahlar arasındaki bağlantıyı belki fark etmişsinizdir. Bu aslında bir tesadüf. *Kristalin*, Vendardi dilinde "huysuz" demek kaldı ki Kristalyalılar buna pek bir eğilimli. Ve sanırım...

Ah, sadece şaka yapıyorum. Bu isimle anılıyorlar çünkü kristal kılıçlar kullanıyorlar. Üstelik büyük bir kalede yaşıyorlar (Kristal-ya deniyor) ve tahmin edin kale neyden yapılmış. Yeterince açık mı? Kristal kadar berrak değil mi?

Ehem.

Şarkı, çantasına bakarak, "Uzi kurşunum da bitti," dedi. "Artık sanırım ikimiz de küçük silahlar kullanacağız."

Diz çöktüm ve tedirgin bir şekilde hâlâ yerde duran Ateşsalan Merceğine dokundum. Parlamaya başladı. *Lanet olsun!* Odaklandım ve tekrar dokundum. Parlama kayboldu.

Bastille, "Aptal olmayı dene," önerisinde bulundu.

Kaşlarımı çattım, "Pardon?"

"Aptalca şeyler düşün," dedi. "Ya da işi akışına bırak, fazla uğraşma. Mercekler bilgi ve zekâyâ tepki verir. Onları kontrol altında tutmanın en iyi yolu bu ikisinden de uzak kalmak."

Durdum. Sonra Merceğe bakarak kaşlarımı çattım ve elimden geldiğince... aptal olmaya çalıştım. Bunun, kulağa geldiğinden

daha zor bir iş olduğunu belirtmek isterim. Özellikle de benim gibi (daha önce bahsetmiş miydim?) zeki biri için.

Bu, yalnızca makul bürünün kendönö oldoondan doho optol olmoya ikna ötmösü sebebiyle değil, *düşünmemesi* gerektiği söylenen şeyleri düşünmemesinin neredeyse olanaksız olmasından dolayı zordur. Sadece görçöktön zekü insonlor başarılı bir şökülde optol toklödü yopobülür.

Omo bür şököldö yopolobülür töbüü.

Gözlerimi kapattım ve zihnimi boşaltmaya çalıştım. Sonra merceğe uzandım. Parlamaya başladı. Kaşlarımı çattım ve tekrar çalışmadan önce ona bir kez daha dokundum.

Şarkı, gergin bir şekilde, "Belki de onu burada bırakmalıyız," dedi. "Birileri bizi görmeden önce."

Bastille, koridorun aşağısını işaret ederek, "Çok geç," dedi. Bir grup cübbeli Kütüphaneci köşede belirmişti. Oldukça gergin görünüyordı ve Bastille'in önceki yorumunda haklı olduğunu düşündüm. Silah sesini duymuşlardı.

Bastille güneş gözlüklerinin arkasından onları süzdü sonra bıçağını ayarlayarak atmak için kaldırdı.

"Hayır!" dedim. "Bekle!"

Sözüme kulak verdi ve durdu. Kütüphaneciler dağıldı, birkaçı geldiği yöne kaçmıştı.

"Beni neden durdurdun?"

"Bunlar kâğıt canavarlar değil Bastille. Bunlar silahsız insanlar. Onları öldüremeyiz."

"Savaşta'yız Alcatraz. Bu insanlar da düşmanlarımız. Ayrıca şimdi gidip Karayanık'a haber verecekler!"

Omuz silktilim. "Bana doğru gelmedi. Ayrıca hepsini öldüremeyeceğimiz kadar çok kişiydiler. Kaçtığımız bilgisini artık saklayamayız."

Bastille güldü ama sonra konuşmadı. Her hâlükârda artık aptal gibi davranmaya çalışacak vaktim yoktu. Merceği aldım –par-

lamaya başladı– ve hızlıca kadife kesesine koydum. Sonra içine elimi sokarak ona tekrar dokundum. Keseyi kapattım ve cebime tıktırdım.

“Haydi gidelim,” dedim.

Bastille başını salladı. Ama şarkı, Canlandırılmıştan arta kalan kâğıt parçaları yığınının doğru gitmişti. “Alcatraz,” dedi. “Burada görmem gereken bir şey var.”

Hızla yanına giderek, “ne?” dedim. Yaklaşırken Şarkı’nın yığının merkezinde bulunduğu şeyin, Canlandırılmışın bir parçasının hâlâ... *canlı* olduğunu gördüm.

Oraya varır varmaz, Şarkı’ya ona silah doğrultması yönünde bir işaret yaptım. Yaratık artık daha küçüktü ve çok daha insana benziyordu. Yine de buruşturulmuş kâğıttan yapılmıştı ve yakından incelediğimde iki parlak cam gözünü görebilmiştim.

Kaşlarımı çatıp Şarkı’ya döndüm. “Neler oluyor?”

Şarkı, “Bilmiyorum,” dedi. “Canlandırma ile ilgili pek bir bilgim yok. Bu Karanlık Optikçilik.”

Otuz santimlik kâğıt adamı şüpheli gözlerle incelerken, “Neden?” diye sordum.

Bastille, “Cansız nesnelere hayat vermek kötüdür,” dedi. “Bunu yapmak için Optikçi kendi insanlığından bir parça feda eder ve onu Canlandırma Camı’na koyar. Bu gözler Canlandırma Camı. Ateş et Şarkı. Eğer gözünden vurursan onu öldürebilirsin.”

Küçük kâğıt yaratık başını kaşdı ve silahın namlusuna merakla baktı.

Bastille’e baktım. “Kendi insanlıklarından mı feda ediyorlar? Bu ne demek?”

“Camın, kendilerinden bir şeyler emmesine izin veriyorlar,” dedi Bastille.

“Şeyler mi? Çok açıklayıcı oldu.”

Yan taraftan, Bastille’in güneş gözlükleri arkasına saklanmış gözlerinin kısılarak küçük yaratığı kuşkuyla incelediğini görebili-

yordum. “İnsani şeyler Alcatraz. Sevebilme yeteneği, diğerlerini koruma içgüdüsü ve merhamet. Bir Optikçi, yarattığı her Canlandırılmıştan sonra daha az insan olur. Daha doğrusu, artık kendisini dünyanın geri kalanının daha az anlaşılabileceği biri hâline dönüştürür.”

Şarkı başını salladı. “Karanlık Optikçilerin çoğu bu dönüşümü avantaj olarak değerlendirir.” Bir eliyle küçük Canlandırılmış silah tutmayı sürdürürken boştaki elini uzattı ve bir parça kâğıt koparttı.

“Kendi iyi huylarından vaz geçmek,” dedi antropolog, “karanlık Optikçinin yarattığı şeyin iyi huylara sahip olacağı anlamına gelmiyor. Böyle çalışmıyor. Bu süreç hisleri büküyor ve yaratığa yaşayabileceği kadar insanlık veriyor. Ama bu miktar, verilen hislerin gerçekten çalışabilmesi için yetersiz.”

Kâğıt parçasını aldım. Üzerindeki yazıyı okuyabiliyordum, sıkıcı bir şeye benziyordu. Sağ üstteki başlık yazısı şöyleydi: *Alevli Tutkunun Tutkulu Ateşi*.

“Hemen her şeyden bir Canlandırılmış yaratabilirsin,” dedi Şarkı. “Ama duyguları emebilen içerikler genelde en iyileridir. Karanlık Optikçilerin kötü aşk romanlarını tercih etmesinin sebebi de kullanılan nesnenin Canlandırılmışın öfke seviyesine doğrudan etkisi olmasındandır.”

“Aşk romanları Canlandırılmışları epeyce vahşi yapıyor,” dedi Bastille. “Tabii bu da pek akıllı olmamalarını sağlıyor.”

Kâğıt parçasını yere atarak, “Şu işe bak,” dedim. *Kendi insanlıklarını feda ediyorlar...* ve bu canavar Büyükbabamı esir almıştı. Doğrularak, “Haydi,” dedim. “Zaten çok zaman kaybettik.”

Şarkı, “Peki ya bu şey?” diye sordu.

Durdum. Canlandırılmış bana baktı. Kâğıttan suratında bir tür kafası karışmışlık ifadesi vardı.

Onu... bir şekilde bozdum, diye düşündüm. Onu öldürdüğümü sanmıştım ama yeteneğim bu şekilde çalışmıyor. Yeteneğim dev-

redeyken yok etmiyorum. Bozup şeklini değiştiriyorum. "Bırak," dedim.

Şarkı, şaşkınlıkla bana baktı.

"Daha fazla silah sesi duyulsun istemeyiz," dedim. "Haydi."

Şarkı omuz silkerek ayağa kalktı. Bastille ilerledi ve koridorun kesişim noktasını kontrol etti. Optikçi Merceklerimi çıkartıp İzci Merceklerimi taktım. Şansımıza büyükbabamın ayak izleri hâlâ parlıyordu.

Aklımdan, *onu yeterince iyi tanıdığımı düşünmüyordum*, diye geçirdim.

Kesişim noktasında Bastille'le buluştum. Sağ tarafı göstererek, "Büyükbaba Smedry bu tarafa gitmiş," dedim.

"Kütüphanecilerin gittiği yön," dedi. "Bizi gördükten sonra."

Başımı salladım, diğer tarafa baktım. Diğer tarafı işaret ederek, "Bayan Fletcher'ın bu tarafa gittiğini görüyorum."

"Diğerlerinden ayrılmış mı?"

"Hayır," dedim. "Zindandan çıktıktan sonra Büyükbaba Smedry ile birlikte gitmemiş. Şimdi gördüğüm ayak izleri ilk başta takip ettiklerimiz; bizi yakalandığımız yere götüren izler. Başladığımız yere yakın olduğumuzu sana söylemiştim."

Bastille kaşlarını çatı. "Bayan Fletcher'ı ne kadar iyi tanıyor-sun?"

Omuz silktilim.

"Saatler oldu," dedi Bastille. "Ayak izlerinin hâlâ parlamasına şaşırdım."

Başımı salladım. Bunu yaparken garip başka bir şey fark etmiştim.

(Eğer fark etmediyseniz, bu bölüm, normal şeylerin farkına varıldığı diğer bölümlerin aksine garip şeylerin farkına varılma bölümü. Size bununla ilgili bir hikâye anlatabilirdim ama hikâye yumurta çırpma telleriyle alakalı ve gençler için uygun değil.)

Yaşanan tüm olaylar göz önüne alındığında, fark ettiğim şey

aslında çok da garip değildi. Konu fener tutacağıydı –feneri Canlandırılmışa atarken duvardan söktüğüm tutacak.

Bu tutacakta, daha önce belirttiğim gibi kavun şeklinde olması dışında sıra dışı bir durum yoktu. Bildiğim kadarıyla kavun şeklindeki kütüphane fenerleri oldukça normal şeyler. Ama bu tutacağın görüntüsü kafamda bir anının canlanmasına sebep olmuştu. *Kavun, uçuşan kâğıt ördek oluyor.*

Dönüp koridora, kırılmış duvara ve *daha da* kırılmış zemine ve karmakarışık duran kâğıt yığınınına baktım.

Muhtemelen önemli bir şey değildi, diye düşündüm.

Evet, elbette siz işin aslını benden daha iyi biliyorsunuz.

16

Eğer benim gibi akıllı, keçi peyniri seven ve korkunç seviyede yakışıklı biriyseniz şüphesiz ki çok sayıda kitap okumuşsunuzdur. Kitapları okurken de kitaplarda bahsi geçen karakterlerden daha akıllı olduğunuzu düşünmüşsünüzdür.

Hayal kuruyorsunuz.

Size daha önce ima etmiştim (Heisenberg'in gurur duyacağı cinsten sıkıcı bir edebiyat buluşması). Buna karşın bu kitapta geçen karakterlerden daha zeki olduğunuzu *düşünmenize* sebep olabilecek başka sebepler var.

Öncelikle, muhtemelen bu kitabı güvenlik derdiniz olmayan bir yerde okuyorsunuz. Burası bir sınıf, yatak odanız, akvaryumunuz hatta bir kütüphane (bu konuya sonra geleceğiz...) olabilir ve Canlandırılmış canavarlar, silahlı askerler ya da korkutucu Gaklamalar sebebiyle endişelenmenize gerek yoktur. Bu sebeple, olayları sükûnet içinde ve objektif olarak değerlendirebiliyorsunuzdur. Bu yaklaşımla olaylar içinde insanların yaptıkları hataları bulmak kolaydır.

İkinci olarak, bu hikâye elinizde bir kitap şeklinde duruyor. İstediğiniz yerine gidip gelebileceğiniz bir anlatımdan ibaret. Geriye dönüp bölümleri tekrar tekrar okuyabilirsiniz (kitapta yer alan şahane ötesi anlatımlar sebebiyle bunu zaten yapmışsınızdır). Hatta ve hatta kitabı karıştırıp direkt olarak son sayfasını

bile okuyabilirsiniz. Gerçi bunu yaparak insanlığa dair en kutsal ve onurlu hikâye anlatıcılığı ilkesini çiğneyip evreni kaosa sürükleyebilir ve konudan bihaber milyonlarca kişiye acı verebilirsiniz.

Sizin seçiminiz.

Her hâlükârda yazdıklarımı istediğiniz zaman tekrar okuyabilir ve kavun şeklindeki fener tutacaklarından ilk kez ne zaman bahsettiğimi *tam olarak* bulabilirsiniz. Elinizde böyle bir avantaj varken ben ve arkadaşlarımla olayların akışı içinde kaçırdığımız noktaları yakalamanız çok kolay olur.

Karakterlerden daha zeki olduğunuzu düşünmenizin üçüncü sebebi ise olayları size açıklamam gerekmesi. Bu avantajı pek de beğenmediğiniz ortada. Ben olmasam, kendinizi çok daha karmaşık bir hikâye içinde bulacağınızı kendinize itiraf edin lütfen. Aslında, ben olmasaydım bu kitabı okumaya çalışırken kafanız *çok ama çok* karışırdı.

Nihayetinde kitabın içi boş sayfalarla da dolu olabilirdi.

İki asker koridorda durmuş ve aralarında duran kapıyı koruyordu. Şarkı, Bastille ve ben bir köşeyi eğilerek ve fark edilmeden geçtik. Büyükbaba Smedry'nin ayak izlerini buraya kadar takip etmiştik. Ayak izleri kapıdan içeriye giriyordu; dolayısıyla biz de içeriye girmeliydik.

Bastille'e işaret ettim ve bir buz patencisi maharetlerini taş zeminde sergilercesine, sessizce köşeyi döndü. Muhafızlar, Bastille yaklaşırken döndü ama kız o kadar hızlıydı ki bağırarak vakitleri olmadı. Bastille birinin dişlerini avuç içiyle dökerken diğerinin boynunu arkasından yakaladı ve onu nefessiz bırakarak sessiz kalmasını sağladı. İkinci muhafız ağzını tutarak tökezledi ve Bastille göğsüne bir tekme savurdu.

İlk muhafız yere düştü, başını vurdu ve kendinden geçti. Bastille, bir an sonra da nefessizlikten bayılan ikinci muhafızı yere bıraktı. Bıçağını kullanmaya gerek dahi duymamıştı.

Yaklaşırken, "Bu işte gerçekten çok iyisin," diye fısıldadım.

Bastille sakince omuz silkti ve kapıya yaklaştık. Şarkı arkamdan geliyordu, bir gözü arkamızdaki koridordaydı ve gergin görünüyordu.

Tüm Kütüphanenin alarma geçmesine çok vakit olmadığının farkındaydım. Çok zamanımız yoktu. Rashid Kumları umurumda değildi. Sadece büyükbabamı geri istiyordum.

“Ayak izleri kapının altından geçiyor,” diye fısıldadım.

Kapıdaki bir çatlaktan içeriye bakmakta olan Bastille, “Biliyorum,” dedi. “Hâlâ içeride.”

Yanında diz çökerek, “Ne?” dedim.

Bastille, “Alcatraz!” diye tısladı. “Karayanık da orada.”

Kapının yanında durdum ve ahşap üzerindeki ucu açık anahtar deliğinden içeriye baktım. Amerika’da bu eski tip kapıların daha fabrikasyon modelleri vardı. Aslında Bastille bu kapıyı, anahtar deliklerinden içerisi izlenebildiği için daha “gelişmiş” olarak adlandırabilirdi.

Odanın görüntüsü tam da korktuğum gibiydi. Büyükbaba Smedry büyük bir masaya bağlanmış yatıyordu. Gömleğini çıkartmışlardı. Takım elbiseli Karayanık, yüzünde öfkeli bir ifadeyle yakınında duruyordu. Yan tarafı görebilmek için biraz kıvrıldım. Quentin de oradaydı. Bir sandalyeye bağlanmıştı. Kısa, cılız adam sanki dayak yemişti; burnu kanıyordu ve sersemlemiş bir hâli vardı. Bir şeyler sayıkladığını duyabiliyordum.

“Primat için ciklet. Çok yaşa jakuzi. Ay meteliğe kurşun atıyor, lütfen.”

Odanın duvarları çok sayıda iğrenç işkence aletiyle doluydu ve bunlar, bir dışıçide görebileceğiniz türden şeylerdi. Tabii eğer dışıçınız bir *deli, işkenceye susanmış Karanlık Optikçi* ise.

Orada bir de... “Kitaplar mı?” dedim şaşkınlık içinde.

Bastille titredi. “Kâğıt kesiği,” dedi. “En kötü işkence yöntemi.”

Elbette, diye düşündüm.

Bastille, "Alcatraz," dedi. "Gitmek zorundasın. Karayanık yaydığın alanı yine görecek!"

Gülümseyerek, "Hayır görmeyecek," dedim.

"Neden?"

"Çünkü daha önce yaptığım hatayı yaptı," dedim. "Optikçi Merceklerini takmamış."

Gerçekten de takmamıştı. Tek camlı gözlüğünde Optikçi Merceği *yoktu*. Onun yerine, anladığım kadarıyla İşkence Merceği vardı; koyu yeşil ve siyah çerçevesi sebebiyle bunu ayırt etmesi kolaydı.

Belki de düşündüğünüz kadar aptal değilimdir.

"Ah," dedi Bastille.

Karayanık döndü ve Büyükbaba Smedry'ye odaklandı. Optikçi Merceklerimi takmamış olsam da gücün yayılmasını hissedebiliyordum... Karanlık Optikçi İşkence Merceğini çalıştırıyordu. Çaresiz bir şekilde ve çektiğim acıyı hatırlayarak kendi kendime *Hayır!* dedim.

Büyükbaba Smedry yüzünde hâlimden memnun bir ifadeyle öylece yatıyordu. "Diyorum ki," dedi. "biraz süt rica etsem sana zahmet vermiş olmam değil mi? Biraz susadım da."

Quentin, "Ağaçların kulağı olmadığı zamanlarda kaplumbağa boyunları harika görünüyor," diye ekledi.

Karayanık, "Of!" dedi. "Sorularıma cevap ver ihtiyar! Gözcü'nün Rashid Camı'nı nasıl atlatabilirim? Nasıl Kristalya kristali yetiştirebilirim?" Büyükbaba Smedry'ye bir işkence ışını daha gönderdi.

"Gerçekten gitmem gerekiyor," dedi Büyükbaba Smedry. "Geç kaldım ve buna bütün gün devam etmeyeceğimizi umuyorum?"

Karayanık hayal kırıklığı içinde çılgık attı. İşkence Merceğini çıkarttı ve yerine daha rahatsız edici görünen bir şey taktı. Göremediğim bir muhafıza, "Sen!" diye çıkıştı.

“Ah... evet lordum?” dedi bir ses.

Karayanık tek camlı gözlüğünü takarken, “Şurada dur,” dedi. Başka bir güç dalgasının geldiğini hissettim.

Muhafız çılgık attı. Acı çektiğini göremiyordum ama duyabiliyordum; zavallı adamın sesinde acı ve gerçek keder vardı. Duyduğum ses karşısında, Karayanık’ın öfkesini tattığım o kısacık anı düşünerek gözlerimi kapattım, dişlerimi sıktım ve büzüştüm.

Oradan o anda kaçmamak için büyük çaba sarf etmiştim. Ama olduğum yerde kaldım. Geriye dönüp baktığımda o anı cesaret değil aptallık olarak değerlendiriyorum.

Muhafız çılgık atmayı kesti ve inlemeye başladı. Karayanık, “Hmmm,” dedi. “Mercek harika çalışıyor. Yeteneğin sandığımdan daha kuvvetliymiş ihtiyar. Ama bu seni sonsuza dek koruyamaz. Yakında acıyı tadacaksın.”

Bastille aniden kolumu tuttu; hâlâ kapı üzerindeki çatlaktan içeriye bakıyordu. Hayran bir şekilde, “Acıya geç kalıyor!” diye fısıldadı. “Böylesi bir güç... soyut bir algıya karşı. İnanılmaz.”

Bastille’in yüzündeki rahatlamış ifadeyi fark ettim. *Önemsiyor*, diye düşündüm. *Tüm söylenmelerine, tüm şikâyetlerine rağmen onun için gerçekten endişeleniyor.*

Şarkı, “Neler oluyor?” diye fısıldadı. İkimizin arasına, kapının önüne sıkışmak için fazla büyüktü.

Bastille, “İhtiyar Smedry işkencenin hakkından başarıyla geliyor,” dedi. “Ama Quentin zor zamanlar geçirmiş.”

“Saçmalıyor mu?” diye sordu.

Bastille başını salladı.

“Öyleyse anti-bilgi durumuna geçmiş,” dedi Şarkı. “Yeteneği sayesinde söylediği *her şeyi* saçmalığa tercüme edebiliyor. Yeteneğini istese de devre dışı bırakamaz; ta ki bir gün geçene, yorulana dek.”

“İşte bu yüzden harika bir ajan,” dedim. “Bildiği sırları açıklayamaz... Ne kadar denerlerse denesinler onu konuşturamazlar!”

Şarkı başını salladı.

Odada, Karayanık masanın etrafında dolanıyordu. İşkence aletlerinin arasından bir bıçak aldı ve Büyükbaba Smedry'nin bacağına doğru indirdi.

İskaladı, bıçak masaya saplanmıştı. Karayanık öfkeyle küfretti. Bıçağı kaldırdı, dikkatlice nişan aldı ve tekrar indirdi.

Bıçak bu kez büyükbabanın bacağına buldu ve etine saplandı.

Bastille, "Parçalanmış Camlar adına," diye küfretti. "Bıçak çok gelişmiş bir silah; ihtiyar Smedry'nin yeteneğini alt etti."

Büyükbabamın bacağındaki kesige bakarken şoke olmuşum. Buna karşın hiç kan akmamıştı.

"Tuvaletimin gelmemesi ne güzel şey," dedi Büyükbaba Smedry. "Yoksa ne kadar utanç verici olurdu düşünsene?"

Bastille alelacele, "Bir şeyler yapmamız gerek," dedi. "O çok güçlü ama acıyı –ya da yaraları– sonsuza dek bastıramaz."

Şarkı, "Ama bir Karanlık Optikçiyle savaşılamayız," dedi. "Özellikle de kılıcın olmadan Bastille."

Durdum. "Öyleyse büyükbabayı yalnız bırakmasını sağlamak zorundayız. Haydi!" Bunu söyledikten sonra koridorda koşmaya başladım. Bastille ve Şarkı hızla arkamdan geldi.

İşkence odasından biraz uzaklaştıktan sonra Bastille, "Alcatraz!" dedi. "Ne planlıyorsun?"

"Dikkatini dağıtacak bir şeylere ihtiyacımız var," dedim. "Karayanık'ın dikkatini uzun süre üzerinde tutacak ve bize içeriye girip büyükbabayı kurtaracak zamanı kazandırabilecek bir şeye. Aklıma bir fikir geliyor."

Bastille itiraz edecek oldu ama o anda Şarkı takıldı. Bastille ve ben de bir papyonun iki ucu gibi kenara yapıştık. İlerideki merdivenden kılıçlı Kütüphaneci askerleri geliyordu. Bastille küfretti ve Kristalyalı hızıyla üzerlerine atıldı.

Geldikleri merdiven, bizim birkaç saat önce buraya çıkmak için kullandıklarımızdı. Bu da, ulaşmak istediğim kapının...

Ağırlığımı verdim, kapıyı açtım ve dinozorlarla dolu olan odaya girdim.

Charles, "İyi günler!" dedi. "Görüyorum ki ölmemişsin. Ne hoş bir sürpriz!"

Tyrannosaurus, umut içinde, "Bize yiyecek bir şeyler getirdin mi?" diye sordu.

"Daha iyisi," dedim ve odaya daldım. Yürürken kafes kilitlerine dokundum. Parmağımın dokunduğu her bir kilit açıldı. Karmaşık mekanizmalarının Yeteneğim karşısında dayanma gücü yoktu.

"Sen ne kadar da şahane bir adamsın!" dedi Charles. Yirmi dinozordan oluşan grup koro hâlinde ona katıldı.

"Sizi serbest bıraktım," dedim. "Ama karşılığında sizden bir şey istiyorum. Benim için alt katta biraz curcuna yaratabilir misiniz?"

"Elbette arkadaşım!" dedi Charles. "Curcuna yaratmakta üstümüze *yoktur* değil mi George?"

"Evet, evet," dedi Stegosaurus.

Bu diyalogun ardından kenara çekildim ve elimle hızla işaret ederek güdük dinozorları harekete geçirmeye çalıştım. Odadan elbette ki çok centilmen bir şekilde çıktılar. Herkesin bildiği üzere, İngilizler usul adap bilen, sakın ve edepi kişilerdir. Kendileri bir grup dinozor olsa da bu böyledir. Gruba odanın çıkışına kadar eşlik ettim. Onları kışkırtmaya –en azından biraz rahatsız etmeye– çalışıyordum.

Bastille yavan bir sesle, "Planın *bu* mu?" diye sordu. Kendinden geçmiş iki Kütüphanecinin üzerinde duruyordu.

"Kargaşa çıkartacaklar," dedim. "Yani nihayetinde onlar *dinozor*."

Bastille ve Şarkı birbirlerine baktılar.

"Ne?" dedim. "İşe yaramayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Bastille, dinozorlar merdivenden birinci kata doğru ilerlerken, "Dinozorlar hakkında çok az şey biliyorsun Alcatraz," dedi.

Bekledik. Unutulmuş Dil odasında, acı veren dakikalar boyunca bekledik. Binada hiçbir panik belirtisi yoktu. Yardım isteyen çılgınlık gelmiyordu. Kana susamış sürüngenler tarafından parçalanmış insanların sesi yoktu.

"Ah, Tanrı aşkına!" diyerek odadan çıktım ve zemini kırılan koridora gittim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve aşağıdaki karmaşayı görebilmek ümidiyle yerdeki delikten baktım.

Karmaşa yerine bir grup hâlinde oturmuş, çevresine kitapları dizmiş dinazorları gördüm. Bir tanesi –Stegosaurus– diğerlerine okuma yapıyordu.

Bastille, "Dinazorlar," dedi. "İşe yaramazlar."

Şarkı, "Kitaplar onların ilgisini hemen dağıtır Alcatraz," dedi. "Bize pek faydaları olacağını sanmıyorum."

Rahatsız bir edayla, "Hey!" diye bağırdım. "Charles."

Minik Pterodactyl yukarı baktı. "Ah, güzel arkadaşım!"

"Karmaşa ne olacak?" dedim.

"Çıktı!" dedi.

George isimli Stegosaurus, "her birimiz altışar kitabı yanlış yerlere koyduk," dedi. "Kitapları ait oldukları yerlere taşımaları günler sürecek."

"Gerçi kitapları ters koyduk," dedi Charles. "Daha kolay fark edebilirler. Üzerlerine *çok da fazla* gitmek istemedik."

"Çok mu fazla?" dedim. Sersemlemiştim. "Charles, bunlar sizi öldürüp kemiklerinizi bir arkeolojik kazı alanına gömmek isteyen insanlar!"

"Medeniyetsiz davranmanın bir gereği yok," dedi Charles.

Ördek gagalı bir dinazor, "Aynen öyle!" dedi.

Diz çökmüş hâlde gözlerimi kırptırıyordum.

Bastille yine, "Dinazorlar," dedi. "İşe yaramazlar."

"Sakın endişelenme Optikçi arkadaşım!" dedi Charles. "Onlara fazladan bir darbe de vurduk! Douglas bilim kurgu bölümünü yedi!"

T-rex Douglas, "Evet," dedi. "Sadece C rafını yedim. Gerçekten de Velociraptorların en akıllı dinazorlar olduğunu mu söylüyorsunuz? Üniversitede bir Velociraptorla tanışmıştım ve kimyadan *kalmıştı*. Üstelik bir filmde ölmedi diye bir karakteri yeniden canlandırmak da neyin nesi. Saçmalık!"

Oturdum. Bastille, "Sana demiştim," demeyecek kadar nazikti. Ya da en azından üçüncü kez söylemeyecek kadar. .

Başka bir plana ihtiyacımız var. Başka bir plan. Başarısızlığı düşünmeden edemiyorum. Karanlık Optikçiyi oradan uzaklaştırmalıyız. Oradan...

Ayağa kalktım, sinirlerimi yatıştırdım.

Şarkı, biraz endişeli bir şekilde, "Başka fikri olan?" diye sordu.

Tekrar ilerlemeye başladım. Şarkı ve Bastille isteksizce takip ettiler. Ama daha iyi bir fikirleri yoktu. Dinazorlarla yaşadığım başarısızlığın temel sebebi bilgi eksikliğiydi. Çoğu kitapta iki düzine dinozoru ortalığa salmak bir Karanlık Optikçinin ilgisini çekmeye fazlasıyla yeter.

İşte çoğu kitap bu yüzden gerçeği yansıtmıyor. Üzgünüm çocuklar.

İşkence odasına geri koştum. Muhafızlar hâlâ koridorda, Bastille'in onları bıraktığı yerde şuursuz biçimde yatıyordu. Anahtar deliğinden baktım. Karayanık hâlâ oradaydı ve Büyükbaba Smedry'nin yüzünü tokatlamaya karar vermişti.

Büyükbaba Smedry neşe içinde, "Ben sanırım bir yürüyüşe çıkacağım," dedi.

Quentin, "Kuşkonmaz," diye ekledi.

Dişlerimi sıktım. Sonra cebimden kadife keseyi çıkarttım ve içeriye baktım.

Bastille, "Alcatraz..." dedi. "Onu yenemezsin. Elinde güçlü bir mercek olabilir ama bu her şey demek değil. Karayanık Optikçi Mercekleriyle Ateşsalan Merceğini alt edebilir."

“Biliyorum,” dedim. “Şarkı, şu iki adamı al ve –kendinle birlikte– Unutulmuş Dil odasına sakla.”

Kuzenim itiraz etmek üzere ağzını açtı ama sonra durdu. Sonunda başını salladı. İki adamı kolaylıkla kaldırdı ve koridorda yürümeye başladı.

Bastille, “Alcatraz,” dedi. “Büyükbabanı korumak istediğini biliyorum ama bu intihar.”

Şarkı işini halledene kadar bir süre bekledim. Sonra kapının önünde diz çöktüm ve anahtar deliğinden baktım. Karayanık, bir tokmağı, sanki Büyükbaba Smedry’nin kolunu kıracaktı gibi havaya kaldırıyordu.

“Buna sonsuza kadar dayanamazsın ihtiyar,” dedi.

Ateşsalan Merceğini çalıştırdım.

Karanlık Optikçi hemen başını kaldırdı.

Karayanık dönerken yüzündeki şaşkın ifadeyi gülümseyerek izledim. O anda, dışarıdaki koridorda çok güçlü bir Optik Mercek sezmişti. Kapıya doğru bir adım attı.

“Şimdi,” diye tısladım. “Koş!”

Bastille'in başka bir şey duymaya ihtiyacı yoktu. Benimle birlikte koridor boyunca koşmaya başladı. Beni yalnız bırakmamak için yavaş koştuğu kesindi.

Ateşsalan Merceğini önümde tutuyordum ve koridor boyunca güçlü bir ışık huzmesi yayıyordu. Koşmaya devam ettim ve merceği koridor duvarını hedef alarak tuttum.

Bastille, “Onu bize çekiyorsun!” dedi. “Bizi yem olarak kullanıyorsun.”

“Yemler umarım kaçabilir,” dedim. Köşeyi döndüm ve çömelip durdum. Ateşsalan Merceği ışın saçmaya devam ediyordu.

Uzaktan bir kapının çarpma sesi geldi. Bir ses, “Smedry!” diye haykırdı. “Benden kaçamazsın! Gücünü hissedebildiğimin farkında değil misin?”

Kalkıp koşmaya başlamadan önce, “Hadi!” dedim. Birkaç saniye sonra zemini çökmüş koridora gelmiştik.

Delikten, “Charles!” diye bağırdım. “Bela size doğru geliyor! Yerinizde olsam kaçardım!”

Ateşsolan Merceğini delikten aşağı attım. Birkaç kitaptan sekti ve yere düştü. Hâlâ tehlikeli bir şekilde ışın saçıyordu, tavanı yakmaya başladı ve birkaç kitap rafını ateşe verdi.

Bastille'i kolundan tuttum, köşeye çektim ve Unutulmuş Dil odasına soktum. İçeri girdiğimizde Şarkı sıçradı. Kendinden geçmiş adamları odadaki boş masaların sandalyelerine yerleştirmişti ama bunu neden yaptığını bize hiç anlatmadı.

Antropologların kendilerine has yöntemleri var.

Bu noktada, bu bölümün başında sizlere bir şeyler anlatmadığımı hatırlatmak isterim. Endişelenmeyin; editoryal yorumlarım sadece birkaç saniyeliğine ertelendi.

Gördüğünüz gibi, bir önceki bölüm hiç de adil olmayan bir çengelle bitti. Şu anda muhtemelen gecenin geç bir saati ve uyumak *yerine* bu kitabı okumayı tercih ettiniz. Eğer durum buysa tuzağıma düştüğünüzü belirtmek isterim. Bir yazarın yaşayabileceği en büyük mutluluk, birilerinin, yazdığı kitabı sabahın kör saatlerinde okuduğunu duymasıdır. Bu da biz yazarların, okurlarına acı çektirmekten hoşlanan berbat insanlar olduğu noktasına geri getiriyor. Ayrıca, kafein endüstrisinden de kâr payı alıyoruz.

Hikâye çok heyecanlı devam ettiği için bu bölümün başına normal yorumlarımı yerleştirmek içime sinmedi. Yorumlarımı buraya sakladım. Kendinizi hazırlayın.

Falan filan kurban, sunaklar, hançerleri köpek balıkları. Falan filan tehlikeli bir şeyler. Falan filan anlamsız bir şeyler işte.

Şimdi hikâyeye geri dönelim.

(Geçtiğimiz bölümün sonuna o arkası yarın kısmını koyan her kimse iyi bir fırça yemeli. Burada saat oldukça geç oldu ve bu kitabı yazmak yerine yatağa gitmem gerekiyor.)

Bastille ve Şarkı ile Unutulmuş Dil odasında çömeldik. Gözümde onlar olmadan zayıf bir alan yayacağımı umarak Optikçi Merceklerimi çıkarttım. Kapının altından dışarıyı gözetlerken ka-

ranlık bir gölgenin geçtiğini gördük. Bir Optikçi Merceğinin çalıştırılması ile de hafif bir güç dalgası hissettim. (Şansımıza, görünüşe göre Karayanık'ın bir İzci Merceği yoktu.) Gölge, Unutulmuş Dil odasını kontrol etmek için durmadı ve merdivenlere doğru devam etti.

Diğer ikisine dönerek, "Çok az zamanımız var," dedim.

Odadan fırladık ve işkence odasına doğru koştuk. Vardığımızda neredeyse nefes alamıyordum. Daha önce kimseyi işkenceden kurtarmadığımdan böylesi bir koşuya hazırlıklı değildim. Neyse ki Şarkı'nın da formu yerinde değildi ve Bastille'in arkasında kalmak bu sebeple bana *o kadar da* kötü gelmemişti.

Muhafız odasına geldiğimde Bastille'in kapının önünde durduğunu ve gözetleme deliğinden içeriye baktığını gördüm. Kapı kolunu sert bir şekilde yokladı. "Kilitli," dedi.

"Kenara çekil," dedim ve kapıya yaklaştım. Bir elimi kilide koydun ve Bozma Yeteneğimi serbest bıraktım. Hiçbir şey olmadı.

"Cam kilit," dedim. Menteşeleri denedim ama onlar da direndi.

Bastille küfretti. "Tüm kapı Yeteneğine karşı korumalı. Kapıyı normal yollardan kırmak zorundayız."

Şüpheli gözlerle kalın ahşap kapıya baktım. Sonra, arkamdan bir tıkırtı geldi. Arkamı döndüm ve Şarkı'yı elinde şimdiye dek gördüğüm en büyük en tehlikeli görünümlü tabancayla nişan alırken gördüm. Çoğu insanın iki eliyle kullanabileceği cinsten bir silahtı; mermileri o kadar büyüktü ki neredeyse iki cam kâğıt ağırlığı boyutundaydı.

Şarkı elinde tuttuğunun aynısından bir tabanca daha çıkarttı. Bastille ve benim tam aramızda duran kilide nişan aldı.

Bastille, yavan bir sesle, "Ah, ah, bırak şu antikaları," dedi. "Şimdi bunlarla oynamanın zamanı... Gak!"

Son kelimesi onu omzundan kavrayıp bir masanın arkasına çektiğimde çıkmıştı.

Şarkı tetikleri çekti.

Kıymıklarla karışık siyah cam parçaları odaya yayıldı. Tabançalardan çıkan devasa ses odada yankılandı. En azından üç el silah sesi yankılanmıştı. Bu esnada Şarkı bir el daha ateş etti, ondan sonra silah sesi duymadım zira sağır mı olmuştum yoksa bir daha ateş etmedi mi emin değilim.

Bir ağaç devrilse onu dahi duymazdım.

Olay bittiğinde saklandığım masanın arkasından çıktım. Bastille donakalmış şekilde hâlâ yerde yatıyordu. Kapı, hırpalanmış ve yer yer parçalanmış hâlde duruyordu, kapı kolu ve kilit, acınası hâldeydi ve etrafında kurşun delikleri vardı. Kapıya bakarken delik deşik olmuş ve kırılmış kilit yere düştü ve kapı açıldı –sanki teslim olmuştu.

“Gelişmiş” silahlar ve benzerlerine dar yaptığımız onca tartışmanın ardından silahların bu kadar iyi bir iş çıkarabileceğini muhtemelen zannetmiyordunuz. Şunu unutmayın: İlkel demek her zaman işlevsiz demek değildir. Bir çakmaklı tabanca çok gelişmiş olmayabilir ama sizi öldürebilir. Orada öylece dururken Şarkı’nın yanına neden silah almak istediğini, Büyükbaba Smedry’nin de ona neden izin verdiğini anlamıştım.

Bence, çoğu kişi güzel ve eski tip Suskun Diyarlar teknolojisini fazlaca hafife alıyor. Kendi dünyamdan bir şeylerin bu kadar etkili bir şekilde işe yaraması hoşuma gitmişti. Optikçi Camı’ndan yapılan kilitler fiziksel darbelere *dayanıklı* olabilirdi ama tamamen yok edilemez değildi.

“Güzel atış,” dedim.

Şarkı omuz silkti, sonra bir şeyler söyledi.

“Ne?” dedim, sağır gibi hissediyordum.

Şarkı, daha yüksek sesle, “Dedim ki,” dedi, “*antikalar* bile arada bir işe yarayabilir. Haydi!” Kapıya yöneldi ve ardına kadar açtı.

Bastille sendeleyerek ayağa kalktı. “Kafamın içinde fırtına koptu sandım. Sizler bu aletleri gerçekten savaşta mı kullanıyorsunuz?”

“Sadece gerektiği zamanlarda,” dedim.

“Komutanlarınızın ne dediğini nasıl duyuyorsunuz?”

“Ah... kasklar?” dedim. Verdiğim cevap onun için elbette bir anlam ifade etmemişti. O an bunu umursamadım. Doğrulduğum ve Şarkı’nın arkasından odaya koştum. İçeride Karayanık’ın İşkence Merceğinin gazabına uğramış bir muhafız kendinden geçmiş hâlde yerde yatıyordu. Büyükbaba Smedry hâlâ masaya bağlıydı ve Quentin de sandalyesindeydi.

Büyükbaba Smedry, “Alcatraz, delikanlı!” dedi. “Geç kaldın!”

Güldüm ve masaya koştum. Bastille, Quentin’i gördü ve onu sandalyeye bağlayan ipleri kesti. “Bileğimdeki kelepçeler Güçlendirilmiş Camdan yapılmış,” dedi Büyükbaba Smedry. “Onları kıramazsın. Haydi gitmeliyiz! Karanlık Optikçi Ateşsalan Merceğini kullandığını fark etti!”

“Biliyorum,” dedim. “Bilerek yaptım. Merceği kullanarak dikkatini başka yöne çektik ve seni almaya geldik.”

“Öyle mi? İnleyen Hüsnüyusuf lar delikanlı, bu harika!”

“Teşekkürler,” dedim ve ellerimi masanın ahşap kısmına koydum. Sonra gözlerimi kapattım ve Yeteneğimi serbest bıraktım. Kelepçeler dayanıklı olsa da, masa, kapı gibi korumalı değildi. Çiviler fırladı, bloklar ayrıldı ve masanın bacakları düştü. Büyükbaba Smedry tüm bunların ortasına şaşkınlık içinde bağırarak yere serildi. Şarkı hızla gelerek ayağa kalkmasına yardım etti.

Büyükbaba Smedry masadan arta kalanlara bakarak, “Homurdanan Mazlumlar,” dedi. Kelepçeler ve zincirleri el ve ayak bileklerinde sallanıyordu, diğer uçları ise artık iş göremeyecek hâlde olan masaya bağlıydı. Büyükbaba Smedry bana baktı. “İşte bu Yetenek delikanlı. Hem de ne Yetenek...”

Quentin yaklaştı, bileklerini ovuşturuyordu. Yüzündeki birkaç ezik dışında yaralı görünmüyordu. “Kiliseler,” dedi. “Kurşun, çakıl taşları ve ördekler.”

Kaşlarımı çattım.

"Ah, günün geri kalanında normal bir şeyler söyleyemeyecek," dedi Büyükbaba Smedry. "Şarkı, evladım bana yardım..." Başını salladı ve aşağı, benim de şimdi fark ettiğim, bacağına baktı. Bıçak hâlâ oradaydı.

Şarkı, endişeli bir sesle, "Büyükbaba!" dedi. Nazikçe uzandı ve bıçağı çıkarttı.

Kan akıyordu.

"Endişelenme delikanlı," dedi. "Bu yaraya geç kaldım."

Kaşlarımı çattım. "Buna ne kadar dayanabilirsin?"

Şarkı'dan smokin gömleğini alırken, "Değişir," dedi. Gömleği giydi ve düğmeleri iliklemeğe başladı. "Yaralara geç kalmak biraz çaba gerektiriyor; bunu bastırmak ve Karayanık'ın bana İşkence Merceği ile verdiği acıların üstesinden gelmek şimdiden yorucu olmaya başladı. Biraz daha dayanabilirim ama eninde sonunda acıya izin vermem gerekecek."

Büyükbaba Smedry gerçekten de günün başındaki kadar dinç görünmüyordu. İşkence onu devirememişti ama yorduğu açıktı.

"Ah, bana öyle bakma," dedi. "Acıya azar azar, katlanılabilecek şekilde yetişebilirim. Hele bir kurtulalım da. Bastille, tatlım, şansımız var mı?"

Döndüm. Bastille hızlı bir şekilde masa ve dolapları arıyordu. Sonuncusuna da baktıktan sonra döndü ve başını salladı. "Eğer mercceklerini aldıysa buraya koymamıştır ihtiyar."

"Ah, pekâlâ," dedi. "Yine de eline sağlık tatlım."

"Daha sadece odayı aradım," dedi ve kapıyı çarptı, "kendini yakalattığın için sana öylesine kızgıyım ki. Eğer sana yardım için odaya ilk giren ben olsaydım seni önce yumruklardım. Gerçi şimdiki durumunu görünce bu pek adil olmazmış."

Büyükbaba Smedry elini kaldırdı ve bana, "Sanırım kendisinin de yakalandığını hatırlatmak için pek doğru bir zaman değil hı?" diye fısıldadı.

"Yakalanmam başka bir Smedry'nin hatasıydı," dedi. Kızar-

mıştı. "Ayrıca bunun şu anda bir önemi yok. Karanlık Optikçi geri gelmeden buradan çıkmalıyız."

Büyükbaba Smedry, "Anlaştık," dedi. "Beni takip edin, yukarıya çıkan merdivenlerin nerede olduğunu biliyorum."

Bastille, inanamayarak, "Yukarıya mı?" diye sordu.

Büyükbaba Smedry, "Elbette," dedi. "Rashid Kumları için geldik ve onları almadan hiçbir yere gitmeyeceğiz!"

"Ama burada olduğumuzu biliyorlar. Tüm kütüphane ayağa kalkmış durumda!"

Büyükbaba Smedry, "Evet," dedi. "Ama kumların nerede olduğunu *biliyoruz*."

"Öyle mi?" diye sordum.

Büyükbaba Smedry başını salladı. "Quentin ile kendimizi boş yere yakalattığımızı düşünmüyorsunuz değil mi? Kumlara yaklaştık delikanlı. Çok yaklaştık."

Bastille, kollarını kavuşturarak, "Ama?" dedi.

Büyükbaba Smedry hafifçe kızardı. "Tuzakçı Cam. Karayanık o odayı o kadar iyi tuzaklamış ki odaya her girişinde tuzağa düşmemesi âdeta bir mucize."

Bastille, "Öyleyse o tuzakları biz nasıl aşacağız?" diye sordu.

"Ah, buna gerek kalmayacak," dedi Büyükbaba Smedry. "Quentin ve ben tuzakları aşmanın bir yolunu bulamadık, biz de kendimizi onların içine attık! Oda artık muhtemelen tertemizdir. Bildiğiniz gibi, Tuzakçı Camın her bir parçası sadece bir kez te tiklenebilir!"

Bastille öfledi. "Kendini orada öldürtebilirdin ihtiyar!"

"Evet," dedi. "Ama öldürtmedim! Haydi gidelim! Geç kalacağız."

Bu cümlelerin ardından odadan fırladık. Bastille bana ters ters baktı. "Bir dahaki sefere onu olduğu yerde bırakalım."

Alaycı bir şekilde gülümsedim ve arkasından koşmaya devam ettim. O anda dikkatimi bir şey çekti. Durdum.

İri kıyım Şarkı yanımdan geçerken, "Şarkı?" dedim.

"Evet?"

Duvardaki fener tutacağını gösterdim. "Bu tutacak sence neye benziyor?"

Şarkı durdu, çenesini kaşıyordu. "Hindistan cevizi?"

İçimden *Hindistan cevizi* dedim. "Quentin'in alt katta, kütüphaneye girer girmez söylediği şeyi hatırlıyor musun?"

Şarkı başını olumsuz anlamda salladı. "Ne dedi?"

"Tam hatırlayamıyorum," dedi. "Ama saçmalıyordu sanki."

Şarkı, "Ah," dedi. "Quentin zaman zaman saçmalar. Yeteneğinin bir yan etkisi; tıpkı endişelendiğimde takılmam gibi bir şey."

Ya da istemediğim zamanlarda bir şeyleri bozman gibi dedim kendi kendime. Ama bu farklıydı. Quentin, *Hindistan cevizi* demişti. *Hindistan cevizi... ağrı can yakmaz*. Aynen böyle demişti.

Kırık masaya baktım. İşkencenin verdiği acı Büyükbaba Smedry'nin canını yakmamıştı.

Şarkı, alelacele "Haydi Alcatraz," dedi kolumu çekerek. "Gitmemiz gerekiyor."

Odadan çıktım ama çıkmadan önce dönüp tutacağa son bir kez baktım.

Önemli bir şeyi gözden kaçırdığımı hissediyordum.

Kitap neredeyse bitti.

Tecrübelerime göre, bir kitabın sonu, okunabilecek hem en iyi ve hem de *en kötü* yeridir. Bir kitabın sonu, genellikle onu sevip sevmediğinize karar verdiğiniz yerdir.

İki duygu da hayal kırıklığına yol açar. Eğer kitabın sonu iyiye, zamanınıza değdiğini düşünür ve kitabın devamı olmadığı için rahatsız ve mutsuz olursunuz. Buna karşın eğer kötüye okumayı bırakmak için çok geç kalmışsınız demektir. Böyle berbat biten bir kitabı okumak için bunca zaman harcadığınızdan rahatsız ve mutsuz hissedersiniz.

Kısacası, okumak lüzumsuzdur ve zamanınızı başka, daha kıymetli amaçlar uğruna harcayabilirsiniz. Mesela matematik iyi gider. Nihayetinde kısa süre içinde ya daha fazlasını yazmadığım için ya da çok fazla yazdığım için benden nefret edeceksiniz. Sui-kast girişimlerinizi lütfen hafta içine saklayın zira cumartesi günü ölmek istemem.

Güzel bir hafta sonunu berbat etmeye gerek yok.

Büyükbaba Smedry, "İşte bu," dedi ve bizi başka bir koridora yönlendirdi. "Koridorun sonundaki kapı."

Üçüncü kat, ikinci kata göre biraz daha fazla para harcanarak döşenmişti: Boş ve çirkin taşlar ve boş duvarlar yerine duvarlar boş ve çirkin kumaşlar ve boş halılarla kaplıydı. Kapıya büyük bir

cam disk yerleştirilmişti ve ilk gördüğümde içinde ampul olduğunu düşündüm zira ortası ampul varmış gibi parlıyordu. Sonra gözümdeki Optikçi Merceklerini hatırladım ve kapının parıltısını sadece kendimin gördüğünü fark ettim.

Kapının arkasında başka mercekler de olmalıydı; daha güçlü mercekler.

Büyükbaba Smedry kapıya ulaştığında Bastille onu omzundan yakaladı ve olumsuz anlamda başını salladı. İhtiyarı geri çekti ve cam diskin içinden odaya bakmaya çalıştı. Kristal hançerini çıkarttı ve kapıyı açtı.

Odadan büyük bir ışık huzmesi yayıldı, kapı sanki cennete açılan kapıydı. Bağırdım ve gözlerimi kapattım.

Büyükbaba Smedry, "Merceklerine odaklan delikanlı," dedi. "Eğer odaklanırsan bu etkiyi azaltabilirsin."

Gözlerimi kısıtım ve dediğini yaptım. Biraz çaba ile aşırı ışığı azaltmayı ve hafif bir pırıltı seviyesine indirmeyi başardım. Tekrar görebildiğimde ise gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı.

Bu noktada ne hissettiğimi anlatabilmem biraz zor. Bastille ve kuzenlerime göre oda orta boy, yuvarlak ve duvarlarına çeşitli raflar çalılı bir odadan ibaretti. Raflarda ise mercekler –yüzlerce mercek– ve her biri için ayrılmış, onları dik tutan ve ışıktaki parıltıdamalarını sağlayan ayrı birer kaide vardı. Onlar için göze hoş geliyordu ama sıra dışı bir durum yoktu.

Oda, bana ise farklı görünüyordu.

Hayatınızda belki de sahip olduğunuz ve size özel bir haz veren nesneler vardır. Hazine kadar kıymetli bir oyuncak, belki bir fotoğraf ya da baş düşmanınızın çelik kafatası.

Şu anda, o şeyin sizin için ne kadar kıymetli olduğunu daha önce fark etmediğinizi hayal edin. Bunu farkı etmenizin ardından, sevgi, gurur ve tatmin duygularının aynı anda ve aniden içinizde yükseldiğini.

Hissettiğim şey buydu. Tüm bu merceklerde doğru olan bir

şey vardı. O odaya hayatımda daha önce hiç girmemiştim ama kendimi evimde hissediyordum. Ayrıca, bunun hayatını düzinelerce koruyucu ailenin yanında geçirmiş biri için söylemesi kolay bir şey olmadığını da belirtmek isterim.

Şarkı, Büyükbaba Smedry, Bastille ve Quentin odaya girdi. Ben kapı eşiğine geldim, merceklerin güzelliği karşısında donakalmış hâlde bir süre bekledim. Odada bir asalet vardı. Sıcacık bir yerdi.

Kendi kendime, *İşte ait olduğum yer burası*, dedim. *Hayatım boyunca olmam gereken şey buymuş.*

Büyükbaba Smedry, "Acele et, Delikanlı!" dedi. "Kumları bulmak zorundasın. Optikçi Merceklerim yok! Burada kendim için bir çift mercek bulmaya çalışacağım ama ben bunu yaparken sen de aramaya başla!"

Kendime geldim ve harekete geçtim. Hâlâ takip ediliyorduk. Burası evim değil, düşmanlarımla kalesiydi. Başımı salladım ve kendimi daha gerçekçi olmaya zorladım. O anı hayatımın sonuna kadar hatırlayacak olsam da, ilk saniyeden itibaren olmak istediğim şeyin Optikçi olduğunu anlamıştım. Buna büyük değer veriyorum.

"Büyükbaba, buradaki her şey parlıyor," diye itiraz ettim. "Tüm bu karmaşa içinde kumları nasıl bulacağım?"

"Buradalar," dedi, heyecanla etrafına bakınarak "Yemin ederim ki buradalar!"

Quentin, "Penguenlerin golf kasılmaları!" dedi ve yuvarlak odanın arka tarafındaki masayı işaret etti.

"O haklı!" dedi Büyükbaba Smedry. "Kumlar daha önce oradaydı. Heyecanlı Asimovlar! Nereye gittiler!"

"Genellikle," dedi bir ses, "insanlar kumları Mercek yapmak için kullanır."

Döndüm. Karayanık arkamızda, koridorda duruyordu. Adamın yaydığı karanlık alan, bir sebepten ötürü daha öncekinden daha az görünür hâldeydi.

Optikçi merceklerim, diye düşündüm. Onları kapatmıştım.

Karayanık gülümsedi. Yanında kalabalık bir Kütüphaneci grubu vardı. Bu seferkiler cübbe giyen cılız tiplerden değil, iri yarı, aşırı kaslı, papyon ve güneş gözlüğü takan tiplerdi. Üstelik iki tane de etekli, saçları topuzlu ve kılıklı kadın da vardı.

Karayanık, elinde bir şey tutuyordu. Bir gözlüktü. Optikçi Merceklerim kapalı olmasına rağmen gözlüklerin yaydığı kuvvetli beyaz ışığı görebiliyordum.

Büyükbaba Smedry, sakın bir sesle, "Geri çekil delikanlı," dedi.

Dediğini yaptım ve yavaş adımlarla odanın arkasına ilerledim. Aklımdan, *Başka bir çıkış yok, diye geçirdim, tuzağa düştük!*

Bastille hafifçe hırladı, kristal hançerini kaldırdı ve Büyükbaba Smedry ile gülümseyen Karayanık'ın arasına girdi. Kütüphaneci muhafızlar odaya doluştu ve etrafımızı sarmaya başladı. Şarkı olan biteni dikkatle izliyordu, bir çift tabanca hazırlamıştı.

Büyükbaba Smedry, odanın çevresinde turlarken, "Güzel bir koleksiyon yapmışsın Karayanık," dedi. "Buzsalan Mercekleri, Taşıyıcı Mercekleri, Yağma Mercekleri... gerçekten de etkileyici," Büyükbabamın elinin hafifçe parıldadığını görebiliyordum.

Karayanık, "Korkarım güce karşı bir zaafım var," dedi.

Büyükbaba Smedry başını salladı. Sanki kendi kendini onaylamıştı.

Büyükbaba Smedry, "Peki neden çift mercek? Neden tek değil?"

"Mercekleri diğerleriyle paylaşma gereği duyma ihtimalime karşı. Herkes benim gibi tek merceğe odaklanmanın önemini kavrayabilmiş değil."

Büyükbaba Smedry, "İşkence, bizi kovalaman," dedi. "Bunun çok vakit aldığından endişe ediyordum; uşakların Mercekleri yapana kadar bizi oyalamaya çalıştığını zannediyordum."

Karayanık, "Sadece o değil," dedi. "Seni gerçekten de konuşturabileceğimi ve Smedry Yeteneklerine ilişkin sırları öğrenebileceğimi düşünmüştüm ihtiyar. Ama bir konuda haklısın. Mercekler elime geçtiğinde hakkından gelebilecektim."

Büyükbaba Smedry gülümsedi. "Yapacağını düşündüğün şeyleri yapmadılar değil mi?"

Karayanık omuz silkti.

Büyükbaba Smedry odada attığı turu sonlandırdı. Bir rafa uzandı ve bir Mercek alarak avucuna, aşırıldığı diğerlerinin yanına koydu. Döndü ve doğrudan Karayanık'a baktı. "Öyleyse başlayalım mı?"

Karayanık'ın gülümsemesi genişledi. "Daha ne isterim."

Büyükbaba Smedry elini hızla kaldırdı ve gözüne bir şey götürdü: Bir Optikçi Merceği. Karayanık da elini kaldırdı ve hâlihazırda gözünde olan bir merceğin *üzerine* bir mercek daha taktı.

Bu esnada Şarkı, elbette ki takıldı ve düştü.

Bastille, "Parçalanmış Camlar adına," diye küfretti ve beni kolumdan yakalayarak yana savurdu. Kütüphaneci muhafızlar da kendilerini korumak için yere yattılar.

Hava, aniden enerji yükü ile çatırdamaya başladı. Saçlarım diken diken oldu. Attığım her adımda statik enerjiyi hissedebiliyordum.

Bastille'e, "Neler oluyor?" diye seslendim.

"Optikçi Düellosu!" dedi.

Büyükbaba Smedry'nin gözüne başka bir Mercek daha yerleştirdiğini fark ettim. Sol gözünü kapalı tutuyordu ve iki merceği de sağ gözüne yerleştirmişti. Yerleştirdiği ilk mercek –kırmızımsı pembe renkli Optikçi Merceği– yerli yerindeydi ve gözünün hemen önünde havada asılı duruyordu.

Karayanık, gözüne üçüncü bir mercek daha yerleştirdi. Odaya bir güç dalgası yayıldı, duvardaki mercekler tıkırdadı. Bunu tanımıştım: İşkence Merceği. Merceğin çalışmaya başladığını his-

sedebiliyordum ama Büyükbaba Smedry üzerinde bir etkisi görünmüyordu.

Bastille, tüm patırtı gürültü arasında, "Taktığın Optikçi Mercikleri," dedi. "En basit Mercıklar olmasının bir sebebi var. İyi eğitilmiş bir Optikçi, bu Mercıklarle rakibinin saldırılarını savuşturabilir."

Büyükbaba Smedry gözüne üçüncü bir mercik daha götürdü. Üç Mercik de gözünün önünde, havada asılı duruyordu. Yeni Mercik kulaklarımı acıtan, çok rahatsız edici bir ses çıkarıyordu ama sesin yöneldiği ana nokta Karayanık'tı.

Karayanık, gözüne dördüncü Mercığı götürürken, "Neden çok sayıda Mercığı aynı anda kullanıyorlar?" diye sordum. Oda soğudu ve buzdan bir mızrak Büyükbaba Smedry'ye doğru fırladı.

Bastille iyice yere yapıştı. Odanın içinde bir rüzgâr esmeye başlamıştı; saçlarımı dağıtıyor ve ceketimi savuruyordu.

Bastille, "Üst üste mercıklar takarak," dedi, "birbirlerinin saldırılarını savuşturuyorlar. Mercıkları üst üste taktıkça her bir mercik üzerindeki kontrolleri inanılmaz derecede zorlaşıyor. Mercıklarının kontrolünü ilk kaybeden –ya da bir saldırıyı savuşturmakta ilk başarısız olan– düelloyu kaybedecek."

Büyükbaba Smedry'nin titremeye başlayan kolu, gözüne dördüncü bir Mercik götürdü. Havada asılı duran Mercik sırası rüzgârda sallanıyordu. Büyükbaba Smedry artık gülümsemedi; bir kolunu kaldırmış, duvara sabitlemiş ve kendini olduğu yerde tutmaya çalışıyordu.

Karayanık beşinci bir Mercik taktı; bunu tanımıştım. Diğerleri gibi bir çerçevesi yoktu ve merkezinde kırmızı bir nokta vardı.

Ateşsalar Mercığım! diye geçirdim aklımdan. *Onu ele geçirmiş.*

Mercikten bir alev hattı çıktı. Işın huzmesi, buzdan mızrağın yanından ilerledi. Ateşsalar'ın ışın huzmesi, tıpkı buzdan mızrak gibi Büyükbaba Smedry'nin yakınlarında bir yerde yok oldu. San-

ki görünmez bir kalkana çarpmıştı. Büyükbaba Smedry, bu darbe karşısında hafifçe inledi.

Az ötede Şarkı'yı görebiliyordum, dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. İri kıyım adam bir silah doğrulttu ve Karayanık'a ateşledi. Rüzgârın sesinden silahın sesini ancak duyabilmişim.

Karayanık'ın bedeninden yıldırımlar çıktı, takip edemeyeceğim kadar hızlıydılar. O kurşunlara ne olduğunu anlamadım ama hedeflerine ulaşamadıkları kesindi. Şarkı'ya baktım, yanmış elinin üzerine kapanmıştı ve silahı hemen yanında dumanlar içinde yerde duruyordu.

Büyükbaba Smedry nihayet beşinci Merceği takmayı başardı. Kulaklarım tıkanı, sanki odadaki basınç artmıştı –sanki Büyükbaba Smedry'den çıkan bir güç Karayanık'a vuruyordu.

Karanlık Optikçi inledi ve sendeledi. Buna karşın, Büyükbaba Smedry'nin pantolonundaki bıçak deliğinin yakınlarındaki parlak lekeyi görebiliyordum. Bacağındaki yara kanamaya başlamış, kan ayağına doğru akmaya başlamıştı.

Aklımdan, *İşkence odasındaki yara*, diye geçirdim. *Onu bastıramayacak kadar yoruldu.* Rüzgârın gürültüsünün içinden, "Bir şeyler yapmalıyız!" diye bağırdım. Mercekler raflardan düşüyor, bazıları kırılıyor ve kâğıtlar odanın içindeki rüzgâr hortumu içinde uçuşuyordu.

Bastille başını salladı. "Araya giremeyiz!"

"Ne? Bu da aptal bir onursal hareket mi?"

"Hayır! Eğer ikisinden birine fazla yaklaşırsak, ortaya çıkan enerji bizi buharlaştırır!"

Kendi kendime, *Ah*, dedim. Karayanık, kasılmış ve artık titreyen koluyla gözüne altıncı Merceği de götürdü. Rashid Kumlarından döktürdüğü Merceklerden yapılan gözlük hâlâ elindeydi. *Onları neden kullanmıyor?* diye düşündüm. *En iyisini en sona mı saklıyor?*

"Lord Leavenworth bu savaşı kazanamaz Bastille! Tekli mercekleri ilk kez kullanıyor. Karayanık ise bu konuda eğitimli; merceklerin gücünü artırabilmek için kendi gözünü çıkartmış. Leavenworth normal gözlüklere alışık. O—"

Büyükbaba Smedry tam o anda acı içinde bir çığlık attı. Altıncı merceği, kaskatı kesilmiş parmaklarının arasına aldı ve kaldırdı. Bir süre yerleştirmeye çalıştı.

Sonra merceği düşürdü.

Bir ışık ve güç patlaması oldu. Şaşkınlık içinde bağırdım ve geriye savruldum.

Rüzgâr durdu.

Bir kahkaha sesi eşliğinde gözlerimi açtım. Yerde yuvarlandım ve çaresizce Büyükbaba Smedry'yi aradım. İhtiyar adam yerde yatıyor, belli belirsiz hareket ediyordu. Karayanık da geriye savrulmuştu ama fazla bir zahmete girmeden kendini yerden kaldırmayı başardı.

Karayanık, takım elbisesinin üzerindeki tozu silkelerken "Hepsi bu mu?" dedi. Gülümsedi ve artık önünde bir mercek olmayan tek gözüyle yerde yatan Büyükbaba Smedry'ye baktı. Gözünün önündeki tüm mercekler yere, ayağının dibine düşmüştü. "Doğru düzgün dövüşemedin ihtiyar."

Şarkı, başka bir silaha uzandı. İki iri kıyım kütüphaneci onu arkadan yakaladı. Bastille ilk muhafıza hamle yaptı ama arkadan altı tanesi üzerine çullandı.

Karayanık kıkırdamaya devam ediyordu. Yavaş adımlarla odayı arşınladı, ayaklarının altında ezilen camlar çatırdıyordu. Başını salladı. "Tüm bu kırılan mercekleri yerine koymak beni ne kadar uğraştıracak farkında mısın? Her bir parça ayrıştırılacak, tasnif edilecek ve Mercekler yeniden yapılacak. Koleksiyonumu eski hâline getirmek için Kütüphanecilerim aylarını harcayacak!"

Kendi kendime, *Bir şeyler yapmalıyım*, dedim. Bastille dövüşmeye devam ediyordu ama etrafını saran Kütüphaneci muhafız

sayısı giderek artıyordu. Daha şimdiden Quentin ve Şarkı'yı etkisiz hâle getirmişlerdi. Sanırım kimse beni fark etmemişti. Belki de beni bir tehdit olarak algılamıyorlardı zira yerde yatıyordum.

Gözlerimle odayı taradım. Orada, azıcık ileride onları gördüm: Rashid Mercekleri, odanın ortasına yığılmış diğer merceklerin arasında baştan çıkarıcı bir şekilde duruyordu. Karayanık'ın elinde tuttuğu diğer mercekler gibi onlar da patlamanın etkisiyle yere düşmüştü.

Dişlerimi sıktım.

Rashid Merceklerini kullanmak zorundayım. Yavaşça sürünerek ilerledim. Onları—

Durun. Benim için bir şey yapmanızı isteyeceğim. Hikâyemin ilk sayfasını hatırlamaya çalışın. Birinci bölümde, size daha adımı dahi söylemeden önceydi. Orada, ölüm kalım hâllerinde insanların oldukça saçma konuları düşünebildiklerini söylemiştim. Ölme ihtimali –ya da içinde bulunduğum durumda sevdiğiniz birinin ölümünü izleme ihtimali– zihninize garip şeyler yapar. Sınırlarda düşünmenizi sağlar.

Daha önce önemsiz olduğunu düşündüğünüz şeyleri hatırlamanızı sağlar.

Büyükbaba Smedry ölecekti. Bastille ölecekti. Şarkı ölecekti. Ve ben, tam da o anda, garip bir şekilde odanın ortasında bir direkte asılı duran fenerin hâlâ tüm olaylara rağmen orada durduğunu fark ettim. Fener tutacağı... bir şeye benziyordu.

Aklıma çok yakın bir zamanda işittiğim bir cümle geldi. Miras üzerindeki ateş!

İleriye atıldım. Karayanık döndü. Kendimi Rashid Merceklerine doğru attım ama onlara dokunmadım. Hemen yanında duran merceği aldım.

Ateşsalan Merceği.

Karayanık koluma bastı. Çıglık attım, merceği düşürdüm ve iki Kütüphaneci muhafızı beni çabucak yakaladı. Beni zorla ayağa

kaldırdılar ve odanın gerisine çektiler, her biri, bir kolumdan tutuyordu.

Karayanık başını salladı. Göz ucuyla, bir Kütüphanecinin Bastille'i yere seren son darbeyi indirdiğini görebilmişim. Bastille yine de direndi ama Kütüphanecinin yardımına üç arkadaşı geldi.

Karayanık, "Ay, ay, ay," dedi. "İşte hepiniz buradasınız ve tekrar yakalandınız." Büyükbaba Smedry'ye baktı ama onun artık bir tehdit olmadığı açıktı. Büyükbaba Smedry sersemlemişti, bacağı kanıyordu ve yüzü, daha önce bastırmayı başardığı işkencenin acısıyla kırıışmıştı.

Karayanık eğildi, Ateşsalan Merceğini aldı. "Bir Ateşsalan Merceği," dedi. "Bunu bana karşı kullanman için bazı şeyleri çok daha iyi bilmen gerekir evlat. Senden çok daha güçlüyüm."

Karayanık Merceği parmaklarının arasında gezdirdi. "Yine de, bana bunlardan bir tane getirdiğin için teşekkür ederim. Koleksiyonumda bunlardan yoktu; oldukça nadir bir parçadır." Sonra eğildi ve Rashid Merceklerini aldı. "Bir de bunlar var. Sözüm ona şimdiye dek yapılmış en güçlü mercekler. Oğlun hayatını bu kumları toplamaya adamamış mıydı ihtiyar Smedry?"

Büyükbaba Smedry cevap vermedi.

Karayanık, başını sallayarak "Ne büyük bir kayıp," dedi. Cümlesini tamamladıktan sonra Ateşsalan Merceğini gözüne yerleştirdi. "Şimdi, bunu bir kez daha deneyeceğiz. Sorularıma cevap vermeye başlayacaksın ihtiyar. Tarikatının sırlarını bana anlatacaksın ve Özgür Krallıklar'ın kalan kısmını fethetmemize yardımcı olacaksın."

Karayanık gülümsedi. "Eğer yapmazsan her bir arkadaşını teker teker öldüreceğim." Odaya bakındı. Kütüphaneci muhafızların tuttuğu arkadaşlarını ayakta duruyordu. Şarkı ve Quentin karınlarına birkaç yumruk yemiş olacaktı ki sessiz sakin duruyorlardı. Yalnızca Bastille kurtulmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Karayanık, "Smedry'lerden biri olmayacak. La-

net olası Yetenekleriniz size aşırı koruma sağlıyor. Kızla başlayalım." Gülümsedi, tek gözüyle Bastille'e odaklandı.

Büyükbaba Smedry, "Hayır!" diye bağırdı. "Sorularını sor canavar!"

"Henüz değil Smedry," dedi Karayanık. "Bir tanesini öldüreyim de konunun ne kadar ciddi olduğunu anla."

Ateşsalan Merceği parlamaya başladı.

Büyükbaba Smedry, "HAYIR!" diye çığlık attı.

Mercek ateşlendi...

...doğrudan doğruya Karayanık'ın gözüne.

Durumdan kaynaklanan avantajı kullanarak ani bir hareketle döndüm, ellerimi kaldırdım ve beni tutan muhafızların kollarını yakaladım. Yeteneğimin enerjisini serbest bıraktım ve parmaklarımın altında kırılan kemikleri hissettim. Muhafızlar çığlık attı ve kırılan kemiklerinin acısıyla yığıldı. Karayanık, Rashid Merceklerini düşürdü ve dizlerinin üzerine yığıldı. Ateşsalan Merceği de arkasında duman tüten bir oyuk bırakarak yere düşmüştü. Acı içinde çığlık attı.

Artık zerre gücü kalmamış olan Karanlık Optikçiye yaklaştım. "Ateşsalan Merceğini elime aldığımda niyetim onu sana karşı kullanmak değildi Karayanık," dedim. "Gördüğün gibi ona sadece bir an dokunmam yeterliydi –o an, onu bozmam için yetti de arttı."

"Artık *ters yöne* ateşleniyor."

Son bölüm için özür dilerim. Fazla derin ve tatsızdı. Böyle devam ederse, hikâyenin kötü Kütüphaneciler yerine hakız yere suçlanan çiftlik işçilerini savunan bir avukatın son derece sıkıcı öyküsüne dönüşmesi fazla uzun sürmez.

Ayrıca zaten alaycı kuşların bununla ne alakası var?

Ateşsalan Merceğini aldım ve büyükbabamı tutan iki muhafıza doğrulttum. Kütüphaneciler önce yerdeki Optikçiye, sonra da bana baktı. Merceği kaldırdım.

İki adam koşarak uzaklaştı. O anın heyecanıyla merceği niha yet kapanmadan elime alabildiğimi fark etmemiştim bile.

Büyükbaba Smedry yorgun argın bir hâlde arkasındaki duvara yaslandı. Her şeye rağmen bana gülümsedi. "Aferin delikanlı. Aferin. Bir Smedry olduğun kesin!"

Diğer muhafızlar rehinelerini de yanlarına alarak geriye çekildiler.

Büyükbaba Smedry, kendini doğrultarak Kütüphanecilere baktı, "Artık iki taneyiz," dedi. "Ayrıca Optikçiniz de düştü. Tepemizi attırmayı *gerçekten* istiyor musunuz?"

Bir an tereddüt ettiler ve Bastille bu fırsatı değerlendirdi. Bir ayağını hemen önündeki kütüphaneciye savurdu ve ona vurdu. Hemen ardından ise kendini şaşkına dönmüş muhafızların elinden kurtardı.

Diğer iki muhafız Şarkı ve Quentin'i bırakarak kaçtı. Bastille küfrederek peşlerinden koştu ve tam kapıdan çıkarken birine tekme savurdu ama sonra Şarkı ve Quentin'in durumlarının iyi olduğundan emin olmak için kaçmasına izin verdi. İkisi de gayet iyi görünüyordu.

Karayanık inledi. Büyükbaba Smedry başını salladı ve yerde yatan Karanlık Optikçiye baktı.

"Acaba... ona ne yapmalıyız?" diye sordum.

Büyükbaba Smedry, "Artık bizim için bir tehdit oluşturmuyor delikanlı," dedi. "Gözü olmayan bir Optikçi ancak küçük bir kız çocuğu kadar tehlikelidir."

Bastille yandan, "Pardon?" dedi. Bu sırada daha önce yere serdiği Kütüphanecilerden birinin yüzünü çeviriyordu. Muhafızın kılıç kemerini çıkarttı ve kendi beline taktı.

Büyükbaba Smedry, yorgun bir sesle, "Özür dilerim tatlım," dedi. "Sadece örnek vermeye çalışıyordum. Şarkı, bana bir iyilik yapabilir misin?"

Şarkı hızla ileri atıldı ve Büyükbaba Smedry'nin ayakta durmasına yardım etti. "Ah, ne güzel," dedi Büyükbaba Smedry. "Quentin, bulabildiğin ve kırılmamış tüm mercekleri topla. Bastille, tatlı bir kız ol ve kapıdan gelebilecek tehlikelere karşı tetikte kal -bu kütüphanede gözleri şu yerde yatan eşkıyalardan daha zor korkacak kişiler var."

"Ya ben?" diye sordum.

Büyükbaba Smedry gülümsedi. "Sen, delikanlı, mirasını almalısın."

Döndüm ve gözlüğün hâlâ yerde olduğunu fark ettim. İlerledim ve onu aldım. "Karayanık bu gözlükten pek memnun değil gibiydi."

"Karayanık, gücün sadece tek bir yönüne odaklanan biriydi," dedi Büyükbaba Smedry. "Yetenekleri görme üzerine kurulu biri için oldukça dar bir bakış açısı."

"Yani..." dedim, "ne işe yarıyor bunlar?"

Büyükbaba Smedry, "Dene bakalım," dedi.

Optikçi Merceklerimi çıkarttım ve Rashid Merceklerini taktım. Fark görememiştim; bir enerji boşalması ya da akıl almaz bir görüntü yoktu.

"Ne olmasını beklemeliyim?" dedim.

Büyükbaba Smedry döndü ve "Quentin," dedi, "ne düşünüyorsun?"

Quentin, "Gerçekten bilemiyorum, efsaneler çok çelişkili," dedi.

Donakaldım. "Hey! Onu anladım!"

Yerdeki mercekleri toplamakla meşgul olan Quentin, "Bu imkânsız," dedi. "Yeteneğim şu anda aktif. Bütün gün saçmalayacağım."

"Aslında saçmalamıyorsun," dedim. "Ayrıca, saçmaladığını düşündüğün zamanlarda bile saçmalamıyordun. Yeteneğinin gelecekte haberler verdiğini biliyor muydun?"

Quentin'in ağzı bir karış açık kalmıştı. "Beni *anlayabiliyor* musun?"

"Aynen öyle. Ayrıca fener tutacağı hakkındaki ipucu için de teşekkürler."

Quentin, o anda gülümsemekte olan Büyükbaba Smedry'ye döndü. "Hayır," dedi Büyükbaba Smedry. "Ben seni hâlâ anlayamıyorum."

Şaşkın hâlde kalakaldım. *Bu nasıl olur...?*

Hızla döndüm ve Şarkı'nın odanın bir köşesinde yerde duran çantasına koştum. Fermuarı açtım, mühimmat yığını arasında tek bir şeyi arıyordum: Unutulmuş Dil odasından aşırıldığı kitap.

İlk sayfasını açtım. *Gerçekbulaan Merceğini yapma mekaniği karmaşıktır, yazıyordu, ama bu konuda yeterli miktarda çalışan biri konuyu kavrayabilir.*

Başımı kaldırdım ve Büyükbaba Smedry'ye baktım. İhtiyar

gölümsüyordu. "Rashid Kumlarının neler yapabildiği konusunda farklı teoriler var delikanlı. Baban, tüm bu teorilerin aksine sadece bir tanesine inanıyordu. Onlara bir zamanlar Çevirmen Mercikleri deniyordu; takan kişiye herhangi bir dili, lehçeyi ya da şifreyi okuma ve anlama gücü veriyor."

Tekrar kitaba baktım.

Büyükbaba Smedry yorgun bir sesle, "Evet," dedi. "Bunu babana gösterene kadar bekle... tabii onu bulabilirsek."

Hızla döndüm. "Yani canlı *olduğunu* mu düşünüyorsun?"

Büyükbaba Smedry gülümsedi, "Belki delikanlı." Belki. Artık elimizde bu Mercikler olduğuna göre gerçeği ortaya çıkarabiliriz. Gerçeği daha kısa zamanda öğrenebileceğim bir yol olmasını isterdim. Gerçekten hayatta olup olmadığını bilseydim, seni koruyucu ailelerin yetiştirmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Durdum. *Sanırım bu Mercikler karşımdaki saçmaladığında işe yaramıyor.*

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtığımda Bastille araya girdi. "Bela geliyor. Kütüphaneci; sarışın olan."

Koridora fırladım ve Bayan Fletcher'ın yanında parlak zırhlar kuşanmış en azından elli Kütüphaneci askeriyle birlikte odaya yaklaştığını gördüm. En arkada birkaç tane de Canlandırılmış olduğunu görebiliyordum.

Bastille'i odaya iterek, "Sanırım gitme vaktimiz geldi," dedim ve elimi zemine vurdum.

Önümüzdeki zemin çöktü ve taşlar alt kattaki depoya düştü. Bastille'le birlikte yerdeki delikten uzaklaştık.

Delğin yanına gelen Bayan Fletcher, "Ah, çok akıllıca Alcatraz," dedi. "Kendi kendinizi kapana kısırdınız."

Gülümsedim, tek kaşımı kaldırdım ve elimi odanın arka duvarına dayadım. Çimento çatırdadı ve tuğlalar ayrıldı. Şarkı yanıma geldi ve duvara güçlü bir şekilde yüklenerek tuğlaları yan odaya devirdi.

Bayan Fletcher'a göz kırptım ve eğilerek yerdeki askerlerden birinin kılıcını kınından çekerek aldım. Bayan Fletcher oda kapısında kollarını kavuşturmuş hâlde duruyordu ve ben Büyükbaba Smedry'yi taşıyan Şarkı'nın ardından yıkılmış duvardaki deliğe doğru hareketlenirken, yüzünde acı bir ifadeyle Karayanık'a bakıyordu.

Büyükbaba Smedry, "Haydi, çabuk!" dedi. "Geç kaldık."

Şarkı ve Quentin'in yanında koşarken "Neye?" diye sordum. Bastille, normal olarak önümüzde koşuyor ve muhtemel tehlikeleri gözetliyordu.

"Göz alıcı çıkışımıza elbette!" Büyükbaba Smedry'nin sesi biraz yorgun geliyordu. "Bayan Surly buraya gelecek ve ana kapıdan çıkışımızı engellemeye çalışacaktır."

"Bizim için rahatlıkla yeni bir kapı açabilirim," dedim. "Arka duvarı kullanabiliriz."

"Ah delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry. "Fark etmedin mi? Tüm bina, Genişletici Camdan bir kutunun içine yerleştirilmiş. Genişletici Camı kırmak Yetenek kullanarak bile *çok* zordur. Ayrıca, eğer bunu başarsan bile tüm kütüphane açtığın delikten dışarı fişkiracağından oracıkta eziliriz."

Merdivene ulaştığımızda, "Ah," dedim. "Tamam öyleyse, başka bir fikrim var."

Büyükbaba Smedry, "Nedir?" diye sordu.

Gülümsedim ve elimi cebime attım. Küçük beyaz bir dikdörtgen çıkarttım: Zindan muhafızından aldığım kütüphane kartı.

* * *

Kütüphanenin ana lobisi hafta içi akşamı olmasına rağmen oldukça kalabalıktı. İnsanlar kitap yığınlarını inceliyor ve her şeyden bihaber şekilde -doğal olarak- vakit öldürüyorlardı. Gördükleri her şeyin Kütüphaneciler tarafından üretildiğini bilmiyorlardı.

Canlandırılmışlar, Kütüphaneci tarikatları, Smedry'ler ya da

Mercekler hakkında en ufak bir fikirleri dahi yoktu. Sadece okuyacak iyi birer kitap arıyorlardı. (Maalesef oradaki insanların hiçbiri bu cildi arayıp bulamadı. Bunun sebebi ise kitabın yasaklı olması değil, o tarihte henüz onu yazmamış olmam. Oradaki zavallı insanlar nasıl bir eğlenceyi kaçırdıklarını asla öğrenemeyecekler.)

Küçük çocuklar resimli kitaplara bakıyordu. Anne babaları son çıkan korku romanları ile ilgileniyordu. Asi, belaya meyilli tipler fantastik edebiyat bölümündeydi. Birkaç şanssız çocuğun macerası işlevsiz ailelerle ilgili anlam yüklü kitaplarla sonlanmıştı.

Pek az kişi, danışma masasının arkasında toplanan çok sayıda ki Kütüphaneciyi fark etmişti. Bu Kütüphanecilerin gereğinden fazla kaslı olduğunu fark edenlerin sayısı ise bunlardan daha da azdı. *Kimsenin* fark etmediği şey ise masanın arkasına dikkatlice yerleştirilen silahlardı. Bayan Fletcher grubun en önündeydi. Bir olay yaratmak istemiyordu ama olay yaratmak *gerekli* olursa, durumun sonrasında kontrol altına alınması mümkündü. Smedry'ler çok ama çok daha zorluydu.

Kütüphaneci birliklerinin yaptığı yığınağa rağmen odadaki insanların çoğu normal kütüphane faaliyetindeydi. Odada tamamen huzur hâkimdi. Bu, kaynağı Kütüphaneciler olsun ya da olmasın kitapların yakınında olmanın verdiği mutluluk ve en temel anlamda sakinlikti.

Bu huzur ortamı, odanın arka kısmında bir kapının savrulmasıyla açılması ve lobiye bir grup dinazorun hızla girmesiyle bozuldu.

Dinazorların kitap taşımasının bir önemi yoktu. Normalden, daha doğrusu beklenenden daha ufak tefek olmalarının da bir önemi yoktu. Çoğunun giyinik olmasının bir önemi yoktu. Onlar dinazordu ve çok ama *çok* gerçek görünüyorlardı.

Çıglıkların yükselmesi bir saniye sonra oldu.

Anneler çocuklarını kollarının arasına aldı. Erkekler küfretti ve bunun "Ne menem bir şaka oldu!" konusunda bilgi talep etti. Kütüphaneciler şaşkına dönmüş hâlde kalakaldı. Yaşadıkları bir

anlık tereddüt onlara çok pahalıya patlamıştı ve sadece birkaç saniye içinde odaya karmaşa hâkim olmuştu.

Ön kapıdan elimde bir kılıçla içeriye girdiğimde (ki en başından beri bir tane taşımalıymışım) durum tam olarak buydu. Peşimden her zamanki gümüş rengi tarzında giyinmiş Kristalyalı Bastille geliyordu. Smokinli ve Şarkı'nın içi artık Optikçi Mercekleriyle dolu olan çantasını taşıyan Quentin onu takip ediyordu. En arkadan gelen ise mavi kimonosuyla Büyükbaba Smedry'yi taşıyan Şarkı idi.

Dinozorlar önümüzden koşuyordu ve insanları istemsiz şekilde çıkış bankolarına doğru yönlendiriyordu. Birkaç Kütüphaneci bu kalabalığı yarmayı başarmıştı ama çoğu korkmuş insanlar ve heyecanlı dinozorlar yüzünden masanın arkasında sıkışıp kalmıştı.

Bastille ilk Kütüphaneci muhafız ile karşı karşıya geldi. Adamın savurduğu kılıçtan eğilerek kaçtı ve onu yana itti. Bastille, muhafız yere düşerken üzerinden atladı ve kılıcını kalabalığa savurdu. İnsanlar kafaları karışmış ve korkmuş hâlde geriledi.

Bir Kütüphaneci, masanın arkasından bir arbalet doğrulttu.

Bastille ile adam arasına geçerken aklımdan *Bu yeni bir şey* diye geçirdim.

Arbalet okuna baktım ve onun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu düşündüm. Bu, elbette kendimi ikna çabasından ibaretti. Yeteneğimi yavaş yavaş kavramaya başlamıştım. Belirli bir menzilde çalışıyordu, sadece...

Arbaletin yayı boşaldı ve ok havada anlamsız bir şekilde savruldu. Kütüphaneci şaşkın hâlde oku izlerken gülümsedim ve Bastille'i insanları korkutması ve bu sayede Kütüphanecilerin orada kalmaya devam etmesi için orada bıraktım. Kütüphanenin ana kapısını açmak için ileriye atıldım.

Şarkı ve Quentin'in dışarıya çıkabilmesi için kapıyı açık tuttum. Onları Bastille izledi. Bastille çıktıktan sonra durdum, döndüm ve sıkış tıkiş odaya bakarak sırttım. Dinozorlardan bir tanesi

-Triceratops- nihayet masaya ulaşmıştı. Elindeki kitap yığını masaya ve kütüphane kartını da kitapların üzerine koydu.

Hevesle, "Bunları almak istiyorum!" dedi.

Bayan Fletcher, askerleri kalabalığı yarmaya çalışırken kollarını kavuşturmuş duruyordu. Göz göze geldik ve yüzündeki ifadeden yenildiğini anladığını görebiliyordum.

Bir hoşça kal selamı vermek için kılıcımı kaldırdım, Kılıcın keskin ucu kabzadan ayrıldı ve yere düştü.

Bir an bakakaldım. *Ne? Artık Yeteneğimi kontrol edebildiğimi sanıyordum!*

Bayan Fletcher'ın yüzüne karmaşık bir ifade yerleşti, sanki hareketimin anlamını çözmeye çalışıyordu. İç çektim ve elimde kalan kabzayı yere attım. Sonrasında dışarıya çıktım. Şarkı (hâlâ büyükbabamı taşıyordu) ve Quentin Büyükbaba Smedry'nin, park ettikleri yerde duran siyah arabasına doğru koşuyordu.

Bastille hâlâ kapının yanında duruyordu. Göz göze geldik. "Tamam, tamam," dedi. "Dinozorlar konusunda haklıydın. Bu seferlik."

Birkaç kahraman kütüphane müdavimi kendini sokağa atmayı başarırken yana çekildim.

Bastille, "Dinozor arkadaşların kendilerini yine yakalatacak," dedi.

Bastille'e yetişmek için caddenin karşı tarafına doğru koşarken, "Charles, karmaşadan yararlanarak buradan çıkmayı deneyebileceklerini söylemişti," dedim. "Elimizden gelen bu."

Gerçekten de öyleydi. Dinozorlarla çalışmanın ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikriniz dahi yoktur. Kütüphanecilerin, soylarının tükendiği konusunda bir efsane uydurmuş olmaları tesadüf değil; Özgür Krallıklar'daki hemen herkes de bunun doğru olmasını diliyor.

Şarkı, Büyükbaba Smedry'yi arabanın yolcu koltuğuna oturttu ve Quentin de arka koltuğa sıkıştı. Şarkı, şoför koltuğuna geçti

ve araba hareket ederken işlevsiz direksiyonu kavradı. Bastille'in gümüş rengi spor arabası bir saniye sonra belirdi. Arabaya bindi ama ben olduğum yerde kaldım. Kapımın kulbu yoktu. Bastille kapıya içeriden birkaç kez vurarak açtı. Kaşları çatık hâlde, "İç kapı kolu yok," dedi.

Arabaya binerken, "Bu çok ilginç," dedim. "Şimdi, gidebilir miyiz acaba?"

Gülümsemi, arabayı vitesine taktı ve pedalı kökledi. Arkamı döndüm ve arabanın arka camından manzaraya göz attım. Birkaç kütüphaneci nihayet binanın dışına çıkmayı başarmıştı. Bastille'in arabasının uzaklaşmasını hayal kırıklığı içinde izlediler.

Gülümseyerek önüme döndüm. "Kütüphanecilerin kontrol ettiği polislerin bizi çevirmesine engel olabileceğin birkaç numaran vardır herhâlde?"

"İşlerini bu şekilde yürütmüyorlar," dedi Bastille. "Kütüphaneciler, dünyanın gerçek düzeni hakkında mümkün olduğunca az kişiyi bilgilendiriyor. Çoğu hükûmet yönetildiğinin farkında dahi değil. Şimdi Kütüphanecilerin merkez üssünün dışındayız ve biraz daha rahatız. Özellikle de Optikçilerini etkisiz hâle getirdikten sonra."

Başımı salladım ve arkama yaslandım. "Bunu duymak güzel. Sanırım bir gün için yeterli miktarda saklambaç, kovalamaca ve diğer saçma şeylerle meşgul oldum."

Bastille gülümsemi ve sert bir virajı aldı. "Alcatraz, çoğu Smedry'den daha az rahatsız edicisin."

Gülümsemi. "Öyleyse sanırım biraz daha çalışmam gerekiyor."

Tamam. Doğru. Size yalan söyledim.

Son kullanma tarihi geçmiş ansiklopedilerden oluşan bir sunakla karşılaşmadığınızı fark ettiğinizden emimim. Bir sunağa bağlanmış hâlde kurban edilmeyi beklediğim acıklı bir durum yok. Karanlık bir töreni tamamlamak adına hançerini kaldırıp beni kesecek ve kanımı boşluğa akıtacak bir Kütüphaneci de yok. Köpek balıkları da yok, asitli magma çukurları da.

Olan biten bu kadar. Tüm hikâyemi tek bir kitapta anlatacağımı gerçekten düşünmemiştiniz değil mi?

Büyükbaba Smedry'nin arabası yol boyunca ilerledi. Kütüphane neden kaçtıktan sonra hava kararmıştı, benzin istasyonunu boşaltmıştık ve o gece ile ertesi günün tamamını ekibin saklandığı güvenli evde dinlenerek geçirdik (kumburger adlı nüktedan bir hamburger büfesi idi).

Arabayı kullanırken, "Büyükbaba?" diye sordum.

"Evet delikanlı?"

"Şimdi ne yapacağız?"

Büyükbaba Smedry bir an için durdu, direksiyonu bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Geçen geceyi dinlenerek geçirdikten sonra şimdi çok daha iyi görünüyordu; acısına geç kalabilecek güce tekrar kavuşmuştu ve onu baş edebileceği kadar, azar azar serbest bırakıyordu. Eski neşeli hâline neredeyse dönmüştü.

“Şimdi,” dedi, “yapılacak çok iş var. Özgür Krallıklar Kütüphanecilere karşı verdiği savaşı kaybediyor. Savaşın ana cephesi şu anda Mokia’da ama perde arkasında diğer krallıklarda da mücadele sürüyor ve aynı derecede tehlikeli.”

“Eğer Mokia düşerse ne olacak?”

“Kütüphaneciler orayı imparatorluklarına dâhil edecek,” dedi Büyükbaba Smedry. “Tam olarak sisteme dâhil etmeleri on ya da yirmi yıl alacak; kütüphanecilerin tüm dünyadaki tarih kitaplarını değiştirmesi ve bölge için yeni bir tarih yazmaları gerekecek.”

Başımı salladım. “Peki... annem ve babam bu savaşın bir parçası mı?”

“Önemli birer parçası,” dedi. “Çok önemli insanlar.”

“Çok önemliler”, dedim sessizce, “ve bu sebeple mi beni büyütmeye zahmetine katlanamadılar?”

Büyükbaba Smedry başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır delikanlı. Hiç de öyle değil.”

Öfkeyle, “Öyleyse neden?” diye sordum. “Tüm bu olan biten ne? Beni bunca yıl neden Kütüphanecilerin eline bıraktılar?”

“Üzerinde düşünürsen sana da mantıklı gelecek delikanlı.”

“Şu anda bu konuyu düşünmek istemiyorum.”

Büyükbaba Smedry gülümsedi. “Bilgi Alcatraz. Her şey bilgiye bağlı. Belki sen farkına varmışsındır ama biz, geri kalanlar senin dünyana pek de uymuyoruz.”

Başımı salladım.

“Bilgiye sahipsin delikanlı. Önemli bilgilere. Kütüphanecilerin öğrettiği yalanları ve onların kültürünü anlıyorsun. Bu seni önemli kılıyor. Hem de çok önemli.”

“Yani anne ve babam beni *casusluk* yapmam için mi burada bıraktı?”

Büyükbaba Smedry, “Bu oldukça zor bir karar evlat,” dedi sessizce. “Bunu yapmaları hiç de kolay olmadı. Ama sen bir bebekken dahi zorluklarla başa çıkabileceğini biliyorlardı. Sen bir Smedry’sin.”

“Peki bunun başka bir yolu yok muydu?”

“Bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum delikanlı. Doğruyu söylemem gerekirse bu kararı ben de defalarca sorguladım. Ama... mesela senin dilini, senin ülkende yaşamayan ve mükemmel konuşan kaç kişi tanıyorsun?”

“Çok değil.”

“Bir dil, anadilinden ne kadar uzaksa aksansız konuşması o kadar zordur. Hatta bazı diller için bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum. Dünyalarımız arasındaki fark az önce bahsettiğim dil farklılığından farklı bir şey, bir anlayış farkı. Buraya tam uyum sağlayamayacağımın farkındayım ama bunun *sebebin*i bilemiyorum. İçeriden birilerine ihtiyacımız var; Kütüphanecilerin nasıl düşündüğünü ve nasıl yaşadığını bilen ve anlayan birilerine.”

Uzun bir süre sessizce oturdum. Sonunda, “Peki,” dedim, “annem ve babam neden burada değil? Buraya beni almaya neden sen geldin?”

“Buna cevap veremem Alcatraz. Biliyorsun babanla irtibatı uzun yıllar önce, sen doğduktan hemen sonra kaybettik. Bir şekilde onu burada bulmayı ümit ediyor ve on üçüncü yaş gününde ortaya çıkarak kumları sana kendisinin vereceğini düşünüyordum. Görünen o ki bu olmadı.”

“O hâlde nerede olduğu hakkında bir fikrin yok?”

Büyükbaba Smedry başını salladı. “O iyi bir adam ve iyi bir Optikçi. İçgüdülerim onun hayatta olduğunu söylüyor ama elimde bunu kanıtlayabilecek bir şey yok. Önemli bir işin peşinde olmalı ama hayatım boyunca neyi kovaladığını anlayamadım!”

“Peki annem?”

Büyükbaba Smedry hemen cevap vermedi. Ona doğru hafifçe döndüm; uzun zamandır aklımda olan ve beni rahatsız eden bir şey vardı. “Kütüphanede İzci Merceklerini taktığımda ayak izlerini çok uzun süre izleyebiliyordum.”

Büyükbaba Smedry, “Bu şaşırtıcı değil,” dedi.

"Ve," dedim, "evime geldiğinde odama İzci Mercceklerini kullanarak buldun çünkü oraya girip yönelmiş çok sayıda ayak izi vardı. Ama oradan günde sadece bir kez çıkardım. Yani diğer ayak izleri saatler hatta günler öncesine ait olmalıydı."

Büyükbaba Smedry, "Doğru," dedi.

"Yani," dedim, "İzci Merccekleri aile üyeleri için farklı çalışıyor."

Büyükbaba Smedry, "Farklı değil delikanlı," dedi. "Aile üyeleri senin bir parçandır ve bu sebeple onları çok ama çok iyi tanırsın. Ayak izleri çok uzun süre görünür olur ve bu noktada onları ne kadar tanıdığının önemi yoktur."

Sessizce oturdum. Sonunda, "Bayan Fletcher'ın ayak izlerini de saatler sonra görebiliyordum," dedim. "Şaşırtıcı değil."

Gözlerimi kapattım. "Babamla neden ayrıldılar?"

"Bir Kütüphaneciye âşık oldu delikanlı. Onunla evlenmek babanın aldığı en akıllıca karar değildi. Yürütebileceklerini düşünmüşlerdi."

"Ve yanıldılar öyle mi?"

"Sonuç ortada," dedi Büyükbaba Smedry. "Baban onda bir şey görmüştü; benim asla göremediğim bir şey. Annen en sadık Kütüphanecilerden biri değildi ve baban da onu kendi tarafımıza çekebileceğini düşünmüştü. Ama... Sanırım annenin ilgilendiği tek şey kendisiydi. Babanla Yeteneği yüzünden evlendi, bundan eminim. Her hâlükârda babanla seni Kütüphaneci topraklarında yetiştirilmen konusunda anlaştıklarına göre geçerli başka bir sebebi de vardır. Annen bu sayede seni görebilecekti. Korkarım baban onu hâlâ seviyor. Zavallı aptal."

Gözlerimi kapattım. *Rashid Kumlarını Karayanık'a satmıştı. O kumlar babamın hayatı boyunca yaptığı bir çalışmanın ürünü ve benim mirasımdı. Karayanık da... beni de satabileceğini im etmişti. Hissettiğim şey karşısında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir sebepten ötürü, geçtiğimiz birkaç günde maruz kaldı-*

ğım tehlikeler –ve tehditlere– kıyasla annemin hayatta olduğunu öğrenmek en rahatsız edici olanı gibi geliyordu.

Üstelik yanlış taraftaydı.

Büyükbaba Smedry'nin arabası sarsılarak durdu. Gözlerimi açtım ve çatık kaşlarımın altından dışarıya baktım. Durduğumuz caddeyi tanımıştım. Joan ve Roy Sheldon –en son koruyucu ailem, mutfaklarını yaktığım aile– sadece birkaç bina ileride oturuyordu.

“Neden buraya geldik?” diye sordum.

“Sana Optikçi Merceklerini ilk verdiğim zamanı hatırlıyor musun delikanlı?”

“Elbette.”

“Sana o zaman bir soru sormuştum. Ailenin mutfağını neden yaktığını sormuştum ve sen cevap vermemiştin.”

“Buna kafa yordum ama,” dedim. “Olayları anlamaya başlıyorum. Yeteneğimi yönetmeyi öğrenmeye başladım.”

Büyükbaba Smedry, bir elini omzuma koyarak, “Alcatraz, delikanlı,” dedi. “Bu soru sadece Yeteneğinle alakalı değildi. Ailenle ilgili sorular soruyorsun ve onların seni neden terk ettiğini merak edip duruyorsun. Peki bir an için durup *kendinin* neden bu kadar çok aileyi terk ettiğini düşündün mü?”

“Bunu *düşündüm*,” dedim. “En azından şimdi yeni yeni düşünüyorum. Belki onlara karşı fazla sert davrandım. Ama olanlar *yalnızca* benim hatam değildi. Ben bir şeyleri bozduğumda onlar bu durumu kaldıramadı.”

“Bazıları evet,” dedi Büyükbaba Smedry. “Ama acaba kaç tane-sine gerçekten şans verdin?”

Haklı olduğunu biliyordum. Üstelik bazı şeyleri bilmek hissetmekten çok farklıydı. O anda yanlarından ayrıldığı her bir ailenin hissettiği şeylerin aynısını hissediyordum.

Boğazım düğümlendi. Yine oluyordu ve bu defa hatalı olan ben değildim. Denedim. Büyükbaba Smedry'yi kendimden uzaklaştırmamayı denedim. Ama yine oluyordu işte.

“Benden kurtulmaya çalışıyorsun,” diye fısıldadım.

Büyükbaba Smedry başını olumsuz anlamda salladı. “Bilgi delikanlı! Bütün olay *bilgi*. Sen, ailelerin senden kurtulmak isteyeceklerini düşündün ve önce davrandın. Onların senden kurtulmasını *sağladın*. Ama sahip olduğun bilgi eksikti.

“Seni terk etmeye çalışmıyorum. Seninle birlikte yapacak daha çok işimiz var. Buna karşın geriye dönüp seni seven insanlarla biraz vakit geçirmen gerekiyor. Eğer bu savaşı kazanmamızda bize yardımın dokunacaksa kendini çok iyi tanıman ve bunun için de onlarla barışman gerekiyor.”

“Karayanık bilginin o kadar da önemli olmadığını söylüyordu,” dedim.

Büyükbaba Smedry, “Peki başına ne geldi?” dedi gülümseyerek.

“Ama seni yendi,” dedim. “Optikçi Düellosunda. Senden daha güçlüydü.”

“Evet öyleydi,” dedi. “Benim gibi birini öyle bir karşılaşmada yenebilmek için çok çalıştı. Saldırı amaçlı merceklerle daha da güçlü hâle gelebilmek için gözünü çıkarttı ve etkin bir şekilde savaşmasını sağlayacak Mercekleri topladı.

“Ama bunu yaparken görme yeteneğini kaybetti. Alcatraz, yaptığımız iş tamamen görmekle alakalı! Eğer birazcık daha iyi *görebilseydi* yaptığın numarayı fark ederdi. Eğer birazcık daha iyi *görebilseydi*, gözünü çıkartmanın ve ona savaşlar kazandıracak güçlere odaklanmanın kendisine çok daha büyük alanlarda eksiklikler yaşatacağını anlardı. Belki de birazcık daha iyi *görebilseydi*, o Çevirmen Merceklerinin herhangi bir Ateşsalan Merceğinden çok daha güçlü olduğunu anlayabilirdi.”

Düşüncelerimi ve duygularımı toparlamaya çalışarak arkama yaslandım. Herhangi bir duyguya odaklanmak zordu; pişmanlık, gerginlik, öfke, karışıklık. Büyükbaba Smedry’nin Joan ve Roy ile birlikte kalmamı istediğine hâlâ inanamıyordum. Eve baktım. “Hey, yanında delik yok!”

“Koruyucu ailen eve gelmeden önce Kütüphaneciler onu çoktan onarmıştır,” dedi. “İşleri sessiz sedasız yürütmeye çalışıyorlar. Saklanarak çalışıyorlar, öylesi bir delik tüm dikkatleri hem bu eve hem de sana çevirirdi.”

“Burada kalmam tehlikeli olmayacak mı?” diye sordum.

Büyükbaba Smedry, “Muhtemelen,” dedi. “Ama *senin için* her yer tehlikeli. Ayrıca... seni burada güvende tutmamızın bize bazı faydaları var, en azından bir süre.”

Yavaşça başımı salladım.

Büyükbaba Smedry, “Seni gördüklerine mutlu olacaklar delikanlı,” dedi.

“Bundan emin değilim,” dedim. “Nihayetinde mutfaklarını yaktım.”

“Dene.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Onu hâlâ kontrol edemiyorum büyükbaba,” dedim sessizce. “Yeteneğimi. Başardığımı sanıyordum ama hâlâ her zaman bir şeyleri bozuyorum; bozmak istemediğim şeyleri.”

Büyükbaba Smedry gülümsedi. “Belki öyle. Ama baktığında Ateşsalan Merceğini *tam da olması gereken şekilde* bozdun, onu kırıp, parçalara ayırarak işlevsiz hâle getirmedi. Yanlış çalışmasına sebep oldun ama bu sayede senin için doğru şekilde çalıştı. Bu gerçekten umut verici delikanlı.”

Sheldon’ların evine tekrar baktım. “Benim için... geleceksin değil mi?”

“Elbette geleceğim delikanlı!”

Derin bir nefes aldım. “Tamam o zaman. Çevirmen Mercleklerini almak istiyor musun?”

“Onlar senin mirasın delikanlı. Bu doğru olmaz. Onlar sende kalacak.”

Başımı salladım. Büyükbaba Smedry gülümsedi ve bana sarılmak için uzandı. Ona sarıldım –düşündüğümünden daha sıkı sarıldım.

Büyükbaba, kuzenler ve hatta belki de babam, diye düşündüm. Bir ailem var.

Sonunda onu bıraktım ve arabadan indim. Eve tekrar baktım. *Aslında her zaman ailem vardı* dedim kendi kendime. *Her zaman Sheldon'lar değildi ama başka başka insanlardı. Bana evlerini açan insanlar. Sanırım bunu kendime itiraf etme vaktim geldi.*

Kapıyı kapattım, sonra camdan içeriye baktım.

Büyükbaba Smedry, "Bir şeyleri bozma!" dedi.

"Benim için geri gel," dedim. "Geç kalma."

"Ben mi?" dedi Büyükbaba Smedry. "Geç mi?"

Sonra arabasının ön paneline hafifçe vurdu ve araba homurdanmaya başladı. Gidişini izledim. Ta ki gözden kaybolana kadar. Sonra cadde boyunca yürüdüm ve eve geldim. Kapı eşiğinde durdum.

Belli belirsiz is kokuyordu.

Joan köşeden koşarak çıktı. "Alcatraz?"

Roy beni tutup Joan'a verdi. Bana sıkıca sarıldı.

"Sosyal hizmetler görevlisi aradığında," dedi Roy, "nereye gitmiş olabileceğini sordu. Biz de kaçtığını düşündük evlat."

Joan, "Başın derde girmede değil mi?" diye sordu. Gergin görünüyordu.

Omuz silktim. "Bilmem. İki zemin bir duvar ve birkaç kapı kırdım sanırım. Çok kötü bir şey olmadı."

Joan ve Roy göz göze geldiler, ardından gülümseyerek beni içeriye aldılar.

Saatler sonra, onlara gerçekte nerede olduğumu söylememek için uydurduğum bazı mantıklı yalanların ardından, iyi bir yemeği takiben ve onlarla biraz daha kalmam yönündeki ısrarlarını tamamladıktan sonra odama çıktım.

Başımdan geçen şeyleri düşünerek yatağıma oturdum. Tüm yaşadıklarım içinde bana en acayip gelen, garip bir şekilde Kütüphaneciler, Canlandırılmışlar ya da Mercекler değildi. Bana en acayip gelen şey yaşadığım değişimdi.

Önemsenmiştim. Bu da tamamen postadan gelen basit bir kutu sayesinde olmuştu...

Aklım başıma o anda geldi. Boş kutu ve kahverengi kap kâğıdı masamda duruyordu. Ayağa kalktım ve odanın diğer tarafına yürüdüm. Kâğıdı düzelttim, daha önceden gördüğüm pulları ve soluk mürekkeple yazılmış adresi tekrar gördüm... bir de kâğıdın üst kısmındaki karalamalar vardı. Birilerinin kalemin içindeki mürekkebin akışını sağlamak için yaptığını düşündüğüm karalamalar.

Titreyen ellerimle cebime uzandım ve Çevirmen Mercleklerimi –Rashid Mercleklerini– çıkarttım. Gözüme yerleştirdim ve karalamalar bir anda anlamlı kelimelere dönüştü.

Oğlum,

Tebnikler! Eğer bunu okuyabiliyorsan sana gönderdiğim kumlarla Rashid Mercleklerini yapmayı başarmışsın demektir. Bunu yapabileceğini biliyordum!

Sana korktuğumu söylemek zorundayım. Güçlü bir şeyle –hepimizin sandığından daha önemli ve daha tehlikeli bir şeyle– karşılaştım. Rashid Merclekleri sadece başlangıç! Unutulmuş Dil, Smedny Yetenekleri hakkında ipuçları, hikâyeler ve efsaneler sunuyor ve–

Burada daha fazlasını anlatamam. Sen bu paketi alana kadar çok zaman geçecek. On üç yıl. Belki de sonunu o zamana kadar çözmüş olurum ama bunu başarabileceğimden şüpheliyim. On üç yıl sonra nerede yaşadığını görmemi sağlayan Merclekler, bana aynı zamanda görevimin o zaman daki bitmediğinin uyarısını da verdi. Geleceği ancak belli belirsiz görebiliyorum; Kâkin Merclekleri mükemmellikten çok uzakta! Gördüklerim daha da endişelenmeme sebep oluyor.

Bu kutunun, araya kimse girmeden sana ulaştığının teyidini almanın ardından sana daha fazla bilgi göndereceğim. Bende de bir çift Rashid Mercleği ve onlar sayesinde Unutulmuş Dilde yazabiliyorum ve mesajlarımı okuyabilecek tek kişi de sensin.

Şimdilik sadece seninle gurur duyduğumu ve seni sevdiğimi bil.
Baban,
Attica Smedry

Kâğıdı masaya koydum. Donakalmıştım. Penceremdeki tıkırtıyı da o anda duydum. Dışarıdaki kuzgun dışında gördüğüm şey Büyükbaba Smedry'nin bıyıklı suratıydı.

Kaşlarımı çattım, yürüdüm ve pencereyi açtım. Büyükbaba Smedry küçük, siyah arabasının arka tarafından yükseliyor gibi görünen bir merdivenin üzerindeydi.

"Büyükbaba?" dedim. "Burada ne işin var?"

"Ne? Söz verdiğim gibi geldim."

"Söz verdiğin gibi mi? Sadece birkaç saat önce ayrıldık."

"Evet evet, biliyorum geç kaldım. Haydi delikanlı! Yapacak işlerimiz var. Daha toplanmadın mı?"

Büyükbaba Smedry merdivenden inmeye başladı.

Başımı pencereden çıkartarak, "Bekle," dedim. "Toplanmak mı? Burada, Joan ve Roy'la birlikte kalacağımı düşünmüştüm!"

Büyükbaba Smedry yukarıya bakarak, "Ne?" dedi. "Yenilebilir Kalem evlat! Bu şehir ağzına kadar Kütüphaneciyle dolu. Buraya geri dönüp insanlarla vedalaşmana izin vermek bile yeterince tehlikeliydi zaten!"

"Ama onlarla biraz zaman geçirmem gerektiğini söylemiştin!"

"Birkaç saat delikanlı," dedi Büyükbaba Smedry, "onlara verdiğin rahatsızlıktan dolayı özür dilemen için. Aklından ne geçiyordu? Seni tüm düşmanlarının bakacağı ilk yerde yaz boyunca bırakacağımı mı? Hem de ailen bile olmayan kişilerle birlikte? Sevmediğin ve ait olduğun dünyadan kat be kat sıkıcı bir yerde? Bu sana da aptalca ve biraz uyduruk gelmiyor mu?"

Elimi başıma götürdüm. Rahatlamıştım. "Evet," dedim, "böylesi bir *aptallığı* kim yapar ki? Eşyalarımı almama ve Joan ile Roy'a

bir mesaj yazmama izin ver. Ah, ayrıca paket kâğıdında neler yazdığını görmek gerek!"

Hızla odaya döndüm, bir spor çanta aldım ve toplanmaya başladım. Dışarıda, Büyükbaba Smedry'nin arabasının çalıştığını duyabiliyordum.

Gülümsedim. Her şey yolunda görünüyordu. Garip, gerçek ama *yolunda*.

Zamanı gelmişti.

Yazarın Son Sözü

İşte böyle başladı. Bazılarının iddia ettiği gibi sıra dışı olmadığına farkındayım ama o zamanlar bana akıl almaz gelmişti.

O ilk iki günün üzerimde büyük etkisi olduğunu ve beni içine düştüğüm bencıl ve asi ruh hâlinde kurtardığını itiraf etmem gerek. Aslında yine de, eğer geri dönebilseydim, o garip ve talihsiz günde kendime Büyükbaba Smedry ile birlikte gitmemem gerektiğini söylerdim.

İlk kütüphane operasyonumuzda öğrendiğim şeyler -karşılıklı güven, özgüven, cesaret- kulağa ilk başta güzel geliyor. Yine de, yaşadığım değişimler kaçınılmaz düşüşümü hazırlayan unsurlar oldu. Ne demek istediğimi sonra anlayacaksınız.

Bu kısa anlatım bölümünün sözüm ona kahramanların dahî sallantılı dönemler geçirebildiği konusunda sizlere bir şeyler gösterebildiğini ümit ediyorum. Bu, size uyarım olsun; düşündüğünüz gibi biri değilim. Göreceksiniz.

Pişmanlıkla,

Alcatraz Smedry